

சங்கத் தமிழ் ப் பலன்
வரிசை

வணிகரில் பலன் கள்

பலன். கள். கோவிந்தன்

சங்கத் தமிழ்ப்புலவர் வரிசை-௯

வணிகரிற் புலவர்கள்

புலவர், கா. கோவிந்தன், எம். ஏ.,
எழுதியது.

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடேட்,
திருநெல்வேலி :: சென்னை-1.

First Edition: Feb., 1954.

[All Rights Reserved]

Published by

THE SOUTH INDIA SAIWA SIDDHANTA WORKS
PUBLISHING SOCIETY, TINNEVELLY, LTD.,
1/140, BROADWAY, MADRAS - 1.

Head Office:

24, EAST CAR STREET, THIRUNELVELI

பதிப்புரை

நம் தமிழகத்தை எங்கே சென்று காண்கின்றோம்? சங்கநூல் பெருங்கடலில். அந்நூல்களை ஆக்கித் தந்த புலவர்கள் பல்வகை மரபினராவர்.

அவர்களுள், கொள்வதூஉம்மிகை கொளாது, கொடுப்பதூஉம் குறைகொடாது பல்பண்டம் பகர்ந்து வீசும் வணிகர்களும் புலமைக் கிழமைகொண்டு வாழ்ந்தனர். அவர்தம் வரலாற்றை நிரல்படக் காண்பதே இந்நூலின் உட்கிடை.

இதில் உறையூர் இளம்பொன் வணிகனார் முதல், கணியன் பூங்குன்றனார் ஈறாக, இருபத்தெண்பர் வரலாறுகள், அவர்தம் பாக்களின் துணைகொண்டே வரையப் பெற்றுள்ளன. இதற்கு 'வணிகரிற் புலவர்கள்' என்னும் பெயரிந்து சங்கத்தமிழ்ப்புலவர் வரிசையில் ஒன்பதாவதாக வெளியிட்டுள்ளோம். இதனையும் புலவர் திரு. கா. கோவிந்தன் அவர்கள் ஆய்ந்து தெளிவுற ஆக்கி யுதவியுள்ளார்கள்.

இதற்கு வணிகரிற் புலவர்கள் என்று பெயர் அமைத்திருப்பினும் இடைப்பிற வரலாக மருத்துவன் தாமோதரனார், உறையூர் முதுசாத்தனார் என்னும் பிற தொழில் மேற்கொண்ட புலவர் பெருமக்கள் வரலாறுகளும், இடம் பெற்றுள்ளன.

இந்நூலையும் இதைத் தொடர்ந்து மேல்வரும் இவ் வரிசை நூல்களையும் தமிழகமாந்தர்கள் வாங்கிக்கற்று நலம்பல பெறுவார்களென நம்புகின்றோம்.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

வணிகரிற் புலவர்கள்

● தோற்றுவாய்

உலகில், தலைசிறந்த நாடுகள் என இன்று போற்றப் பெறும் நாடுகள் எல்லாம், மக்களால் அறியப்படாமல் இருள்நிலைபெற்றிருந்த மிகப் பழைய காலத்திலேயே, தமிழகம் உயரிய வாழ்வுபெற்ற நாடாய்ப் பெருமையுற்று விளங்கியிருந்தது; நாடு செல்வத்தில் சிறந்து வாழவேண்டுமாயின், அது வாணிபத்துறையில் வளம்பெற்றுத் திகழ்தல்வேண்டும்; உள்நாட்டு வாணிபத்தினும், வெளிநாட்டு வாணிபத்தையே மிகுதியாக மேற்கொண்டிருத்தல்வேண்டும்; விலையுயர்ந்த பொருள்களை வெளிநாட்டிலிருந்து தான் வாங்காமல், அப்பொருள்களைப் பிறநாடுகளுக்குத் தான் அனுப்பும் நாடாக இருத்தல்வேண்டும்; பொருள்களைக் கொடுத்துப் பொன்னைப் பெறவேண்டும்; பொன்னைக் கொடுத்துப் பொருள்களைப் பெறுதல் கூடாது; அதற்கு ஏற்றவகையில், வகைவகையான தொழில்களை வளர்த்து வளம்பெருக்கும் நாடாக ஆக்குதல் வேண்டும். பிறநாட்டு மக்களின் தேவைகளை அறிந்து, அவர்கள் விரும்பும் வகையில் அவற்றை அமைத்து அளித்தல் வேண்டும்; இவ்வாறெல்லாம் கூறுவர் பொருள்தூற் புலமை பெற்றோர். இவ்வுண்மைகளை உள்ளவாறுணர்ந்து, அதில் சிறிதும் பிறழாது பேணித் தம் நாட்டு வாணிபத்தை வளர்த்தவர்கள் தமிழர்கள்.

“மறைவாக நமக்குள்ளே பழங்கதைகள்

சொல்வதிலோர் மகிமை யில்லை

திறமான புலமையெனில் வெளிநாட்டார்

அதைவணக்கம் செய்தல் வேண்டும்”

என்றார் பாரதியார். தமிழ்நாட்டு வாணிப வளத்தினைத் தமிழ்ப்பெரும் நூல்கள் போற்றுகின்றன என்பதோடு, அவ்வாணிபு வளத்தைத் தமிழர்களின் வாணிபத்தால் வளம்பெற்று வாழ்ந்த பிறநாட்டுப் பெரியார்கள் பலர் போற்றியுள்ளனர் என்பதையும் உலக மக்கள் அறிந்துள்ளனர்; தமிழகத்தின் வாணிபச்சிறப்புதான் என்னே !

தமிழகத்தின் வணிக வரலாறு நிகமிகப் பழமையுடையது. இந்தியப் பெருங்கடலில் கலம் செலுத்தி, எகிப்து, பாபிலோன், சாஸ்டியா போன்ற முதிர்ந்த நாகரிகம் பெற்ற மிகப்பழைய நாடுகளோடு பல்லாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னரே தமிழர்கள் வாணிகம் புரிந்து வந்தனர். எகிப்து நாட்டிலும், சிற்றுகியாவிலும், மெசபடோமியாவிலும், மண்ணினுள் புதைபுண்டிருந்து இப்போது எடுக்கப் பெற்ற பல பொருள்கள் அதற்குச் சான்றுபகர்ந்து நிற்கின்றன; கி. பி. முதலாம் நூற்றாண்டிலிருந்து நான்காம் நூற்றாண்டுவரை, தமிழர்கள், உரோமப் பேரரசோடு வாணிபம் மேற்கொண்டிருந்தனர்; உரோமரும், கிரேக்கரும், தமிழகத்தோடு வாணிபம் மேற்கொண்டிருந்ததைப் பற்றி விளங்கக்கூறும் நூல்கள் பல. அவற்றுள், கிரேக்க வணிகர் ஒருவர் எழுதிய “செங்கடற் செலவு” (Periplus of the Erythrean Sea) என்ற நூலும், தாலமி என்பார் எழுதிய “உலகநூல்” என்ற நூலும், பிளினி என்பார் எழுதிய “இயற்கைநூல்” என்ற நூலும் தலைசிறந்தனவாம்.

பருவக்காற்றுகிலையினை அறிந்து பயன் கொண்டதும், உரோம்நாட்டு மக்களின் நாகரிகவாழ்க்கையின் தேவைகளும், தமிழகத்திற்கும், உரோம் முதலாம் நாடுகளுக்கும் இடையே நடைபெற்றுவந்த வாணிபம் வளரத்துணைபுரிந்தன; இவ்வாணிபத்தின் வழியாக, உரோமப் பேரரசு, ஆண்டுதோறும் 10,87,500 பவுன்கள் மதிப்புள்ள பொன்னையும், வெள்ளியையும் கீழ்நாடுகளுக்குக் கொடுத்து வந்தது எனின், அக்கால வாணிபம் எத்துணைப்

பெரிய அளவில் நடைபெற்று வந்தது என்பதை அறியுங்கள். தமிழ்நாடு, உரோம் முதலாம் நாடுகளுக்கு அனுப்பிய பொருள்கள், மிளகு, முத்து, தந்தம், பருத்தி போன்ற விலையுயர்ந்த பொருள்களேயாம்; இவற்றைப் பெரும்பாலும் பொன்னுக்கும், வெள்ளிக்குமே விற்றனர்; சிறுபான்மையாகக் கண்ணாடியாலாய் பொருள்கள், மணம்நாறும் மதுப் போன்ற பொருள்களைப் பெற்றனர். இச் செய்திகளை அறிவிப்பதோடு, அம் மேனாட்டு அறிஞர்கள், தமிழர்கள் தம் கடல் வாணிபத்திற்குத் துணையாகப் பெற்றிருந்த கப்பல்களின் வகைகளையும் நன்கு அறிந்து கூறியுள்ளனர். தமிழர்களிடம், கரையோரப் போக்குவரவிற்காம் சிறிய கப்பல்களும், பெரிய கப்பல்களும் இருந்தன; கடல்கடந்து செல்லத்தக்க மிகப் பெரிய கப்பல்களும் இருந்தன என்றும், கடல் ஓரம் செல்லத்தக்கனவும், பல மரங்களால் இணையுண்டனவும் ஆய கப்பல்களுக்குச் “சங்கரா” (Sangara) என்றும், கங்கைமுதலாம் நாடுகளுக்குச் செல்லும் மிகப் பெரிய கப்பல்களுக்குச் “சோழந்தி” (Colandia) என்னும் பெயராம் என்றும் அவர்கள் தங்கள் நூல்களில் எழுதி வைத்துள்ளனர். உரோமப் பேரரசன் அகஸ்டஸ் காலத்தில் பாண்டிநாட்டரசனிடமிருந்து அரசியல் தூதுவர், அவ் அகஸ்டஸ் அவைக்கு வந்திருந்தனர் என்றும் கூறியுள்ளனர். அவர்கள், தமிழகத்தின் தலைசிறந்த கடற்கரைப் பட்டினங்களாகிய, தொண்டி, முசிறி, கொற்கை, புகார் போன்ற இடங்களையும், அவற்றின் இயல்பினையும் நன்கு அறிந்து கூறியுள்ளனர். இவ்வாறு பிறநாட்டு அறிஞர்களால் பாராட்டிக் கூறப்பெறும் தமிழர்களின் வாணிபச் சிறப்பினை வலியுறுத்தும் சான்றுகள் பல தமிழ்நூல்களிலும் உள்ளன.

பத்துப் பாட்டினுள், பட்டினப்பாலையும், மதுரைக் காஞ்சியும், ஐம்பெரும் காப்பியங்களுள், சிலப்பதிகாரமும் மணிமேகலையும், தமிழ்நாட்டின் வாணிபச் சிறப்பினையும், அதற்குத் துணையாம் தொழில் வளத்தினையும் விளங்கக் கூறியுள்ளன.

கடற்கரையில், கடலில் ஓடும் நாவாய்களுக்கு 'வந்து சேரும் துறை இது' என அறிவித்து அழைக்க இரவில் ஏற்றிவைக்கும் கலங்கரை விளக்குகள் உண்டு.

“இரவின் மாட்டிய இலங்குச்சுடர் ஞெகிழி
உரவு நீர் அழுவத்து ஒடுகலம் கரையும் துறை.”

(பெரும்பாண் : நசக-டுக)

கடல் வாணிபம் கருதிப் பல்வேறு நாடுகளினின்றும் தமிழகம் புகுந்த மக்கள் அக்கடற்கரையை யடுத்த இடங்களில் இருந்து வாழ்வர்.

“கலந்தரு திருவின் புலம்பெயர் மாக்கள்
கலந்திருந் துறையும் இலங்கு நீர்வரைப்பு” (சிலப். டு: கக-உ)

பிறநாடுகளுக்கு அனுப்புதல் வேண்டி வந்த உள்நாட்டுப் பொருள்களும், வெளிநாடுகளிலிருந்து வந்து இறங்கிய பொருள்களும், கடற்கரைக்கண் உள்ள பண்டசாலைகளில் மலைபோல் குவிந்து கிடக்கும். “நீரினின்று நிலத்து ஏற்றவும் நிலத்தினின்று நீர்ப்பரப்பவும் அளந்தறியாப் பல பண்டம்”. அப்பொருள்களின் அளவும் நிறையும் அளந்துகண்டு, அவற்றிற்காம் சுங்கம் கொள்ளும் அரசியல் ஆணையாளர், அவற்றின்மீது தங்கள் அரச இலாஞ்சனை இட்டுக் காப்பர்.

“அளந்தறியாப் பலபண்டம்

வரம்பறியாமைவந்தீண்டி

அருங்கடிப் பெருங்காப்பின்

வலியுடை வல்அணங்கினோன்

புலிபொறித்துப் புறம் போக்கி.” (பட்டினப்: கநக-டு)

என்பன பெருந்துறைகளின் நிலையை விளக்குவன. இவையே யன்றித் தமிழகத்தின் கடற்கரையில் உள்ள சிறுநூர்கள் தோறும், கரையோரங்களிற் சென்று, ஒரிடத்துள்ள பொருளை ஒரிடத்திற்குக் கொண்டு சேர்க்கும் சின்னஞ்சிறு படகுகள் பல வரிசையாகப் பிணிக்கப் பெற்றிருக்கும்.

“வெள்ளை உப்பின் கொள்ளை சாற்றி
நெல்லொடு வந்த வல்வாய்ப் பஃறி
பணைநிலைப் புரவியின் அணைமுதற் பிணிக்கும்
கழிசூழ் படப்பை.”

பெருந்துறைகளில் வந்து செல்லும் பிறநாட்டுக் கப்பல்
களின் நிலையினை,

“யவனர் தந்த வினைமாண் நன்கலம்
பொன்னொடு வந்து கறியொடு பெயரும்.”

என ஒரு பாட்டு விளக்கும்.

கடல் வாணிபம் செழிக்க இருந்த காரணத்தால் தமிழகத்தின் பேரூர்களில் உள்நாட்டு வாணிபமும் நன்கு வளம்பெற்று விளங்கிற்று. பேரூர்களின் கடைவீதிகளில், “நீரின் வந்த நிமிர்பரிப்புரவியும், காலின் வந்த கருங்கறி மூடையும், வடமலைப் பிறந்த மணியும், பொன்னும் குடமலைப் பிறந்த ஆரமும், அகிலும்,” “குடகடல் பிறந்த படர் கொடிப் பவழமும், தென்திசைப் பிறந்த வெண்கடர் மணியும்,” “இலங்கை ஈழத்துக் கலம்தரு செப்பும்,” “கங்கை வாரியும், காவிரிப்பயனும்” “ஈழத்து உணவும், காழகத்து ஆக்கமும்” என்ற வெளிநாட்டுப் பொருள்கள் வேண்டுமளவு வந்து குவிந்து கிடக்கும். நூலாலும், மயிராலும், பட்டாலும் நெய்யப்பெற்ற நுண்ணிய ஆடைகளே விற்போரும்; பட்டு, பவளம், சந்தனம், அகில் முத்து, மணி, பொன் ஆகியவற்றைத் தனித்தனியே குவித்து வைத்து விற்போரும்; நெல், புல், வரகு முதலாம் கூலங்களைக் கூறிட்டு வைத்து வாணிபம் புரிவோரும்; காழியர், கூவியராய் அப்பம் விற்போரும், கள்விற்போரும் மீன்விலை பகர்வோரும், வெள்ளாப்பு விற்போரும், வெற்றிலை விற்கும் பாசவரும் முதலாம் வணிகர்கள் வரிசையாக இருந்து வாணிபம் புரிவர். வாழ்க்கைக்குத் தேவையாம் இப் பொருள்களே அல்லாமல், நாகரிக வாழ்க்கையினர் வேண்டி நிற்கும், வண்ணம், சுண்ணம், தண்ணறும் சாந்தம், அகில், ஆரம், கற்பூரம் முதலாய் பொருள்களும் உண்டு.

காரர்” எனவும், செம்பு கொண்டு கலன் புனைந்து தருவோரைச் “செம்பு செய்குநர்” எனவும், சிற்பநூல் வல்லாரை “மண்ணீட்டாளர்” எனவும், தையல் தொழிலாளரை “துன்னகாரர்” எனவும் பெயரிட்டுப் போற்றினர்; இவர்களே அன்றி, மரங்கொல் தச்சர், கருங்கைக் கொல்லர், பொன்செய் கொல்லர், நன்கலம் தருநர் முதலாம் கம்மாளர்களும் இருந்தனர். தமிழர்கள், தங்கள் நாட்டுத் தொழில்வளம் பெருக இத்தகைய தொழிலாளரைப் போற்றியதோடு அமையாது, பிறநாட்டுத் தொழில் அறிஞர்களை அழைத்துத் தங்கள் தொழில்களை வளர்த்துக் கொள்வதிலும் முன்னின்றனர்; அவ்வாறு அழைக்கப் பெற்ற பிறநாட்டுத் தொழிலாளர்கள், தமிழகத்துத் தொழிலாளர்களோடு ஒற்றுமையாய் வாழ்ந்து இந்நாட்டுத் தொழிலை வளர்த்தனர்:

“மகத வினோகரும், மராட்டக் கம்மரும்,
அவந்திக் கொல்லரும், யவனத் தச்சரும்,
தண்டமிழ் வினோகர் தம்மொடு கூடிக்
கொண்டினிது இயற்றிய கண்கவர் செய்வினை.”

எனப் புலவர்களாலும் போற்றப்பட்டுள்ளது அச்செயல்.

தமிழகத்தில் தொழில்கள் மிகப் பலவாகப் பல்கியிருப்பினும், அவற்றுள் மிகமிகச் சிறப்புடைய தொழில்கள் ஆடை நெய்தல், இரும்புத்தொழில், பொற்றொழில்களே ஆகும். தமிழகத்தின் ஆடைகளுக்குப் பிறநாடுகளில் தேவை மிகுதியாக இருந்ததால், அத்தொழிலில் அக்கால மக்கள் தங்கள் முழுக் கருத்தையும், செலுத்தியிருந்தனர். தமிழ்ச்சங்க காலத்தே அரசர்கள் ஒருவரோடொருவர் பகைகொண்டு போர் செய்வதே தொழிலாய் இருந்தமையால், அவ்வரசர்களுக்கு வேண்டும் வில்லும், அம்பும், வாளும், வேலும் போன்ற படைக்கலங்களைச் செய்துதர ஊர்தோறும் கொல்லர்கள் பலர் வாழலாயினர். அக்கால அரசர்களும், அவர்கள் மனைவிமார்களும், ஏனைய செல்வர்களும் வகை வகையான அணிகளை அணிவதில் ஆர்வமுடையவராய் இருந்தனராதலின், செல்வர்களும்,

ரர்” எனவும், செம்பு கொண்டு கலன் புனைந்து தருவாரைச் “செம்பு செய்குநர்” எனவும், சிற்பநூல் ஸ்லாறை “மண்ணீட்டாளர்” எனவும், தையல் தொழிலாளை “துன்னகாரர்” எனவும் பெயரிட்டுப் போற்றினர்; இவர்களே அன்றி, மரங்கொல் தச்சர், கருங்கைக் கால்லர், பொன்செய் கொல்லர், நன்கலம் தருநர் தலாம் கம்மாளர்களும் இருந்தனர். தமிழர்கள், தங்கள் ட்டுத் தொழில்வளம் பெருக இத்தகைய தொழிலாளர்ப் போற்றியதோடு அமையாது, பிறநாட்டுத் தொழிலறிஞர்களை அழைத்துத் தங்கள் தொழில்களை வளர்த்துக் கள்வதிலும் முன்னின்றனர்; அவ்வாறு அழைக்கப்பட்ட பிறநாட்டுத் தொழிலாளர்கள், தமிழகத்துத் தொழிலாளர்களோடு ஒற்றுமையாய் வாழ்ந்து இந்நாட்டுத் தொழிலை வளர்த்தனர்:

“மகத வினைஞரும், மராட்டக் கம்மரும்,
அவந்திக் கொல்லரும், யவனத் தச்சரும்,
தண்டமிழ் வினைஞர் தம்மொடு கூடிக்
கொண்டினிது இயற்றிய கண்கவர் செய்வினை.”

எப் புலவர்களாலும் போற்றப்பட்டுளது அச்செயல்.

தமிழகத்தில் தொழில்கள் மிகப் பலவாகப் பல்கி நுப்பினும், அவற்றுள் மிகமிகச் சிறப்புடைய தொழிலாக ஆடை நெய்தல், இரும்புத்தொழில், பொற்றொழில் ள ஆகும். தமிழகத்தின் ஆடைகளுக்குப் பிறநாடு ரில் தேவை மிகுதியாக இருந்ததால், அத்தொழிலில் க்கால மக்கள் தங்கள் முழுக் கருத்தையும், செலுத்தி ருந்தனர். தமிழ்ச்சங்க காலத்தே அரசர்கள் ஒருவரோ ாருவர் பகைகொண்டு போர் செய்வதே தொழிலாய் ருந்தமையால், அவ்வரசர்களுக்கு வேண்டும் வில்லும், ம்பும், வாளும், வேலும் போன்ற படைக்கலங்களைச் ைய்துதர ஊர்தோறும் கொல்லர்கள் பலர் வாழலாயினர். க்கால அரசர்களும், அவர்கள் மனைவிமார்களும், ஏனைய ைல்வர்களும் வகை வகையான அணிகளை அணிவதில் ைவமுடையவராய் இருந்தனராதலின், செல்வர்களும்,

அரசர்களும் வாழும் தலைநகரங்களில் பொன்செய் கொல்லர் பலர்கூடி வாழலாயினர். இவ்வாறு வாணிபத்துறையிலும், அவ்வாணிபத்திற்கு உயிர்கொடுக்கும் தொழில் துறையிலும் தமிழகம் தனிச் சிறப்புற்றுத் திகழ்ந்தது.

அந்தக் காலத்தில், அவ்வணிகர்களுள்ளும், தொழிலறிந்தாருள்ளும் சிலர், தங்கள் தொழில்களுக்கிடையே, தமிழ்தூல் பயின்று பெரும் புலமையுற்று விளங்கினர். அவ்வாறு வாழ்ந்த புலவர்கள் சிலர் வரலாற்றினை உரைப்பதே இந்நூல். இந்நூலினுள், வணிகர்களாக வாழ்ந்த அறுவர் வரலாற்றை முதற்கண் உரைத்து, அவரைத் தொடர்ந்து, பொன்செய் கொல்லராய்ப் புலமையுற்றார் இருவர் வரலாற்றினை விரித்துரைத்து, பிறகு முறையே கொல்லர் மூவர், தச்சர் இருவர் வரலாற்றினை எடுத்துக் காட்டி அவரை யடுத்து, வாணிகம் வளர்ந்த நகரங்களில் வழங்கிய நாணயங்களின் மதிப்பீட்டினைக் காணும் தொழில் மேற்கொண்டிருந்த வண்ணக்கர் அறுவர் வரலாற்றினைக் கூறி, அதன்பின் எடுத்துக் காட்டிய தொழில் போன்றன அல்லவாயினும், இவையும் தொழிலே, இவற்றைச் செய்வோரும் தொழிலாளரே எனக் கருதப்படும் மருத்துவர், கூத்தர், ஆசிரியர், சோதிடம் கூறுவோர் ஆகியோராய்ப் புலமையுற்றிருந்தார் சிலர் வரலாற்றினை வகுத்துக் கூறியுள்ளேன் ; இவர்களுள் மருத்துவர் ஒருவர் ; கூத்தர் ஐவர் ; ஆசிரியர் இருவர் ; சோதிடம் கூறும் கணி ஒருவராவர். இவ்வாறு, வணிகரும், பல்வேறு தொழிலாளருமாய் விளங்கும் இப்புலவர்கள் வரலாறு உரைக்கும் இந்நூலுக்கு மா, முதலாம் பலவகை மரங்கள் உள்ள ஒரு தோப்பிற்குப், பிறமரங்கள் உளவாகவும், மாவின் சிறப்புக் கருதி மாந்தோப்பு எனப் பெயரிடுவதே போல், இப்புலவர்கள் மேற்கொண்ட தொழில்களுள், வாணிகத் தொழிலே, ஏனைய தொழில்களினும் சிறப்புடையதாகலின், வணிகரிற் புலவர்கள் எனப் பெயரிடப்பட்டுள்ளது.

க. உறையூர் இளம்பொன் வணிகனார்

சோழர் பேரரசின் பழஞ்சிறப்பு வாய்ந்த தலைநகர் உறையூர்; உறையூர் தமிழ்நூல்களில், உறந்தை என வழங்கப் பெறும்; உறையூர்க்குக் கோழி என்ற மற்றோர் பெயரும் உண்டு. கோழியொன்று யானையொடு போரிட்டு வென்ற இடமாதல் சிறப்பறிந்து அதற்கு அப்பெயர் வந்தது; இவ்வரலாறு விளங்க, “முறஞ்செவி வாரணம் முன்சமமுருக்கிய புறஞ்சிறை வாரணம்” என இந்நகரை அழைப்பர் இளங்கோவடிகள் உறையூர் காவிரியின் கரைக்கண் அமைந்து, அதனால் வளம்பெற்றுப் பயனுற்றது; “காவிரிப் படப்பை உறந்தை” உறையூர் செல்வத்தாற் சிறந்தது; மாடமாளிகைகள் மலிந்தது; “உறந்தையன்ன நிதியுடை நன்னகர்”, “உறந்தையன்ன பொன்னுடை நெடுநகர்”, “பிறங்கு நிலைமாடத்து உறந்தை” உறந்தையில் ஓர் அறங்கூர் அவையுண்டு; அவ்அவையினர் அறம் பிறழ முறைவழங்கி அறியார்; “அறங்கெழு நல்லவை உறந்தை”, “உறந்தை அவையத்து அறங்கெடல் அறியாது”, “உறந்தை அவையத்து அறம் நின்று நிலையிற்று”, இவ்வுறந்தை, சோழர்வழிவந்த தித்தன் என்பானுக்கு, ஒரு காலத்தில் உரிமையுடைத்தாய் இருந்தது; அப்போது, இது நொச்சி வேலிகளாலும், வெண்ணெல் வேலிகளாலும் சூழுண்டு. சிறப்புற்றிருந்தது; “நொச்சிவேலித் தித்தன் உறந்தை”, “மாவண் தித்தன் வெண்ணெல்வேலி உறந்தை.”

இவ்வாறு, அரசியற்றலைமையாலும், அறங்கூர் அவையுடைமையாலும், வளத்தாலும், புலவர் பாராட்டும் நலத்தாலும், பெருமையுற்ற உறையூர், புலவர் பலரின் பிறப்பிடமாம் பெருமையினையும் உடையதாம். உறையூரின் உரிமையுடையோராய புலவர்கள் பதின்மருக்கு மேலாக உள்ளனர்.

இத்தகைய சிறப்பமைந்த உறையூரில் பிறந்தவர், இளம்பொன் வணிகனார். உறையூர் ஒரு பேரரசின் தலை

நகராதலின், அது வாணிபத் துறையிலும் வளம்பெற்றிருந்தது. அந்நகர்வாழ் பல்வேறு வணிகர் குழுவினுள், பொன் வணிகர் குழுவும் ஒன்றும். பொன், ஆடகம், சாம்பூநதம், கிளிச்சிறை, சாதரூபம் என மாற்று வகையால் பலவாம். இவற்றுள், ஆடகமும், சாம்பூநதமும் மாற்றுக் குறைதல் இல்லாப் பெருமைவாய்ந்தது ஆதலின், அவற்றைப் பெரும்பொன் என்றும், கிளிச்சிறையும், சாதரூபமும் மாற்றுக் குறைந்தனவாதலின், அவற்றை இளம்பொன் என்றும் பிரித்து வழங்கினர். நம் புலவர், பின்னர்க் கூறப்பெற்ற இளம்பொன் வாணிகம் மேற்கொண்டு வாழ்ந்தமையால், இளம்பொன் வணிகரை என அழைக்கப் பெற்றார். ஆண்டாலும், அறிவாலும் இறப்ப உயர்ந்த பெரியார்களின் இயற்பெயர்களை வழங்க மக்கள் அஞ்சுவதும், அதனால் அவர் பெயரை வழங்காது, அவர்மேற்கொண்ட தொழிலால், இன்ன தொழிலார் என வழங்குவதும், நாட்டில் எங்கும், எக்காலத்திலும் உள்ள வழக்கமாம். உறையூரில் வாழ்ந்த இளம்பொன் வணிகர்களுள் இவர் மிகச் சிறந்திருந்தமையால், இவரை, அவர்கால மக்கள், இயற்பெயர்கொண்டு அழையாது, இளம்பொன் வணிகர் எனத் தொழிற் பெயரிட்டு இளம்பொன் வணிகர் என அழைத்தனர்.

ஓர்ஊரின் ஆனிரைகளை, அந்நாட்டுப் பகையரசன் வீரர்களோ, அல்லது அவ்வூரை அடுத்த நிலங்களில் வாழ் எயினர், மறவர் போன்ற கொள்ளைக்காரர்களோ, அந்நிரைக்குக் காவலாய் அமைந்தாரை அடித்து விரட்டிவிட்டு ஓட்டிச் சென்று விடுவதும், அஃதறிந்து ஊரில்வாழ் வீரர்கள், விரைந்து பின்சென்று, அக்கொள்ளைக்காரர்களை வென்று, ஆனிரைகளை மீட்டுக் கொண்டதலும், அக்கால அன்றாட நிகழ்ச்சிகளாம். இத்தகைய போராட்டங்களில், மீட்கச் சென்ற வீரருட் சிலர், புண்பெற்று இறந்து போவதும், அவ்வாறு இறந்தாரின் பீடும், பெருமையும், பெயரும் பொறித்த கற்களை அவரைப் புதைத்த இடங்களின்மேல் நட்டு, மாலைசூட்டி வழிபடுவதும் வழக்கமாம்.

அவ்வாறு இறந்த வீரன் ஒருவனுக்குச் செய்த சிறப்
பினையும், வாழ்ந்திருந்த காலத்தில் அவனளித்த பொருள்
பெற்று மகிழ்ந்த பாணர் முதலாம் இரவலர், அவன் இறந்
தமை அறியாது வந்து, அவன் நடுகல் கண்டு கண்ணீர்
விட்டுக் கலங்குவதையும் பொருளாகக் கொண்ட அழகிய
சிறு செய்யுளைப் பாடியுள்ளார் புலவர் இளம்பொன்
வணிகளுர்:

“பாலுடை மருங்கின் பதுக்கை சேர்த்தி,
மரல்வருந்து தொடுத்த செம்பூங் கண்ணியொடு
அணிமயிற் பீலிகூட்டிப், பெயர் பொறித்து
இனி நட்டனரே கல்லும்; கன்றொடு
கறவைதந்து பகைவர் ஓட்டிய
நெடுந்தகை கழிந்தமை அறியாது
இன்றும் வருங்கொல்? பாணரது கடும்பே.”

(புறம்: ௨௬௪)

உ. காவிரிப்பூம் பட்டினத்துப் பொன்வாணிகனார் மகனார் நப்பூதனார்

“பதியெழுவுறியாப் பழங்குடி கெழீஇய பொதுவறு
 சிறப்பின் புகார்” என்று புலவர்களால் போற்றப்பெறும்
 பெருமைசால் நகரே காவிரிப்பூம் பட்டினமாம். காவிரி
 கடலோடு கலக்குமிடத்தில் அமைந்த மிகப் பழைய நகரம்
 இது; காவிரிப் படப்பைப் பட்டினம் எனச் சிலப்பதிகாரத்
 தில் அழைக்கப் பெறுகிறது; காடுகொன்று நாடாக்கிக்,
 குளந்தொட்டு வளம்பெருக்கி நாடாண்ட சோழர்
 பேரரசனான, கரிகாற்பெருவளத்தான் காலத்தில், சோழ
 அரசின், அரசிருக்கையாம் பெருமையுற்று விளங்கிற்று;
 சோழநாட்டின் வளம் செழிக்க, வாணிபம் பெருகப் புகார்
 போன்ற கடற்கரைப் பட்டினமே பெரிதும் பயனளிக்கும்
 என உணர்ந்த அவனால், வளர்ந்த பெருநகரம் இது;
 வணிகரும், வாணிபம் கருதிவரும் பிறநாட்டு மக்களும்,
 தொழிலறி புலவர்களும், தொழிலாளர்களும் கூடிவாழும்
 கடலைச்சார்ந்த மருவூர்ப்பாக்கம், அரசரும், அமைச்சரும்,
 அரசியல் துணையாளரும் வாழும் பட்டினப்பாக்கம் என்ற
 இருபெரும் பிரிவுகளாய் அமைந்த மாநகர்; இருபாக்கத்
 திற்கும் இடையே யமைந்த பெரியதோர் நாளங்காடியினை
 உடையது; இந் நகரின் வாணிபவளமும் செல்வச் சிறப்பும்,
 சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை ஆகிய இருபெரும் இலக்கியங்
 களிலும், பட்டினப் பாலையிலும், புலவர்களால் போற்றி
 உரைக்கப்பட்டுள்ளன; கற்புடை மகளிர் எழுவரைப்
 பயந்த பெருமைசால் நகர் புகார் எனக் கற்புடைத் தெய்வ
 மாம் கண்ணகியாரால் போற்றிப் புகழ்ப்பெறும் பண்
 புடையது; அறமும் அரசியலும் வழுவாது நிற்கத் துணை
 புரியும் ஐவகை மன்றக்களையுடையது; இவ்வாறு அரசியல்
 நெறியாலும், வாணிப முறையாலும் வளம்பெற்று
 விளங்கிய காவிரிப்பூம் பட்டினம், புலவர் பலர் வாழ்ந்
 தமையாலும் புகழ்பெற்றுத் திகழ்ந்தது; புகார்ப் பெரு
 நகரில் பிறந்த புலவர்களாக, காவிரிப்பூம் பட்டினத்துக்

கந்தரத்தனார், காவிரிப்பூம் பட்டினத்துச் செங்கண்ணனார், காவிரிப்பூம் பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார், காவிரிப்பூம் பட்டினத்துப் பொன்வாணிகனார் மகனார் நப்பூதனார் என்ற நால்வரை, நாம் அறிகிறோம்.

இவ்வாறு புலவர்களால் போற்றப்படும் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில், பொன்வணிகர் குடியில் வந்தவர் நப்பூதனார். காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில்,

“தவ மறைந்து ஒழுகும் தன்மையிலாளர்
அவமறைந் தொழுகும் அலவந் பெண்டிர்
அறைபோகு அமைச்சர், பிறர்மனை நயப்போர்
பொய்க்கரி யாளர், புறங்கூற் றுளர்என்
கைக்கொள் பாசத்துக் கைப்படுவோர் எனக்
காதம் நான்கும் கடுங்குரல் எடுப்பிப் ”

(சிலப். இ: ௧௨௮ - ௧௩௩)

புடைத்து உண்ணுப் பூதம் ஒன்று உண்டு என்றும், அது நிற்கும் இடம் பூதசதுக்கம் என அழைக்கப்பெறும் என்றும், சிலப்பதிகாரம் கூறும்.

புகார் நகரத்துப் பெருமக்கள், அப் பூதத்தைத் தெய்வமெனப் போற்றி வணங்கியதோடு, அதன் பெயரைத் தங்கள் மக்கட்குப் பெயராகவும் வைத்துப் போற்றினர். நம் புலவர் பெயரும் அவ்வாறு வந்ததே என்றும், அவர் அவ்வூரில் வாழ் அப் பெயர்கொண்டார் அனைவரினும் சிறந்து விளங்கினமையின், அச் சிறப்புக் குறிக்கும் ‘ந’ என்ற அடையினைப்பெற்று நப்பூதனார் என வழங்கப் பெற்றார். நப்பூதனார், பத்துப் பாட்டினுள் ஒன்றாகிய முல்லைப்பாட்டு ஒன்றே பாடியுள்ளார்; அவர் அரசர் எவரையும் பாராட்டியதாகச் சான்றுபகரும் செய்யு ளொன்றும் கிடைத்திலது.

முல்லைப்பாட்டு, முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல், பாலே என்ற ஐந்திணைகளுள் முதற்கண் வைத்துச் சிறப் பிக்கப்பெறும் முல்லைத் திணைப்பொருள் குறிக்கவந்த பாட்டாகும்; முல்லையாவது, “ அறவோர்க்களித்தலும்,

அந்தணர் ஒம்பலும், துறவோர்க் கெதிர்தலும், தொல்லோர் சிறப்பின் விருந்தெதிர் கோடலும்” ஆய இல்லறம் நிகழ்த்துதற்கு வேண்டும் பொருளிட்டிவரும் கருத்தினையுத் தலைமகன் பிரிந்தானாக, அவன் பிரிவு பெருந்துயர் தருவதாயினும், அப் பிரிவு இல்லறம் நிகழ்த்தற்கு இன்றியமையாததாம் எனக் கொண்டு, அவன் வருந்துணையும், அவன் பிரிவானாகும் துயர்பொறுத்துத் தலைவி ஆற்றியிருத்தலாம். தலைவன் பிரிவன் என்று கூறினும், அவன் பிரியான் என்று எண்ணுதலும், பிரிந்து சென்றக்கால், அவன் குறித்த பருவம் வந்தது; அவர் வந்திலர் எனக் கூறி வருந்தும் தோழிக்கு, இஃது அவர் குறித்த பருவமன்று; அவர் கூறிய பருவத்தே தவறாது வருவர்; கானம் கார் எனத் தோன்றினும், பாளே தேறேன்; அவர் பொய்வழங்கலர் எனக் கூறுதலும், வினைமுடித்த தலைமகன், விரைந்து வீடு செல்லவேண்டும் எனப் பாகனுக்குரைத்தலும், தலைவன் வரும்வரை தான் ஆற்றியிருந்த தன்மையினைத் தலைமகள் பிறிதொருகாலத்தே கூறுதலும் அம் முல்லைத் திணைக் கூற்றுக்களாம்.

முல்லை நிலமாவது, காடும், அதைச் சார்ந்த நிலங்களுமாம்; மாயோன் மேய காடுறை உலகம் என்பர் தொல்காப்பியனார்; பெரும் பொழுதினுட் கார்காலமும், சிறு பொழுதினுள், அக்கார் காலத்து மாலையும் முல்லைக்குரிய காலமாம் என்ற கருத்துடையராய்க் “காரும் மாலையும் முல்லை” என ஆசிரியர் கூறுதற்காம் காரணத்தை, “பிரிந்து மீளும் தலைவன் திறமெல்லாம் பிரிந்திருந்த கிழத்தி கூறுதலே முல்லைப் பொருளாயும், பிரிந்து போகின்றான் திறங்கூறுவன வெல்லாம் பாலையாயும் வருதலின், அம்முல்லைப் பொருளாகிய மீட்சிக்கும், தலைவி இருத்தற்கும் உபகாரப்படுவது கார் காலமாம். என்னை? வினைவயிற் பிரிந்து மீள்வோன், விரைபரித்தேரூர்ந்து பாசறையினின்று மலைக்காலத்து ஊர்வயின் வருஉங்காலம் ஆவணியும் புரட்டாதியும் ஆதலின், அவை வெப்பமும், தட்பமும் மிகாது இடைநிகர்த்தவாகி ஏவல் செய்து

வரும் இனையர்க்கு நீரும் நிழலும் பயத்தலானும், ஆர்பதம் மிக்கு நீரும் நிழலும் பெறுதலின் களிசிறந்து மாவும், புள்ளும் துணையோடின்புற்று வினையாடுவன கண்டு தலைவற்கும் தலைவிக்கும் காமக்குறிப்பு மிகுதலானுமென்பது. புல்லை மேய்ந்து, கொல்லேற்றோடே புனிற்றுக் கன்றை நினைந்து மன்றிற் புகுதரவும், தீங்குழலிசைப்பவும், பந்தர் முல்லை வந்து மணங்களுற்றவும் வருகின்ற தலைவற்கும், இருந்த தலைவிக்கும் காமக்குறிப்புச் சிறத்தலின், அக் காலத்து மாலேப்பொழுதும் உரித்தாயிற்று” என விளக்கும் நச்சினுர்க்கினியர் சொற்களால், அம்முல்லை நில இயல்பு ஒருவாறு விளங்குதல் காண்க.

நப்பூதனார் பாடிய இம்முல்லைப் பாட்டு, கணவன் வினை வயிற் பிரியக் கருதியதனை, அவன் செய்கையால் அறிந்து ஆற்றாது துயருறும் தலைவியது நிலைமையைக் கண்டு, தலைவன், தான் போதற்கு வேண்டும் காரணங்களை நிரலே எடுத்துக் காட்டவும், போக்கிற்கு உடன்படாது இருந்த வளைப் பெருமுது பெண்டிர், ‘நாங்கள் கேட்ட நற் சொல்லால் தலைவன் விரைவில் வினை முடித்து வருதல் உறுதி; நீ வருத்தம் நீங்குவாயாக’ எனக்கூற, அவ்வறிவுரை கேட்டவள், தலைவன் அவ்வாறு செல்வது அறவழிப் பட்டதே என்பதை எண்ணி, ஆற்றி யிருந்தாளாக, தலைவன் வருவதாகக் கூறிச் சென்ற காலத்தே வந்ததனைக் கண்ட வாயில்கள் வாழ்த்திக் கூறும் துறையமைந்து வந்துள்ளது.

தலைவியோடு துயில்கொள்ளும் தலைமகள், வினைமேற் செல்லுதற்காம் செயல்களை முடித்தற் பொருட்டு, அவள் அறியாமல் எழுந்து சென்றுவிட்டான்; உறக்கம் கலைந் தெழுந்த தலைமகள், தன்னோடு துயின்றிருந்தானைக் காணா ளாய், அவன்பால் சின்னாட்களாகக் காணப்படும் இது போன்ற செயல்களையும் எண்ணி, அவ்வெண்ணத்தால் உடல்மெலியக் கழலும் தன் வளைகளைக் கழலாவாறு செலுத்தியும், மயக்கம் கொண்டும், பெருமூச்சுவிட்டும், அம்பேறுண்ட மயிலேபோல் நடுங்கியும், தன் அணிகலங்

களெல்லாம் நெகிழவும், பூப்போலும் மையுண்ட அழகிய கண்கள் முத்துப்போலும் கண்ணீர்த் துளிகளைத் துளிப்பவும், வருந்தினாலாக, அவள் துயர்நிலை கண்ட தலைவன், தானும் துயருற்று, “பொருள் பெற்றுப் புகழுற்று வாழ் வதே மானமுடைய வாழ்வாம்;” என்றும், “மாற்றார் மாண்புடன் வாழ, மனையில் இருந்து மடங்கி வாழ்தல் மான முடையரசர்க்குப் மாண்பன்று” என்றும், தன் பிரிவிற் காம் காரணங்கள் பலவற்றையம் எடுத்துக் காட்டவும், அவற்றை ஏற்காத தலைமகள், பெருமுது பெண்டிர் சிலர், “படைத்தலைவர் ஏவலால் நற்சொற் கோடற்சூரியோர், கடத்தற்கரிய காவலமைந்த நம் ஊரின் புறத்தே சென்று, நெல்லும் மலரும் தூவி, வணங்கி நற்சொல் வேண்டி நின்றா ராக, அப்போது, ஆயர்மகளொருத்தி, தன் கைகளைக் குளிரினால் தோள்மேலே கட்டிக்கொண்டு, சிறு கயிற்றால் கட்டப்பெற்றிருக்கும் கன்றுகள், தாய்ப்பால் குடிக்கப் பெறாமல் வருந்தும் வருத்தத்தை நோக்கி, கோலேந்திய நம் கோவலர் பின் நின்று செலுத்திவர உம்முடைய தாய் மார் இப்போதே வந்துவிடுவர்’ என்று கூறிய அவ்வாயர் மகளின் நற்சொல்லே, அவர் கேட்ட நற்சொல்லாக அறிந் தோம்; அதனால், நம் தலைவர், வஞ்சிகுடிச் சென்று, பகை வரை வென்று, அவர் அளிக்கும் திறைப்பொருள்களோடு விரைந்து வருவர்; உண்மை; அவர் அவ்வாறு சென்று வினை முடித்து வருதல் நம் இல்லறத்திற்கும் நன்றும்; ஆதலின், நீ, நின் மனத்தடுமாற்றத்தால் உண்டாய துயர் ஒழிப்பாயாக” என்று கூறினர்; பெருமுது பெண்டிர் கூறியன கேட்ட அவள், தலைவன் இவ்வாறு பிரிந்து சென்று வெற்றிபெற்றாலன்றி, இவ்வரசியலும், இல்லறமும் இனிது நடைபெற என்பதை எண்ணி ஓயாது ஒலிக்கும் குளிரந்த கடல்நீரைக் குடித்து, வலமாக எழுந்து பெரு மலைகளில் தங்கி, உலகத்தை ஒரு சேர வளைப்பதே போல் விரைந்து சென்று மேகம் பெருமழை பொழிந்த மாலைக் காலத்தில், பொற்பாவை விளக்கில் ஏற்றிய பெரிய தீ நின்று எரிய, தன் எழுநிலை மாடத்தே இருந்து, ஆங்கு விழும் அருவிகளின் ஓசையினூடே, தலைமகன் குறித்துச்

சென்ற பருவம் பொய்யாகாமல் வருவன் என்னும் கருத் தினளாய், அவன் வரவினையே எண்ணிக் கிடக்கும் அவ னுடைய இரு காதுகளும் குனிருமாறு,

காட்டாறு சூழ்ந்தோடும் பெரியகாட்டின் நடுவே, ஆங்கு வளர்ந்திருக்கும் தூறுகளையெல்லாம் வெட்டி, வேட் வேச் சர்தியாரின் அரண்களையும் அழித்து, காட்டு முட் களால் மதில்போலும் வேலியமைத்துச் செய்த பாசறை யின்கண், தங்கியிருக்கும் பகையரசர், நடந்த போரில், இறந்த யானைகளையும், மறைந்த மாவீரர்களையும், கொல் லுண்ட குதிரைகளையும், புண்ணுற்ற படைகளையும் எண்ணி எண்ணி வருந்தி, இவ்வாறு அழியக் குறைந்த இச்சிறு படைகொண்டு நானே எவ்வாறு போர் ஆற்றுவோம் என ஆழ்ந்து எண்ணி, அஞ்சுவதற்குக் காரணமாகிய பெரிய பாசறையில், அடித்த கூடாரங்களில், வில்லை நெருங்க ஊன்றி, அதில் தூணிகளையும் மாட்டி, எறிக்கோல்களையும் ஊன்றி, கிடுகுகளையும் வரிசையாகக் குத்தி, இங்ஙனம் ஆக் கிய, விற்படையாலாகிய அரணே, தங்களுக்கு அரணாக, இதற்கு இடையே இட்ட பெரிய படைக்கு நடுவே, ஒரு தனியிடத்தை அரசனுக்குரிய இடமாகத் தேர்ந்து, அவ் விடத்தைச் சூழப் பல்வண்ணத் திரையை வளைத்து, வலிய உடலும், தறுகண்மையும் உடைய யவனர், புலிச்சங்கிலி விடப்பட்ட நல்ல இடத்தில், மக்களின் வாழ்நாளின் வகை யறிந்து கூறும் அறிவினையுடைய பெரியோர், அரசனை வணங்கி, நெடிதுநாள் வாழ வாழ்த்தி, நாழிகையினை உணர்த்தினாராக, மங்கையர், மாணிக்கவிளக்கேற்றி, திரை யினை வளைத்துப் பிடிக்க, உள்ளறையில் அமைந்த பள்ளி யிலே சென்றிருந்து, சிற்றாட்கள் நெய்பைக் காலும் திரிக் குழாயினைக் கையிற் கொண்டு, விளக்கேற்றிலைத்து, அவ் விளக்குகள் அவிபுந்தோறும், தம் கைப்பந்தம் கொண்டு கொளுத்தவும், ஒழுக்கத்திற் சிறந்த உயர்ந்த மெய்காப் பாளர் காவலாகச் சூழ்ந்து 'திரியவும், உணர்ந்ததனை, கையாலும், முகத்தாலும் காட்டுவதல்லது உரையால் விளங்க உரைக்கவொண்ணு மிலேச்ச ஊமைகள், பள்ளி

கொள்ளுமிடத்தைச் சூழ்ந்து திரியவும், மணியொலி அடங்கிய இரவின் நடுயாமத்திலும், போர்மேற் சென்ற வேட்கையால் உறக்கம் ஒழிந்திருந்து, மற்றை நாட்காலையில் வாள் கொண்டு போராற்றி வெற்றிபெற்று, பகைவர் நாடுகளைக் கைப்பற்றிய வெற்றிச் சிறப்பாலே, எக்காலமும் வென்று எடுக்கின்ற கொடியை எடுத்து, காடு பிற்பட்டுக் கழிய, காயா மலரவும், கொன்றை பொன்போல் பூக்கவும், காந்தள் கைபோல் விரியவும், தோன்றி பூக்கவும், கலையொடு கூடிய மாண் துள்ளவும், காடு தழைத்த பெருவழியில், வெற்றிதோன்றக் கொம்பும் சங்கும் முழங்க, பெரும்படையுடனே, விரைந்து செல்லும் தன்குதிரைகளை, அவ்விரைவால் மனம் அமையாது மேலும் விரைவாகச் செலுத்தும் எண்ணமுடையவராய் வந்த தலைமகன் தேரிற்பூண்ட குதிரைகள் ஆரவாரித்தன.

இது, நப்பூதனார் பாடிய முல்லைப் பாட்டின் பருப் பொருள். இம்முல்லைப் பாட்டினுள், கையிற் சங்கும் சக்கரமும் கொண்டு, மார்பில் திருமகள் வீற்றிருக்க விளங்கும் திருமால், மாவலி, மூன்றடி மண்ணைத் தாரைவார்த்துக் கொடுக்க, வளர்ந்து கொண்ட பேருருவம் நன்கு படமாக் கப் பட்டுளது :

“நனந்தலை உலகம் வளைஇ, நேயியொடு

வலம்புரி பொறித்த மாதாங்கு தடக்கை

நீர்செல நிமிர்ந்த மாஅல்.”

(முல்லைப் : க-ந)

காலில் கட்டிய சிறுகயிற்றால் பிணிப்புண்டு நிற்கும் கன்றுகள், காலையில் காடுநோக்கிச் சென்ற தாய்ப்பசுக்கள், மாலையில் மீண்டு வாராமையுணர்ந்து வாடியக்கால், அக் கன்றுகளினும், மிக்க வருத்தம் கொள்ளும் ஆய்மகள், அடிக்கும் குளிர்காற்றினையும் பொருட்படுத்தாது, அக் குளிர் நீங்குமாறு இரு கைகளாலும் தோளை இறுகப் பிடித்துக்கொண்டு, அக்கன்றுகளுக்கு ஆறுதல் கூறுவாள் போல், நம் தாயர் இப்போதே வருவர் என்று கூறி, அப் பசுக்களின் பின் கோலேந்தி வரும் தன் கணவன் வருகை

யில் வேட்கைகொண்டு நிற்கும் அழகிய காட்சியினையும், அவள், தான் பேணிப் போற்றும் ஆணிரைகளிடத்தும், தன் கணவன்மாட்டும் கொண்டுள்ள பேரன்பினையும் நன்கு பாராட்டியுள்ளார்.

“சிறுதாம்பு தொடுத்த பசிலைக் கன்றின்
உறுதுயர் அலமரல் நோக்கி, ஆய்மகள்
நடுங்குசுவல் அசைத்த கையள்; கைய
கொடுங்கோல் கோவலர் பின்னின்று உய்த்தர
இன்னே வருகுவர் தாயர் என்போள்.”

(முல்லை: கட-சு)

கான்யாறுகள் சூழ்ந்தோடும் காட்டின் நடுவே, மிகச் சேய் இடங்களிலும் நாளும் பிடவம் முதலாம் கொடிகளா லாய புதர்களை அழித்தும், ஆங்குள்ள அக் காட்டுவாழ் வேடர்களின் அரண்களையும் அழித்து, அக்காட்டில் விளைந்த முட்களைப் பெருமதில்போல் சூழ அமைத்துக் கொண்ட கடல்போல் பரந்த காட்டரணை நன்கு சுட்டிக் காட்டியுள்ளார்:

“கான்யாறு தழீஇய அகனெடும் புறவில்
சேறைய பிடவமொடு பைம்புதல் எருக்கி,
வேட்டுப்புழை அருப்பம் மாட்டிக், காட்ட
விடுமுட் புரிசை ஏழுற வளைஇப்
படுநீர்ப் புணரியிற் பரந்த பாடி.”

(முல்லை: உச-அ)

தழைவேய்ந்த கூரைவீடுகளை வரிசையாகக் கொண்ட தெருவில், நாற்சந்தியில், காவலாக யானையை நிற்கவைப் பதையும், அவ் யானைக்கு, உணவாகக் கரும்பையும், வைக் கோலையும், அதிமதுரத் தழைகளையும் இடுவதையும், அவற்றை உண்ணும் எண்ணமற்ற யானை, அதைத் தன் கையால் எடுத்து நெற்றியைத் துடைத்துப் பின்னர் கொம்புகளுக்கிடையே ஏற்றிவைத்துக் கொண்டிருப்பதையும், அதைக்கண்ட யானைப்பாகன், அவ் யானை அறியும் வடமொழியில் உண்ணுமாறு பணித்தும், பரிக்கோலால் குத்தியும் உண்பிக்கும் செயலையும் விளக்கமுற விளக்கி யுள்ளார்.

“உவலைக் கூரை ஒழுகிய தெருவில்
 கவலை முற்றம் காவல் நின்ற
 தேம்படு கவுள சிறுகண் யானே
 ஓங்குநிலைக் கரும்பொடு, கதிர்மிடைந்து யாத்த
 வயல்விளை இன்னுளகு உண்ணாது, துதல்துடைத்து
 அயில்துளை மருப்பில்தம் கையிடைக் கொண்டெனக்
 கவைமுட் கருவியின், வடமொழி பயிற்றிக்
 கல்லா இளைஞர் கவளம் கைப்ப” (முல்லைப்: உக-நக)

போராற்றிப் பாசறைபுக்க பகையரசன், அன்று
 நடந்த போரில், பகைவர் ஒங்கிவெட்டிய வாளால் புண்
 பெற்று, தம் பிழிகளை மறந்து மாண்டுபோன யானைகளே
 யும், பகைவர் படையினைச் சேர்ந்த யானைகளின் கைகள்
 பெருமலைப் பாம்புகள் புரளுமாறுபோல் அறுந்து வீழ்ந்து
 புரளுமாறு வெட்டி வெற்றியைத் தேடித்தந்து தம் செஞ்
 சோற்றுக் கடன்கழித்த கடமைதவறா வீரர்களையும், பகை
 வர்களின் அம்புகள் தைக்கப் பெற்றமையால் வருந்தி,
 நிமிர்ந்த தம் செவிகளைச் சாய்த்துக்கொண்டு புல்லுண்ணாது
 வாடும் தன் குதிரைகளையும் எண்ணி எண்ணி வருந்தி,
 இவ்வாறு பாழ்பட்ட படையினைக்கொண்டு நாளை எவ்வாறு
 போராற்றுவேன் என்ற கவலையால், உள்ளமும், உடலும்
 தளர்ந்து, அத் தளர்ச்சியால், ஒருகையை அமர்ந்திருக்கும்
 பள்ளியில் ஊன்றிக்கொண்டு, ஒருகையால், முடிவிளங்கும்
 தன் தலையினைத் தாங்கிநிற்கும் தாழ்நிலையினை உயிரோவிய
 மாக்கித் தந்துள்ளார் :

“எடுத்தெறி எடுக்கம் பாய்தலின், புண்கூர்ந்து
 பிடிக்கணம் மறந்த வேழம்; வேழத்துப்
 பாம்பு பதைப்பன்ன பருஉக்கை துயியத்
 தேம்பாய் கண்ணி நல்வலம் திருத்திச்
 சோறுவாய்த் தொழிந்தோர் உள்ளியும், தோல்துயிபு
 வைந்துனைப் பகழி மூழ்கலின், செவிசாய்த்து,
 உண்ணாது உயங்கும் மாசிந்தித்தும்,
 ஒருகை பள்ளி ஒற்றி, ஒருகை
 முடியொடு கடகம் சேர்த்தி நெடிதுநினைந்து”

(முல்லைப்: சுஅ-எசு)

அரசர்க்கு மெய்காப்பாளராய்த் தலைப்பாகையும், சட்டையும் கொண்டு, உயர்ந்துசெல் நடையினராய், சீரிய ஒழுக்கத்தினராய்ப் பெருவீரர்கள் அமர்ந்திருத்தலையும், அரசன் பள்ளியறையினுள், ஆங்கு நடைபெறும் அரசியல் உண்மைகளை வெளியில் உரையாதிருத்தற் பொருட்டு, ஊமையராய் வெளிநாட்டு மக்களையே குற்றேவல் புரிவோராகக் கொண்டிருப்பதையும் கூறியுள்ளார் :

“துகில்முடித்துப் போர்த்த, தூங்கல் ஓங்குநடைப்
பெருமூதாளர் ஏமம் குழி.” (முல்லைப்: ௫௩-ச)

“ஈரறைப் பள்ளியுள்
உடம்பின் உரைக்கும், உரையா நாவின்
படம்பு குமில்ைச்சர் உழையராக.” (முல்லைப்: ௬௪-ச)

இவ்வாறு, அரசன்முதல், ஆயர்வரையுள்ள மக்கள், பண்டைக்காலத்தில் மேற்கொண்டிருந்த வாழ்க்கை முறைகளை எல்லாம், புலவர் நப்பூதனார் நன்கு எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். இவ்வாறு அவர் பாடிய முல்லைப்பாட்டு, பத்துப் பாட்டினுள் உள்ள எல்லாப் பாட்டினும் அடியளவால் மிகச்சிறிது, ஏன், அளவாற் சிறியதாயினும், பொருட்சிறப்பால், அவற்றோடு ஒப்ப விளங்கும் உயர்புகழ்பெற்று விளங்குகிறது.

௩. செயலூர் இளம்பொன் சாத்தன் கொற்றன்

இவர் பெயர் செல்லூர் இளம்பொன் சாத்தன் கொற்றன் என்றும், உறையூர் இளம்பொன் சாத்தன் கொற்றன் என்றும் எழுதப்பட்டுள்ளது; இது, செயலூர் என்பதன் இடமறிய மாட்டாமையாலும், உறையூரில் ஓர் இளம்பொன் வணிகனார் வாழ்ந்தமையாலும், ஏடு எழுதியோர் செய்த பிழையாம். உறையூர் இளம்பொன் வணிகனாரைப் போன்றே, இவரும், மாற்றுக்குறைந்த பொன் வகைகளாகிய கிளிச்சிறை, சாதரூபம் இரண்டையும் விற்கும் தொழில்மேற்கொண்டு வாழ்ந்தவராவர். பழங்காலத்தில் மக்கள் பயிலவழங்கிய பெயர்கள் கண்ணன், கீரன், கொற்றன், சாத்தன், பூதன் என்பனவாம்; இவற்றுள் ஒன்றைத் தனித்துக் கொள்வதோடு, சாத்தன் கொற்றன் எனவும், கண்ணன் கொற்றன் எனவும் இரு பெயர்களை இணைத்து ஒருபெயராகவும் வழங்குவர். இவர் பாடிய பாட்டு அகநானூற்று மணிமிடை பவளத்தில் வந்துள்ள ஒருசெய்யுளே.

பொருள்தேடச் செல்லும் தலைவர்கள், தாங்கள் மொழியும் தமிழ்வழங்கும் பெருநாட்டின் எல்லையைக் கடந்து சென்றும் பொருளீட்டிவருவர் என்றும், அவர்களில் பெரும்பாலோர் அவ்வாறு கடந்துசெல்லும் எல்லையாக விளங்கியது, தமிழ் நாட்டின் வடக்கே உள்ளதும், எருமை நாடாண்ட வடுகர் பெருமகனாகிய புல்லி என்பானுக்குரியதுமாகிய அயிரியாரும் என்றும் தமிழ்நூல்கள் அறிவிக்கும். செயலூர் இளம்பொன் வணிகராய் இவரும், வடக்கண் உள்ள அயிரியாற்றினையும், அக்கரைக்கண் மயில்கள் கொம்பின் ஒலிபோல் ஒலிக்கும் எனவும், அத்தகைய செய்மைக் கண்ணதாய் இடத்தைத் தலைவன் கடந்து சென்றுளான் என்றும் கூறுகின்றார்.

“கான மஞ்ஞைக் கமஞ்சூல் மாப்பெடை
அயிரியாற் றடைகரை வயிரின் நரலும்
காடிற் தகன்றோர் நீடினர்.”

(அகம்: ௧௭௭)

கோவூர் கிழார், மதுரை அளக்கர் ஞாழலார் மகனார் மள்ளனார் என்ற புலவர்களாலும், குளமுற்றத்துத்துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் என்ற அரசனாலும், “தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியாளன் பண்ணன்” எனவும், “பசிப்பிணி மருத்துவன்” எனவும் பாராட்டப் பெற்ற சிறுகுடி கிழான் பண்ணனின், மாற்றுவேந்தர்களின் யானைப்படை அழியுமாறு வேலோச்சிப்பெறும் வெற்றிச் சிறப்பினையும் அவனுக்குரிய காவிரியின் வடபால் அமைந்த சிறுகுடியினையும், ஆங்கு வளர்ந்திருக்கும் அவன் மாவின் சிறப்பினையும் நம் புலவர் பாராட்டியுள்ளார்:

“வென்வேல்,

இலைநிறம் பெயர ஒச்சி, மாற்றோர்
மலைமருள் யானை மண்டமர் ஒழித்த
கழற்கால் பண்ணன் காவிரி வடவயின்
நிழற்கயம் தழீஇய நெடுங்கால் மா”

(அகம்: கள)

சு. மதுரை அறுவை வாணிகன் இளவேட்டனார்

“நுரையென விரிந்தநுண்பூங் கலிங்கம்.”

“நோக்கு நுழைகல்லா நுண்மைய, பூக்கனிந்து
அரவூரி யன்ன அறுவை.”

“பாம்புரி யன்ன வடிவின ; காம்பின்
கழைபடு சொலியின் இழையணி வாரா
ஒண்பூங் கலிங்கம்.”

“புகைமுகந் தன்ன மாசில் தூவுடை.”

“புகைவிரிந் தன்ன பொங்கு துகில்.”

“கொட்டைக் கரைய பட்டுடை.”

“தூலினும் மயிரினும் நுழைதூற் பட்டினும்
பால்வகை தெரியாப் பன்னூ நடுக்கத்து
நறுமடி செறிந்த அறுவை வீதி.”

“பட்டினும் மயிரினும் பருத்தி தூலினும்
கட்டும் நுண்வினைக் காருகர் இருக்கை.”

“கண்ணுழை கல்லா நுண்ணூற் கைவினை
வண்ண அறுவையர் வளந்திசழ் மறுகு.”

W. அறுவை பற்றியும், அவ் வறுவைத்தொழில் மேற்
கொண்டார் வாழும் இருக்கை பற்றியும் பழந் தமிழ்ப்
பாடல்கள் அளிக்கும் பாராட்டுரைகள் இவை; மதுரையில்,
மாண்புற்ற அங்காடியில் அமர்ந்து, இத்தகைய போற்றுதற்
குரிய அறுவை வாணிகம் மேற்கொண்டு வாழ்ந்து
மேன்மையுற்றவர் புலவர் இளவேட்டனார். இவர் பெயர்,
மதுரை அறுவை வணிகனார் இளவேட்டனார் என, ஊரும்,
தொழிலும் உணரவும், அவை உணரலாகா நிலையில்
இளவேட்டனார் எனவும் ஏடுகளில் காணப்படும்.

பாண்டிய அரசர் பலர் வாழ்ந்த மதுரையில் பிறந்து
வாழ்ந்து, அவ் வரசர்களோடும், அவர்களால், பிற
தமிழரசர்களோடும் தொடர்புகொண்டிருக்க வேண்டிய
புலவர் இளவேட்டனார், தாம் பாடிய பத்துக்கும் மேற்பட்ட
பாக்களில், ஒன்றிலேனும், அவ் வரசர்களுள் ஒருவரை

யாவது, அவர்களுக்குரிய ஊர், மலை இவற்றையாவது குறித்தாரல்லர். தாம் பாடிய புறத்துறை தழுவிய பாட்டிலும், “உரைசால் நெடுந்தகை” எனப் பெயர் அறிய மாட்டாச் சிற்றூர்த் தலைவன் ஒருவனையே குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சிற்றூர் ஒன்றின் உரிமைகொண்ட பெருவீரன் ஒருவன் இருந்தான்; அச் சிற்றூரை அடுத்துள்ள பேரரசர்கள் பலரும், தம் பகையரசர்களால் உண்டாம் துயர்போக்கித் துணைபுரிதற்கு அவனையே எதிர்நோக்கி நிற்பர்; அவர்கள் அவ்வாறு எதிர்நோக்கி வந்து காத்துக் கிடப்பினும், அவர்க்குண்டாய துயரை எளிதில் போக்க வல்ல பேராற்றல் தன்பால் இருப்பதால், அவர்கள் துயரைப் பெரிதாக எண்ணாது, தன் வீடுநோக்கி வந்து இரந்து நிற்பார்க்கு, அவர் வறுமை நீங்கும்வண்ணம் வாரி வழங்குவதையே கருத்தாக மேற்கொண்டொழுகுவன்; அத்தகையான் காக்கும் அவ்வூரும், பாம்புகள் குடிவாழும் புற்றேபோல், பகைவர்களை நிலைகலங்கச்செய்யும் பெருவீரர் பலரை உள்ளடக்கியுளது என அப் பெருவீரனையும், அவ் வீரன் பிறந்த ஊரினையும் பாராட்டியுள்ளார்:

“அரவுறை புற்றத் தற்றே; நாளும்.

புரவலர் புன்கண் நோக்காது, இரவலர்க்கு

அருகாது ஈயும் வண்மை

உரைசால் நெடுந்தகை ஓம்பும் ஊரே.” (புறம்: ௩௨௬.)

மதுரையாம் மருதநிலத்து ஊரினராய புலவர் இளவேட்டனர், ஐந்திணை வளங்களையும் நன்கு அறிந்து பாடியுள்ளார்; அவர் பாடிய அகத்துறைப் பாடல்கள் பத்தில், ஐந்து குறிஞ்சித்திணைப் பொருளும், இரண்டு முல்லைத்திணைப் பொருளும் எஞ்சிய பாக்கள் மூன்றினுள், ஒவ்வொன்று, எஞ்சிய திணைகளுள் ஒவ்வொரு திணைப் பொருளும் உணர நிற்கின்றன.

பெருமழை பெய்யத் தளிர்ந்த முல்லைக்கொடியில் மலர்ந்த மலரின் மணம் மணக்கும் பெருவழியில், அம் மலரிடைத் தங்கிய வண்டுகள் தேனுண்டு திரியும் என

முல்லைக் காட்டையும், அந்திக்காலத்தில் இடையர் ஊதும் குழலினின்றும் எழுந்த அழகிய இனிய இசை, அவ்வூரில் உள்ள வீடுகளின் நிலாமுற்றமெல்லாம் பாரந்துசென்று இசைத்து இன்பமூட்டும் முல்லைநிலத்து ஊரையும் அறிந்து மகிழ்ந்துள்ளார் :

“வண்பெயற்கு அவிழ்ந்த பைங்கொடி முல்லை
வீகமழ் நெடுவழி ஊது வண்டு ”

“அந்திக் கோவலர் அம்பினை இமிழ்இசை
அரயிய வியலகத்து இயம்பும்
நிறைநிலை ஞாயில் நெடுமதில் ஊர் ” (அகம் : கடச.)

களிற்றினைப் போரிட்டுத் தொலைத்த புலி, பெரிய மலைகளின் முழைஞ்சுகள் எல்லாம் எதிரொலிக்குமாறு முழங்கிற்றாக, அவ்வொலிகேட்ட கானவர், புலர உலர்த்திய தினையினை, நனைக்க வரும் மழையோடு வரும் இடியேற்றின் ஒலி எனக்கொண்டு, அத்தினையினைக் கூட்டி எடுப்பர் எனக் குறிஞ்சிநிலத்தாரின் இயல்பினையும் குறித்து சென்றுளார் :

“பெருங்கல் விடாகம் சிலம்ப, இரும்புலி
களிறு தொலைத்து உரறும் கடியிடி, மழைசெத்துச்
செந்தினை உணங்கல் தொகுக்கும்
இன்கல் யாணர்த்தம் உறைவின் ஊர்.” (நற் : நடசச)

எருமை, பளிங்குபோல் தெளிந்த நீர்நிலையுட்புகுந்து, அந்நீரைக் கலக்கிச் சேறுக்கிவிட்டு, ஆங்கு வளர்ந்திருக்கும் ஆம்பல் இலைகளைக் கிழித்தும், குவளை மலர்களைத் தின்றும் கரையேறி, அக்கரைக்கண் உள்ள காஞ்சி மரத்தின் தாதுக்கள் தன் உடலில் உதிர்ந்து பாக்க, வாயசைத்துக் கொண்டே கொட்டிலில் வந்து புகும் என மருதநிலத்தின் வளமெலாம் தோன்ற வரைந்துள்ளார் :

“மணிகண் டன்ன துணிகயம் துளங்க,
இரும்பியன் மன்ன கருங்கோட்டு எருமை
ஆம்பல் மெல்லடை கிழியக் குவளைக்
கூம்புலிடு பன்மலர் மாந்திக், கரைய
காஞ்சி நுண்தாது ஈரம்புறத்து உறைப்ப
மெல்கிடு கவுள அல்குநிலை புகுதரும்.” (அகம் : கிக.)

பரதவர் குடிவந்த ஓர் இளைய மகள், தன்னோடு ஆடி மகிழும் ஆயத்தாரோடு சென்று, கடற்கரைக்கண் உள்ள மணலில் வீடுகட்டி, அம்மணலில் உதிர்ந்து கிடக்கும் புன்னையின் பொன்னிற மகரந்தத் தூள்களைப் போன்றே போல் போற்றிக் கொணர்ந்து அவ்விலுள் இருந்து இல்லறமாற்றும் இன்பவிளையாட்டினை மேற்கொள்வள் என நெய்தலநில நீர்மையினை விளக்கினார் :

“குறமகள்
விளையாட்டு ஆயமொடு வெண்மணல் உதிர்ந்த
புன்னை நுண்தாது பொன்னின் கொண்டு
மனை புறம் தரும்.” (அகம்: ௨௩௦.)

பெருமழை பெய்யக் கண்டறியாதது ; கற்கள் நிறைந்த குழிகளில் கிடைக்கும் கலங்கிய நீரையே உடையது ; நல்ல உணவும் இல்லாதது ; துவராதையும், எய்தாததைத் தப்பாது அழிக்கவல்ல வில்லையும் உடைய ஆறலைகள்வர், கொள்ளையடிக்கும் குறியோடு, அவ்வழி வருவாரை எதிர்நோக்கி நிற்கும் இடம்பை உடையது எனப் பாலைபின் பொல்லாங்கினையும் பகர்ந்துள்ளார் :

“கல்லுடைப் படுவில் கலுழி தந்து
நிறைபெய லறியாக் குறைக்க ணல்லி
துவர்செய் ஆடைச் செந்கொடை மறவர்
அதர்பார்த்து அல்கும் அஞ்சவரு நெறி.” (நற்: ௩௩.)

நம் தலைவன், ஒளிவிடும் தன்கை வேல் செல்லும் வழி அறிந்துகாட்ட, தனியே, பனியின் கொடுமையினையும் அஞ்சாது, காட்டு மல்லிகையும், கூதளமும் கலந்து கட்டிய கண்ணியின் மணம் எங்கும் பரவ வந்து, மிளகுக்கொடி படர்ந்த மலைகளின் மருங்கே யுள்ள நம் சிறுகுடிலுள் நுழைந்தானாக, தோற்றத்தால் முருகனேபோல் இருந்ததின், நம் அன்னை அவனை முருகனே என எண்ணிப் புகழ்ந்து, தினையும் நீரும் தந்து வழிபடுவாளாயினள் எனத் தலைமகள் கூறினாள் என அவர் கூறுவதும்,

“மின்னொளிர் எலகம் சென்னெறி விளக்கத்
தனியன் வந்து, பனியலை முனியான்,
நீரிழி மருங்கின் ஆரிடத் தமன்ற

குளவியொடு மிடைந்த கூதளங் கண்ணி
 அசையா நாற்றம் அசைவளி பகரத்
 துறுகல் நண்ணிய கறியிவர் படப்பைக்
 குறியிறைக் குரம்பைநம் மனைவயிற் புகுதரும்
 மெய்ம்மலி உவகையன் ; அந்நிலை கண்டு
 முருகென உணர்ந்து முகமன் கூறி
 உருவச் செத்தினை நீரொடு தூஉய்
 நெடுவேட் பரவும் அன்னை ; அன்னோ
 என்னாவது கொல் தானே.”

(அகம்: 2௭௨.)

தோழி! ஒருநாள் நான் தெருவில் நின்றுகொண்டிருந்தேன் ; அப்போது, நம் தலைவற்குப் புதுப்புதுப் பெண்களை உறவாக்கி வைப்பதே தொழிலாகக் கொண்ட பாணன், அவ்வழியே வந்து கொண்டிருந்தான் ; திடீரென ஒரு கொல்லேறு அவனைத் தாக்கிற்று ; அதுகண்டு அஞ்சிய அவன், தன் கையில் உள்ள யாழையும் ஆங்கேயே போட்டுவிட்டு விரைய வந்து நம் வீட்டினுட் புகுந்து கொண்டான் ; அவனுக்கு நேர்ந்தது கண்டு மகிழ்ந்த யான், அம்மகிழ்ச்சியை மறைத்துக்கொண்டு அவன் முன்சென்று ‘ஐய! உங்கள் வீடு இது அல்ல ; அது’ என்று கூறினேனாக, அஞ்சிய அவன், மெய்ம்மறந்து, தன்னையும் என்னை யும் மாறிமாறிப் பார்த்துத் தெர்முது நின்றான் ; அந்தக் காட்சியை நினைந்து கொண்டால் நகையுண்டாகிறது” எனத் தலைமகள் ஒருத்தி உரைத்தாள் என அவர் கூறுவதும் நகைச்சுவை பயந்து நின்றல் காண்க :

“ நகையாகின்றே தோழி! நெருநல்.....

.....ஊரன் திண்தார் அகலம்

வதுவை நாளணிப் புதுவோர்ப் புணரிய

பரிவொடு வருஉம் பாணன், தெருவில்

புனிற்றூப் பாய்ந்தெனக் கலங்கி, யாழ்விட்டு

எம்மனைப் புகுதந்தோனே ; அதுகண்டு

மெய்ம்மலி உவகை மறையினென், எதிர்சென்று

இம்மனை அன்று ; அஃது, உம்மனை ; என்ற

என்னும் தன்னும் நோக்கி

மம்மா நெஞ்சினோன் தொழுது நின்றதுவே ”

(அகம்: ௧௬.)

டு. மதுரைக் கூலவாணிகள் சீத்தலைச் சாத்தனார்

ஐம்பெருங் காப்பியங்களுள் ஒன்றாகிய நெஞ்சை அள்ளும் சிலப்பதிகாரம் தோன்றத் துணைபுரிந்தவரும், மணிமேகலை துறவினைத் தோற்றுவித்தவருமாய் புலவர், மதுரைக் கூலவாணிகள் சீத்தலைச் சாத்தனராவர். சீத்தலைச் சாத்தனார், கடைச்சங்கப்புலவர்களுள், நக்கீரர், கபிலர், பரணர் போன்ற பெரும் புலவர்களோடு ஒருங்கு வைத்து எண்ணத்தக்க உயர்பெரும் புலமையுடையவராவர். இவர் பெயர் சாத்தனார் எனவும், சீத்தலைச் சாத்தனார் எனவும், கூலவாணிகள் சாத்தனார் எனவும், மதுரைக் கூலவாணிகள் சீத்தலைச் சாத்தனார் எனவும் வழங்கப்பெறும்.

சீத்தலை என்பது, செந்தலை, கழாத்தலை வடதலை, குழித்தலை என்பனபோல, ஓர் ஊர். சீத்தலை என்ற பெயருடையதோர் ஊர், மலைநாட்டில் உளது; அவ்வூரில் உள்ள ஐயனாரை, அந்நாட்டு மக்கள் சாத்தனார் என்றே இன்றும் அழைப்பர்; இவரும் அவ்வூரினராதலின், சீத்தலைச் சாத்தனார் எனப் பெயரிடப்பட்டனர் என்பர் சிலர். சிலர் இவர் பிறந்த சீத்தலை, திருச்சி மாவட்டத்தில், பெருமனூர் வட்டத்தில் உள்ள சீத்தலையே; பெருஞ் சாத்தனார், பேரி சாத்தனார் என்ற புலவர்களின் வேறு பிரித்து அறிதற் பொருட்டு இவர் சீத்தலைச் சாத்தனார் எனப்பட்டார் என்பர். இவர், சீத்தலையில் பிறந்து, சாத்தனார் எனப் பெயரிடப்பெற்று வாழ்ந்து, மதுரை போந்து, ஆங்கே, நெல்லரிசி, புல்லரிசி, வரகு, தினை, சாமை, சோளம், தோரை, மூங்கில் நெல் முதலாய் எண்வகைக் கூலங்களை விற்கும் வாணிபத் தொழில் மேற்கொண்டு வாழ்ந்தமையால், மதுரைக் கூலவாணிகள் சீத்தலைச் சாத்தனார் என அழைக்கப்பட்டார்.

இனி, புலவர் கூடியிருக்கும் தமிழ்ச் சங்கத்தில் அரங்கேற்றுவித்தற் பொருட்டு வரும் நூல்களில் பிழைகள்

காணப்படுந்தோறும், சொற் பொருளாராய்ச்சியில் வல்ல ராய சாத்தனார், குற்றம் நிறைந்த பாக்களைப் பாடிவந்த புலவர்களைக் குறைகூறுது, இத்தகைய பிழைமலிந்த பாக்களையும் கேட்க வேண்டி வந்ததே எனவருந்தி, தமது கையில் உள்ள எழுத்தாணியால் தம் தலையில் தாமே குத்திக் கொள்வர். அவ்வாறு குத்திக்கொள்வதால், அவர் தலை புண்பட்டு எப்போதும் சீழ் கொண்டிருந்தது. அதனால் அக்காலத்தார், இவரைச் சீழ்த்தலைச் சாத்தனார் என்று அழைத்துப் பாராட்டி வந்தனர். பிழையிலாப்பெருநூலாம் வள்ளுவர் முப்பாலைக் கேட்ட பின்னர், அவர் தலையோய் தீர்ந்தது. என்றாலும், அவருக்கு இட்டபெயர் அழியாது வழங்குவதாயிற்று என்று அவர் பெயர்க்காம் கதையொன்றைக் கூறுவாரும் உளர். அக்கதை கூறுவார், தமக்கு ஆதாரமாக,

“சீந்திரீர்க் கண்டம் தெறிசக்குத் தேனளாய்

மோந்தபின் யார்க்கும் தலைக்குத்தில் - காந்தி

மலைக்குத்து மால்யானை வள்ளுவர்முப் பாலால்

தலைக்குத்துத் தீர்வு சாத்தற்கு.”

(திருவள்ளுவ மாலை: ௧௧)

எனத் திருவள்ளுவர் மாலையில், சாத்தனாரின் சமகாலப் புலவராகிய மருத்துவன் தாமோதரனார் பாடியுள்ள செய்யுளையும் காட்டுவர். “இயற்பெயர் சினைப்பெயர்” என்ற தொல்காப்பியம் பெயரியற் சூத்திரத்திற்கு உரை எழுதிய ஆசிரியர் இளம்பூரணனார், “சினைமுதற் பெயராவன : சீத்தலைச் சாத்தன், கொடும்புற மருதி எனச் சினைப்பெயரொடு தொடர்ந்துவரும் முதற்பெயர்” என எழுதியிருப்பதைத் துணையாகக் கொண்டு, திருவள்ளுவமலைச் செய்யுளைத் துணைக்கொண்டார் கூறும் கதையினை உறுதி செய்வாரும் உளர்.

குற்றம் செய்தவன் இறைவனே யாயினும், குற்றம் குற்றமே என அஞ்சாது கூறவல்ல நக்கீரர் வாழ்ந்த தமிழ்ச்சங்கத்தில் அவரோடு ஒப்ப வாழும் ஒரு புலவர்,

பிறர் பாட்டில் பிழைகண்ட வழி, இத்தகைய முறையினைக் கைக்கொண்டிருந்தார் எனல் பொருந்தாது ஆதலாலும், திருவள்ளுவ மாலையில் வந்துள்ள செய்யுட்களைச் சங்கப் புலவர்கள் பாடினார்கள் என்பதை எல்லோரும் ஒப்புக் கொள்வதிலர் ஆதலாலும், சீத்தலைச் சாத்தனார், சீழ்ப்படிந்த தலையினராவர் என்ற கதையெழுந்த பல்லாண்டு கழித்து வாழ்ந்த இளம்பூரணனார், கூறியனவற்றை, அக்கதைக்கு ஆதாரமாகக் கொள்வது நன்றன்று ஆதலாலும், அவர் பெயர் குறித்துக்கூறும் இக்கதையினை உண்மையென எவரும் ஏற்றுக் கொள்ளார்.

விருப்பு வெறுப்பற்ற சோமுனியாகிய இளங்கோவடிகள், சீத்தலைச் சாத்தனாரைத் “தண்டமிழ்ச் சாத்தன்,” “தண்டமிழாசான் சாத்தன்,” “நன்னூற் புலவன்” என்றெல்லாம் பாராட்டிக் கூறுவர் எனின், இவரின் பெருமையினைப் பிறர் கூறக்கேட்டல் வேண்டுமோ?

மலைவளம், காணச்சென்ற செங்குட்டுவன், பேராற்றங்கரையில் தங்கியிருந்தானாக, அப்போது குறவர் சிலர் தோன்றி, கண்ணகி, கணவனோடு விண்ணுலகம் புகுந்த காட்சியைத் தாம் கண்டதாகக்கூறி வணங்கி நின்றனர். அவர் கூறியன கேட்டு வியந்து நிற்கும் செங்குட்டுவன் பால், அவனோடு மலைவளம் காணச்சென்ற சாத்தனார், கண்ணகியின் வரலாறு உரைத்து, அக்கண்ணகி தேவியார்க்குக் கோயில் கட்டத் துணைபுரிந்து பெருமையுற்றார். கண்ணகி கல்லால் ஆய கோயிலுள் அமர்தலைக் காண்பதோடு உள்ளம் அமைதிகொள்ளாத சாத்தனார், அவனைச் சொல்லால் ஆய கோயிலுள் வைத்து வழிபடவும் ஆசை கொண்டார்.

குறவர்களை உடனழைத்துக்கொண்டு, குணவாயிற் கோட்டத்தில் அரசு துறந்திருக்கும் இளங்கோவடிகள் பால் சென்றார்; குறவர்கள் தாம் கண்ட காட்சியினை அவரிடமும் கூறினர்; அவர் உரைத்தன கேட்ட அடிகளுக்குக் கோவலன் வரலாறு அனைத்தினையும் விளங்க உரைத்தார்;

கண்ணகியார்க்கு உற்ற கடுந்துயர்க்காரணம், அவள் முன்னை வினையே என மதுரைமா தெய்வம், அக்கண்ணகியார்க்கு எடுத்துரைத்ததை, வெள்ளியம்பலத்தே இருந்த தாம் நேரிற் கேட்டதாகவும் கூறினார். அவள் வரலாறு கேட்டு வியந்த அடிகளார், அவ்வரலாற்றினை ஒரு நூலாக ஆக்கிப் பாராட்டுதல் வேண்டும் என்று விரும்பினாராக, இவ்வரலாறு, மூவேந்தர் நாட்டினும் நிகழ்ந்தது; மூவர்க்கும் உரியது; ஆதலின் அடிகள் “நீரே அத்தகையதொரு நூலை ஆக்குக” என்று வேண்டிக்கொண்டார்; அவரும் அவ்வாறே சிலப்பதிகாரம் என்னும் பெயரால், பாட்டுடைச் செய்யுளொன்றை எழுதி, அந்நூல் எழுதக் காரணமாய் கூலவாணிகன் சாத்தனார் தலைமையில் அரங்கேற்றமும் செய்து முடித்தார். சாத்தனார் கண்ட கனவும் நனவாயிற்று; கண்ணகி சொல்லாலாய் கோயிலுள் அமர்ந்து அழியா நிலையுற்றாள்.

கண்ணகிக்குக் கோயிலும், காவியமும் தோன்றத் துணை புரிந்த சாத்தனார் செயலை இளங்கோவடிகள் தம் முடைய காவியத்தில் வைத்துப் போற்றியுள்ளார்.,

“மண்களி நெடுவேல் மன்னவற் கண்டு
கண்களி மயக்கத்துக் கீதலோ டிருந்த
தண்டமி ழாசான் சாத்தன் இஃதுரைக்கும்.”

(சிலப். உடு: சுச-சு)

“அவனுழை இருந்த தண்டமிழ்ச் சாத்தன்
யானறி குவன் அது பட்டதென் றுரைப்போன்
.....மதுரை மூதூர்க்
கொன்றையம் சடைமுடி மன்றப் பொதியிலில்
வெள்ளியம் பலத்து நள்ளிருட் கிடந்தேன்
.....
கோட்டமில் கட்டுரை கேட்டனன் யான் என,
.....
சிலப்பதி கார மென்னும் பெயரால்
நாட்டுதும் யுமோர் பாட்டுடைச் செய்யுள் என

முடிசெழு வேந்தர் மூவர்க்கும் உரியது
அடிகள் நீரே அருளுக; என்றற்கு

.....
உரை யிடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுள்

உரைசால் அடிகள் அருள், மதுரைக்

கூல வாணிகன் சாத்தன் கேட்டனன்.¹ (சிலப்: பதிகம்)

கண்ணகி வரலாற்றைச் சிலப்பதிகாரம் என்ற பெயரால் ஒரு காவியமாக்கிச் சாத்தனார் தலைமையில் அரங்கேற்றினாராக, சாத்தனார், அவ்வரலாற்றின் பிற்பகுதிகளை மணிமேகலை என்ற பெயரால் ஒரு காவியமாக்கி இளங்கோவடிகள் தலைமையில் அரங்கேற்றி முடித்தார்.

“இளங்கோ.வேந்தன் அருளிக் கேட்ப

வளங்கெழு கூல வாணிகன் சாத்தன்

மாவண் தமிழ்த்திற மணிமேகலை துறவு

ஆறாம் பாட்டினுள் அறியவைத் தனன்” (மணி: பதிகம்)

மதுரைக் கூலவாணிகன் சீத்தலைச் சாத்தனார், சித்திர மாடத்துத் துஞ்சிய நன்மாறன் என்ற பாண்டிய மன்னன் ஒருவனின் ஆரம் விளங்கும் அழகிய மார்பு, முழந்தாள் வரை நீண்டு தொங்கும் கைகள் ஆகிய புறஅழகுகளையும், என்றும் பொய்ப்பேசி அறியா அவன் அகஅழகுளையும், பகை வரை, இருளை அழித்து இல்லைபாக்கும் ஞாயிறேபோல், பாழ்செய்யும் ஆற்றலையும், தண்ணொளி பரப்பி இன்பம் ஊட்டும் திங்களேபோல், இரவலர்க்கு இன்னருள் சுரந்து அளிக்கும் அன்பினையும் எடுத்துக் கூறிப் பாராட்டியுள்ளார்:

“ஆரம் தாழ்ந்த அணிகிளர் மார்பின்

தாள்தோய் தடக்கைத் தகைமாண் வழுதி!

வல்லை மன்ற நீநயந்து அளித்தல்;

தேற்றாய் பெரும! பொய்யே; என்றும்

காய்சினம் தவிராது, கடலூர்பு எழுதரும்

ஞாயிறு அனையை நின் பகைவர்க்கு;

திங்கள் அனையை எம்ம னோர்க்கே.”

(புறம்: கி.க.)

களவொழுக்கமே விரும்பும் தலைமகன், தன்வீட்டின் அருகில் வந்துளான் என்பதை அறிந்தாள் தோழி; அன்னைகாவல் முதலியவற்றால் தலைவனைக் காணமாட்டாமையால் தலைவி நலம் சிதைந்து துன்புறுவதையும், அவள் நலங்குறைந்தது கண்டு அவ்வூர்ப் பெண்கள் அலர் கூறித் திரிவதையும், ஊராரும், உறவினரும் அவ் வலர் கேட்டுத் துயிலாதிருப்பதையும், ஊர் துயிலாதிருப்பதால் இன்றும் தலைமகனைக் காண இயலாமல் வருந்துவதையும், இந்நிலை மேலும் நீண்டால் தலைமகள் துயர்பொறுது இறத்தல் உறுதி; ஆகவே, வரைந்துகொள்வதே நலமாம் என்பதையும் அவன் அறியக் கூற விரும்பினான். இவற்றை இவ்வாறே கூறுதல் பண்பன்று என உணர்ந்தாள்; உடனே, “தோழி! மலைநாட்டானாகிய தலைவனால் நாம் நலனிழந்தோம்; அதனால் உண்டாய துயரால் உறங்காது விழித்திருக்கிறோம். இவ் வூராரும் நம்மைப்போல் உறங்காது விழித்திருக்கின்றனரே! அவர்களுக்கு என்ன துயர் வந்துவிட்டது? அவர்கள் எதை இழந்துவிட்டனர்? நலன் இழந்து, அலர்கூறல் அஞ்சி உறங்காதிருக்கும் நம்மைப்போல் ஏன் இவர்களும் உறங்காதிருக்கின்றனர்?” என்று கூறித் தான் கருதியன எல்லாம் தோன்றச் செய்தாள். தோழியின் இடன்றோக்கிச் செயலாற்றும் இவ் அறிவு விளங்கப் பாடியுள்ளார் சாத்தனார் :

“கல்லக வெற்பன் சொல்லில் தேறி

யாம் எம்நலன் இழந்தனமே; யாமித்து

அவர்வாய்ப் பெண்டிர் அம்பலொ டொன்றிப்

புரையில் தீமொழி பயிற்றிய உரையெடுத்து

ஆனாக் கௌவைத் தாகக்

தான் என் இழந்தது? இவ் அழுங்கல் ஊரே?” (நற்: ௩௬)

பொருள் கருதிப் பிரிந்துசென்ற தலைமகன், விரைவில் மீண்டு வந்திலன்; அவன் வாராமையால் வருத்தம் மிகக் கொண்டாள் தலைவி; தலைவன் நபமாட்டு அன்பிலன் என்றெல்லாம் கூறித் துயர்கொள்ளலாயினள்; அவள்

துயர்கண்ட அவள் தோழி, “தோழி! தலைவர் நின்மாட்டு நிறையருளுடையவர் ; ஆதலின் நில்லாது வருவர் ; வருந்தாது வாழ்க,” என்று கூறி ஆற்றுவிக்கலாயினள். அவ்வாறு கூறும் தோழியைப் பார்த்து, “தோழி! இயலுவதை இயலும் எனக் கூறி ஈதலும், இயலாத தொன்றை, அது இயலாது எனக் கூறி மறுத்துவிடலும் ஆண்மையும் அருளும் உடையார் செயலாம்; இயலாத தொன்றை இயலும் எனக் கூறி ஏமாற்றலும், இயலுவதை இயலாது எனக்கூறி மறுத்தலும் இரப்போர்க்கும் துன்பம் தரும்; அவர் புகழையும் கெடுக்கும் என்ப; இதை யறிந்தவர் நம் தலைவர்; தம்பால் வந்து ‘பொருள் இல்லேன்’ என்று கூறி இரந்து நிற்பார்க்குத் தம்மால் இயலுவதை இயலாது எனக்கூறி மறுப்பதை ஏற்காத உள்ளமுடையவர் நம் தலைவர்; ஆதலின் அவர் பொருள்சேர்த்தல் கருதிப் பிரிந்து சென்றுளார்; இதனால் நம் தலைவர்க்கு நம்மைக் காட்டினும் பொருளின்மீதே மிகுதியும் காதல் உண்டு; இது உண்மையாகவும், நீ, காதலர்க்கு நம்பால் அன்பு கொண்டிருப்பதிலேயே மிகுதியும் காதலாம் என்று கூறுகின்றனை” என்று, அவள் கூறுவன கேட்டும் துயர் தீராதாள்போல் கூறி, “தோழி! அவர் பிரிந்துசென்றது பொருள்கருதி; அப்பொருள் உண்டானால்தான் அவர் புகழோடு வாழுதல் இயலும்; அவர் அவ்வாறு புகழ் கொண்டு வாழ்வதை விரும்புவதே என்னோக்கம்; ஆதலின், அவர் பொருள்மேல் காதலராதலை யானும் விரும்புகின்றேன்; அதனால், என்பால் காதல் குறைவதையும் யான் பொருட்படுத்தேன்; உண்மை இவ்வாறாகவும், என்னை ஆற்றுவதற்காக, ‘அவர்க்கு நின்னிடத்திலேயே காதல் உண்டு’ என ஏன் பொய் கூறுகின்றனை” என்று தன் உள்ளத்தின் உண்மைநிலையினை உணர்த்தினாள்.

பெண்ணினம் கொள்ளவேண்டிய உள்ளமும், அவர் பெற்றிருக்க வேண்டிய அறிவும் இவைபென விளக்கும் எண்ணமுடையராய் மேற்கூறிய கூற்றமைந்த செய்யுளைப் பாடியுள்ளார் சாத்தனார் :

“இல்லோர்க்கு இல்என்று இயைவது கரத்தல்

வல்லா நெஞ்சம் வலிப்ப, நம்மினும்,

பொருளே காதலர் காதல் ;

அருளே காதலர் என்றி நீயே ”

(அகம் : ஓட.)

“கிழவி நிலையே வினையிடத்து உரையார் ; வென்றிக் காலத்து விளங்கித் தோன்றும்” என்ப ; வினைமுடித்து நின்ற தலைமகன், தான் குறித்துவந்த பருவம் வந்து விட்டது ; தன் வருகை காணாது வருந்துவாள் தலைவி என்றெல்லாம் எண்ணி விரைந்து வீடுசெல்ல விரும்புவன் ; அத்தகைய ஆர்வத்தால் துடிக்கும் தலைவன், உள்ளம் போல் உற்றுழி உதவும் குதிரைகள் உடையனாகவும், தலைவியைக் காணவேண்டும் என்ற உள்ளத்துடிப்பால், இயல்பாகவே விரைந்து செல்லும் தன் குதிரையினை மேலும் விரைந்து ஓட்ட விரும்புவான் ; அதனால், அவன் தீண்டா வைமுள் தீண்டவும் அஞ்சான். அத்துணை விரைவோடு வீடுசெல்லும் போதும் அவன் உள்ளம் அறக்கழிவுடையன செய்யத் துணியாது ; அருள் அல்லன செய்பான் அவன் ; அத்தகைய பண்பட்ட பெருந்தகையாவன் தமிழ்நாட்டுத் தலைமகன்.

இத்தகைய தலைவன் ஒருவனின் உயரிய உள்ளத்தைப் புலவர் சாத்தனார் நன்கு உணர்ந்து பாராட்டியுள்ளார். ஒருதலைவன், தன்வினை முடித்துக்கொண்டு விரைந்து வீடு நோக்கி வருகின்றான் ; இடைவழியில், ஆண்மான் ஒன்றும், பெண்மான் ஒன்றும் கலந்து களித்து உலாவுவதைக் கண்டான் ; இத்தகைய காட்சிகள், அவன் உள்ளத்தில் காதல் நினைவினை எழுப்பி, மேலும் விரைவாகத் தூண்டும் ; ஆனால், இத்தலைவன் உள்ளம் பண்பட்ட உள்ளம் ; ஆதலின் அவ்வுள்ளம் வேறு ஒன்றை எண்ணலாயிற்று ; விரைந்துசெல்லும் தேரின் ஒலியும், அத்தேரை விரைந்து இழுத்தோடும் குதிரைகள் எழுப்பும் ஒலியும், ஒன்று கூடிவாழும் அம்மானினத்தின் காதில் விழின், அவை அஞ்சி ஓடும் ; அவை அவ்வாறு ஓடிவிடின் அவற்றின் கூட்டுறவு அறும் ; இந்த எண்ணம் அவன் உள்ளத்தில் எழுந்தது ;

அஞ்சிற்று அவள் அருள் உள்ளம்; விரைந்து ஓட்டிச் செல்லும் பாகனை அழைத்தான்; “பாக! தாற்றுக்கோலைக் கீழேபோடு; தேரை மெல்ல ஓட்டு; குதிரை காற்றினும் பொலியோ, தேராழியின் ஒலியோ கேட்டல் கூடாது,” என்று கட்டளையிட்டான்; பிறர் நலம் பேணத் தன் நலம் மறந்த அத்தலைவனின் மாண்புதான் என்னே! அத்தகைய தலைவனை நம் முன் நிறுத்தி அறவழிகாட்டும் சாத்தனாரின் அருள் உள்ளந்தான் என்னே!

“வா அப் பாணி வயங்குதொழிற் கலிமாத்
தாஅத் தாளினை மெல்ல வொதுங்க
இடிமறந்து ஏமதி வவவ!.....
.....திரிமருப்பு ஏற்றொடு
கணைக்கால் அம்பினைக் காமர் புணர்நிலை
கடுமான் தேரொலி கேட்பின்,
நடுநாட் கூட்டம் ஆகலும் உண்டே?” (அகம்: கநச)

சாத்தனார் இயற்றிய பாக்கள், அகநானூறு, புறநானூறு, நற்றிணை, குறுந்தொகையாகிய நூல்களுள் இடம் பெற்றுள்ளன ஆயினும், அவர்க்குப் பெயரும், புகழும் பெற்றுத் தந்தது, அவர் இயற்றிய மணிமேகலை என்ற காப்பியமேயாம். மணிமேகலையின் மாண்பினை எழுதி அறிவித்தல் எவரானும் இயலாது; எவரும் அறிந்த சொற்கள்; எழுவாயும், பயனிலையும் என்கே என்று தேடிக்காணும் இடர் அளிக்காச் சின்னஞ்சிறு சொற்றொடர்; அரிய கருத்துக்களை எளிதிற்பெரிவிக்கும் இயற்கைமுறை; இயற்கைக் காட்சிகளை இன்பம் சொட்டச் சொட்டக் காட்டும் சொல்லோவியம்; அறநெறி அறியாரையும், அந்நெறி அறிபெரியாராக்கும் பெருமைசால் பெருநூல். இத்தகைய அரிய நூலினை ஆக்கித்தந்த அறிஞரோடு சீத்தலைச் சாத்தனாரின் அறிவின் திறத்தை அறிந்து மகிழ் அந்நூலுள் சிறு சில பகுதிகளைக் காட்டிச் செல்கின்றேன்.

இயற்கைக் காட்சிகளைச் சாத்தனார் நன்கு உணர்ந்து, உணர்ந்த தம் உணர்ச்சியினை அவ்வாறே உருவாக்கித் தந்

துளார். தும்பி குழல்ஊத, வண்டு யாழ் இசைக்க, மயில்
ஆட, மந்திகாணும் காட்சியினைக் கண்கொளாக் காட்சி
யாகக் காட்டியுள்ளார்.

குழலிசை தும்பி கொளுத்திக் காட்ட,
மழலை வண்டினம் நல்லியாழ் செய்ய,
வெய்ல்துழைபு அறியாக் குயில் துழை பொதும்பர்
மயிலாடரங்கில் மந்தி காண்பன காண்.” (மணி. ச: ௩-௪)

ஊரில் விழா நிகழ்முறை குறித்துத் தமிழர்கள் மேற்
கொண்டிருந்த வழக்கம் விளங்க, விழாவறைதல்; விழா
வறைதல் கேட்ட மக்கள் தங்கள் வீட்டையும், வீதியையும்
அணிசெய்தல், அறிஞர்கூடி ஆராய்ச்சி மேற்கொள்ளுதல்,
விழா நிகழ் வீதியில் காணும் களிமகன் காட்சி, மைய
லுற்ற மகன் காட்சி, பேடிக் கோலத்துப் பேடிக்காட்சி
ஆகியவற்றை ஆங்காங்கே எடுத்துக் காட்டும் திறம் இறும்
பூதாட்டும் இயல்பிற்றாகும்.

புலவர் சாத்தனார், எந்தப் பொருளைக் கூறவிரும்
பினும், அதை விளங்க உரைக்கும் இயல்பினராவர் :

“கன்னிக் காவலும், கடியிற் காவலும்
தன்னுறு கணவன் சாவுறிற் காவலும்
நிறையிற் காத்துப் பிறர்பிறர்க் காணாது
கொண்டோ னல்லது தெய்வமும் பேணுப்
பெண்டிர்” (மணி. கஅ : ௯௮-௧0௨)

எனப் பெருங்குடி வந்த மகளிர்தம் இயல்பினையும்,

“நாடவர் காண நல்லரங் கேறி
ஆடலும், பாடலும், அழகும் காட்டிச்
சுருப்புநாண், சுருப்புலில், அருப்புக்கணை தூவச்
செருக்கயல் கெடுங்கண் சுருக்குவலைப் படுத்துக்
கண்டோர் நெஞ்சம் கொண்டு அகம்புக்குப்
பண்டேர் மொழியிற் பயன்பல வாங்கி
வண்டிற் துறக்கும் கொண்டி மகளிர்”

(மணி. கஅ : ௧0௩-௧)

எனப் பரத்தையரின் பழிநிறை வாழ்வினையும்,

“காதலர் இறப்பின் கனியெரி பொத்தி
 ஊதுலைக் குருகின் உயிர்த்தகத் தடங்காது
 இன்னுயிர் ஈவர்; ஈயா ராயின்,
 நன்னீர்ப் பொய்கையின் நளியெரி புகுவர்;
 களியெரி புகாஅராயின், அன்பரோடு
 உடனுறை வாழ்க்கைக்கு நோற்றுடம் படுவர்
 பத்தினிப் பெண்டிர்” (மணி. உ: ௪௨-௮)

எனக் கைம்பெண்களின் கண்கலங்கும் காட்சியினையும் எத்துணைத் தெளிவாக எடுத்துரைத்துள்ளார் என்பதை உணருங்கள்.

சாத்தனார், தாம் கூற எடுத்துக்கொண்ட பொருள்களை மிகமிக எளிய முறையில், எவரும் ஏற்றுக்கொள்ளும் வகையில் எடுத்துரைக்கும் ஆற்றல் உடையவராவர். இறந்தார் பிறவார் எனப்பதை விளக்கவந்த ஆசிரியர், தன் உயிர் கொண்டு, இறந்த தன் மகன் உயிர் வேண்டும் தாய் ஒருத்தியை இடுகாட்டிற்கு அழைத்துச் சென்று, ஆங்கு இறந்தார்க்கு எழுப்பிய நடுகற்களைக் காட்டிவிட்டு, “தாயே, உலகில் மன்னவராய் வாழ்ந்து இறந்தார்க்குத் தம் உயிர் கொடுத்து அவர் உயிர்வாங்க ஆட்கள் இல்லாமலா போவர்? அப்படியிருந்தும், இந்தச் சடுகாட்டில் இறந்த அரசர் மட்டும் ஆயிரத்திற்கு மேலாவர்; அவர்க்கு எடுத்த நடுகற்கள் எத்தனை ஆயிரம்? என்றால், ஒருவர் உயிர் கொண்டு ஒருவர் உயிர் ஈதல் இயலாதென்றன்றோ பொருள். ஆதலின் நீ கொண்ட எண்ணத்தை விடு” என்று கூறும் பகுதியை நோக்குக:

“உலக மன்னவர்க்கு உயிர்க்கு உயிர் ஈவோர்
 இலரோ? இந்த ஈமப் புறங்காட்டு
 அரசர்க்கு அமைந்தன ஆயிரம் கோட்டம்”

(மணி. சு: ௧௬௪-௬)

ஓர் உடலைவிட்டுப் பிரிந்த உயிர் மற்றோர் உடலிற் புகும் என்பதை விளக்க விரும்பிய கூலவாணிகனார், உடலும், உயிரும் ஒன்றுகூடி வாழுகநால், உடல், தனக்கு

உற்ற இன்பதுன்பங்களை உணரும் ஆற்றலை உடையதாக உளது; அதே உடல், உயிர் தன்னைவிட்டுப் பிரிந்தவுடனே, அவ்வாறு இன்ப, துன்பங்களை அறியும் ஆற்றலை இழந்து விடுகிறது; அதனால், இன்ப, துன்பங்களை அறியும் ஒரு பொருள் அவ்வுடலைவிட்டு ஒடிவிட்டது என்பது உண்மையாம்; ஒடினார் தமக்கு ஓர் உறைவிடம் உண்டு; ஒடிய ஒரு பொருள் ஒடிக்கொண்டேயிராது; எங்கேனும் ஓரிடத்தே நின்றே ஆதல் வேண்டும் என்பதை எவரும் மறுக்கார்; அதைப்போலவே, உடலைவிட்டுப் பிரிந்த உயிர், தான் செய்த வினைக்கிடான ஓர் உடலில் புகுந்து உறையும் எனக் காரண காரியங்களைக் காட்டி விளக்கும் முறை, அவர் பொருளுணர்த்து முறையினைக் காட்டி நிற்கும்:

“உற்றதை உணரும் உடல் உயிர் வாழ்வுழி;
மற்றைய உடம்பே மன்உயிர் நீங்கிடிவ்,
தடிந்து எரியூட்டினும் தான்உணராது; எனின்
உடம்பிடைப் போனது ஒன்றுஉண்டு எனஉணர்நீ;
போனார் தமக்கோர் புக்கில் உண்டு என்பது
யானே அல்லேன் யாவரும் உணர்குவர்;
உடம்பு ஈண்டு ஒழிய, உயிர் பலகாவதம்
கடந்து சேட்சேறல் கனவினும் காண்குவை;
ஆங்ஙனம் போகி, அவ்வுயிர், செய்வினை
பூண்ட யாக்கையிற் புகுவது தெளிநீ” (மணி. கசு : கசு-க0௫)

மணிமேகலை நூலை எப்பக்கம் நோக்கினும் அப்பக்கம் ஓர் அரிய அறவுரையினை உரைப்பதாகவே தோன்றும்; அரசர்க்குக் கூறும் அறவுரையும் உண்டு; ஆண்டிகட்கு உரைக்கும் அறவுரையும் உண்டு; இரப்போர்க்கு ஈந்து அறஞ்செய்வோர்க்கும் அறமுரைக்கும்; சுருங்க உரைக்கின், ஏடுபடுத்தார் ஒவ்வொருவரும், தமக்கு வேண்டும் அறிவுரை ஒன்றோ பலவோ இருப்பக் கண்டு மகிழ்வார்.

“கோல்நிலை திரிந்திடின், கோள்நிலை திரியும்.
கோள்நிலை திரிந்திடின், மாரிவறங் கூடும்;
மாரி வறங் கூடின், மன்னுயி ரில்லை;
மன்னுயி ரெல்லாம் மண்ணாள் வேந்தன்
தன்உயிர்.”

(மணி. எ : அ-கஉ)

இஃது அரசர்க்குணர்த்திய அறவுரை.

“ தவத்துறை மாக்கள், மிகப்பெரும் செல்வர்,
 ஈற்றிளம் பெண்டிர், ஆற்றப் பாலகர்,
 முதியோர் என்னுன், இளையோர் என்னுன்
 கொடுந்தொழி லாளன் கொன்றனன் குவிப்ப, இவ்
 அழல்வாய்ச் சுடலை தின்னக் கண்டும்,
 கழிபெருஞ் செல்வக் கள்ளாட் டயர்ந்து
 மிக்க நல்லறம் விரும்பாது வாழும்
 மக்களிற் சிறந்த மடவோர் உண்டோ? ” (மணி. சு: ௧௭-௧௦௪)

சிலையாமையினையும், அதை உணரா மக்களின் மடமை
 யினையும் எத்துணைத் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டி எவ்வளவு
 நடுமையாகக் கண்டித்துள்ளார் !

உலக அறிஞர் எவரும் கூறுத ஓர் உண்மையினைச்
 சாத்தனார் கூறுகின்றார்; உலகிற்கு உயிர் அளித்து நிற்பது,
 இரத்தலும், ஈதலுமாகிய தொழில் நடைபெறுதலே ஆம்
 என்பர்; அத்தொழில் நிகழும் உலகினைப் பாராட்டுவதும்,
 அத்தொழில் நடைபெறு விண்ணுலகினைப் பழிப்பதும்
 வழக்கமாம். உலகிற்குப் பெருமைதரும், இரத்தலும்
 ஈதலும், உலகம் வறுமையுற்ற காலத்தில்தான் நிகழும்;
 உலகமெல்லாம் வளம் நிறைந்து விடின் அவ்விரு தொழி
 லும் இடம்பெறு; அவ்விருதொழிலும் இல்லா உலகில்
 வாழும் மக்கள், இரக்க உள்ளம் அற்று, அரக்கராவர்.
 இதனால் உலகம் அனைத்தும் செல்வத்தில் செழிப்பதுகாணச்
 சாத்தனார் அஞ்சுகின்றார்; அதனால் உலகம், அறவுணர்வு
 இழந்து மறவுணர்வு பெற்று விடுமோ என்ற அச்சம்
 அவரைப் பிடித்து ஆட்டுகிறது. பாண்டிநாடு வளம்பெற்று
 வாழ்ந்த காலத்தில், அந்நாட்டில் வாழ்வோர், பசினோய்
 அறிபாராயினார்; அதனால், இரப்போர் ஒலிகேட்ட ஊர்
 அம்பலத்தே, காழுகரும், பரத்தையர் பின்செல்வோரும்,
 எவரையும் இகழ்ந்துரைப்போரும், கூடிஇருந்து வட்டும்
 சூதும் ஆடி, வீணிற் காலங்கழித்து வாழ்விழப்பர் எனக்
 கூறி வருந்துகின்றார். அறம் ஒங்க, ஓரளவு வறுமையும்
 வளரவேண்டும் என்ற சாத்தனாரின் உள்ளத்தை உணர்
 வோமாக !

“வசித்தொழில் உதவ, மாநிலம் கொழுப்ப,
பசிப்புடயிர் அறியாப் பான்மைத்து ஆகலின்
ஆருயிர் ஓம்புநன் அம்பலப் பீடிகை,
ஊண்ஒலி அரவம் ஒடுங்கிய தாகி,
விடரும், தூர்த்தருட, விட்டேற் றுளரும்,
நடவை மாக்களும் நகையொடு வைகி
வட்டும், சூதும், வம்பக் கோட்டியும்
முட்டா வாழ்க்கை முறைமைய தாக.”

(மணி ௧௪ : ௫௭-௬௪)

சாத்தனார்பால் புலமையோடு, பல அருங்குணங்களும் அமைந்திருக்கக் காண்கிறோம்; சாத்தனார் தமையொத்த புலவர்களைப் போற்றுவதில் பெருமையுடையவராவர்; சிலப்பதிகாரம் என்ற பெயரால் நாட்டுதும் யாமோர் பாட்டுடைச் செய்யுள் என்ற இளங்கோவடிகளிடம், “அடிகள் நீரே அருளுக” என்று கூறிய செயல், அவர் பிறபுலவர்களைத் தம்மினும் உயர்ந்தோராகக் கொண்டு போற்றுவதை விளக்கி நின்றல் காண்க. ஏறக்குறையத் தம் காலத்தே வாழ்ந்தவராய் திருவள்ளுவரின் பெருமையினையும், அவர் குறளின் அருமையினையும், தாம் பாடிய மணிமேகலையினிடையே வைத்துப் பாராட்டியுள்ளார் :

“தெய்வம் தொழாஅள் கொழுநற் றெழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யும் பெருமழை மென்றஅப்
பொய்யில் புலவன் பொருளுரை தேறும்”

(மணி. ௨௨ : ௫௧-௬௧)

இந்த அடிகளில் வள்ளுவர் இயற்றிய குறளை எடுத்தாண்ட தோடு அவரைப் “பொய்யில் புலவன்” என்றும், அவர் கூறிய குறட்கருத்தினைப் “பொருளுரை” என்றும் போற்றியுள்ளமை உணர்க.

உலகில் பல்வேறு கடவுட் கொள்கையினர் வாழினும், அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் பகைத்துக் கொள்ளாமல், தங்கள், தங்கள் கொள்கைகளை வளர்த்துக் கொள்ளுதல் வேண்டும். சமய உணர்வால் பௌத்தராய் சாத்தனார்,

தம்முடைய மணிமேகலையில், நுதல்விழி நாட்டத்து
 இறைவன் முதலாம் பிறசமயக் கடவுளர்களையும் எடுத்துக்
 கூறிப் பாராட்டியதோடு, மக்கள் தம் பணகாரோடும் பணக
 கொள்ளுதல் கூடாது. “பற்று மாக்கள் தம்முடனாயினும்,
 செற்றமும் கலாமும் செய்யா தகலுமின்” என்றும் கூறிய
 அவர் அறிவுரையினைக் காணுங்கள்.

ஒழுக்கம் விழுப்பம் தரும்; ஆகவே, அதை உயிரினும்
 ஒம்புதல்வேண்டும்; அவ்வொழுக்கத்தில் தவறிய மக்கள்,
 தலையின் இழிந்த மயிரே போல் மதிக்கப்படார். வழக்கிய
 ஒழுக்கத்தினர், தம் மக்களே யாயினும், ஒதுக்கித் தள்ளு
 தல் வேண்டும். இந்த அரிய கொள்கையினை ஆசிரியர்
 சாத்தனார் மேற்கொண்டிருந்தார் என்பதை அவர் நூல்
 வழி அறிகின்றோம்.

உதயகுமரன், மணிமேகலைபால் சென்ற உள்ள
 முடையனாய், அம்பலம் புகுந்து, ஆங்கே காஞ்சனனால்
 வெட்டுண்டு இறந்தான்; அரசிளங் குமரன் கொல்லப்பட்
 பட்டான் என்ற செய்தியை அரசனபால் சென்றுரைத்
 தனர்; அரசன், தன் மகன் இறந்த செய்திகேட்டு அழ
 தான்; அரசறினான்; அவன் கொலைக்குக் காரணமாயிருந்
 தாரைக் கொணர்ந்து கொல்க என்று கூறினான் எனப்
 பாடினாரல்லர் சாத்தனார்; கன்றின் மீது தேர் ஓட்டினான்
 என்று தன் மகனையே கொன்று அறம் நிற்க வாழ்ந்த
 அரசன் வழியில், தன்பால் அன்பு செலுத்தா ஒருத்தியின்
 பின்சென்று கொலையுண்ட கொடியவன் ஒருவனும் இருந்
 தான் என்றசெய்தி, என்னையொத்த பேரரசர்கட்குத்
 தெரியு முன்னரே, இவனைக் கொளுத்திச் சாம்பலாக்குக
 என்று கூறினான் என்று பாடிய சாத்தனார் உள்ளத்தை
 என்னென்பது!

“மகனை முறைசெய்த மன்னவன் வழி, ஓர்
 துயர்வினை யானன் தோன்றினன் என்பது
 வேந்தர் தம் செவி உறுவதன் முன்னம்
 ஈங்குவன் தன்னையும் ஈமத்து ஏற்றுக்”

(மணி, ௨௨ : ௨௧௦-௩)

இந்த அளவோடு நின்றால்லர் சாத்தனார்; அரசமா தேவியார்பால் சென்றார்; அரசமா தேவியார், மகனைப் பெற்றெடுத்த அன்பால், சிறிதே அறநெறியினை மறந்திருந்தார். அஃதறிந்த சாத்தனார், அவர்க்கு உற்றதுணையாய் நிற்கும் மகளிர் வாயிலாக அரசமா தேவியார்க்கு அறமுரைக்கின்றார்; “அரசருமார்கள், ஒன்று தம் நாட்டின்மீது போர் தொடுத்து வரும் பகையரசர்களை அழிக்கும் போரில் இறத்தல்வேண்டும்; இன்றேல், பிறநாட்டின்மீது படைகொண்டு சென்று போரிட்டு, அப்பகைவர் நாடுகளைக் கைப்பற்றிய போரிலாவது இறத்தல் வேண்டும்; அதுவே அரசர் மகனுக்கும் அறமாம்; அத்தகைய சாவினைப் பெற்றவரையே உலகம் போற்றும்; இப்போது இறந்துபோன தங்கள் மகன் அத்தகைய போர் எதிலும் இறந்தானல்லன்; ஆதலின் இவனை எண்ணி அழுதல் தங்கட்கு அழகும் அறமும் ஆகாது,” அரசியார்க்கு உரைத்த அறம் இது. சாத்தனாரின் மறனி முக்கா மான முடைமையினைப் போற்றுவோமாக !

“தன் மண் காத்தன்று; பிறர் மண் கொண்டன்று;
என்னெனப் படுமோ, நின்மகன் மடிந்தது?

மன்பதை காக்கும் மன்னவன் தன்முன்

துன்பம் கொள்ளேல்.”

(மணி. ௨௩: ௧௭-௨௦)

சாத்தனார், தாம் பிறந்த தமிழ்நாட்டின் பெருமையினைப் பாராட்டவும் மறந்தாரல்லர். வருவாரை வரவேற்று வாழவைக்கும் நம் நாட்டின் சிறப்பினை நாவார வாழ்த்துகின்றார் சாத்தனார்: வாழ்க அவர் தமிழ்ப்பற்று; வளர்க அவர் அறநெறி !

“சம்புத் தீவினுள் தமிழக மருங்கில்

கம்ப மில்லாக் கழிபெரும் செல்வர்

ஆற்றா மாக்கட்கு ஆற்றும் துணையாகி

நோற்றோர் உறைவதோர் நோனகர் உண்டு.”

(மணி. ௧௭: ௬௨-௬)

௭. மதுரைப் பண்டவாணிகன் இளந்தேவனுர்

“பால்வகை தெரிந்த பருதிப் பண்டம்” என்றும், ‘பல்பண்டம் பகர்ந்து வீசி’ என்ற தொடர்களால், எண் பகைக் கூவத்தோடு, உணவாகிப் பயன்படும் பிறப்பொருள் களையும் கூட்டி, அவ்வாறு உண்டாய அத்தொகுதிக்குப் பண்டம் என்ற பெயரிட்டனர் பழந்தமிழர் என்று அறி தல்வேண்டும். பண்டவாணிபம் என்பது, இக்காலத்திய பலசாக்குக் கடைபோன்றதாம். மதுரைப் பெருங்கடைத் தெருவில் பலசாக்குக் கடைவைத்து வாணிபத் தொழில் மேற்கொண்டவர் புலவர் இளந்தேவனுர்.

உள்ளங் கலந்து ஒன்றிய அன்புடைய காதலர் நிறை வாழ்வு உடையவர்; “இருந்தோம்பி இவ்வாழ்வதெல்லாம் விருந்து ஒம்பி வேளாண்மை செய்தற்பொருட்டு” என்ற குறள் நெறியுணர்ந்தவர்கள் அவர்கள். அவர்கள் வீட்டிற்கு ஒருகாள் இரவு விருந்தினர் ஒருவர் வந்தார்; வந்த விருந் தினரோ, புசுழ் நிறைந்த பெரியவர்; அவரை நன்முறையில் வரவேற்று வழிபடுதல் வேண்டும்; அவர் வந்தகாலமோ இருட்காலம், மனைவி, அது இருட்காலம் என்று அஞ்சினாள் அல்லள்; அடுப்பைப் பற்றவைத்தாள்; நன்கு கொழுத்த தசைநீரை நிறைய நெய்வார்த்துச் சமைக்கத் தொடங்கி விட்டாள்; அதுவாறு சமைக்கும்கால், அவ்வுணவின்னின் றும், அடுப்பினின்றும் எழுந்த புகை அவள் முகத்தில் படிகிறது; எப்படியோ சமையல் தொழிலை முடித்து விட் டாள்; அதற்குள் அவள் உடலெல்லாம் வியர்ந்துவிட்டது; அவள் நெற்றியில், வியர்வையீர் முத்துமுத்தாகக் காட்சி அளிக்கிறது; அதைத் துடைக்கவும் அவளுக்கு எண்ணம் ஓடவில்லை; விருந்தினரை உணர்ப்பதில் அவளுக்கு அத் துணை விரைவு; முன்பக்கத்தில், விருந்தினரோடு பேசிக் கொண்டிருக்கும் தன் கணவனிடம் சென்றுள்; அவன், அவள் முகத்தில் படிகின்ற புகையினையும், விட்டிருக்கும் வியர்வையினையும், அவளின் விரைந்த நலையினையும் கண்டு மகிழ்ந்து பாராட்டத் தொடங்கினான்; ஆனால், அவன்

பாராட்ட அவள் ஆங்கு நிற்காது, விருந்தினரை அழைத்து வருமாறு கூறிவிட்டு உள்ளே சென்றாள். தமிழகத்தில், பண்டைக் காலத்தில், ஒவ்வொரு வீட்டிலும் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளைப் புலவர் இளந்தேவனார் படமாக்கித் தந்து பாராட்டுகின்றார்.

“ எல்லி வந்த நல்லிசை விருந்திற்குக்
கிளரிழை அரிவை நெய்தழந்து அட்ட
விளர்ணன் அம்புகை எறிந்க நெற்றிச்
சிறுநுண் பல்வியர் பொறித்த
குறுநடைக் கூட்டம் வேண்டு வோரே.” (நற்: சக)

வாடை வருந்தக் காத்திருந்தாள் ஒருபெண் ; கடைசியில் அவள் காதலன் வந்துசேர்ந்தான் ; அவனைக் கண்டவுடனே, வாதையால் வருந்துவதை மறந்தாள் ; இருவரும் ஒன்றுகலந்திருக்கும் அந்நிலையில், வாடை, அவளைத் துன்புறுத்துவது இயலாது என அறிந்து அடங்கிவிட்டது ; அவ் விருவரும் பேசிக்கொண்டே யிருக்கின்றனர் ; இடையில் அவன் பிரிந்துவிடுவான் என்ற எண்ணம் அவளுக்கு உண்டாயிற்று ; அவ்வெண்ணம் வந்த உடனே, ஓடிய வாடை, அவன் சென்றதும், அவளைப் பற்றிவருத்த அவள் வாயிற் படி அருகிலேயே காத்திருப்பதுபோல் தோன்றிற்று ; அதனால் அஞ்சினாள் ; கணவன் என்றும் அகலாது இருக்க வேண்டும் என்பதை விரும்பினாள். அதை வெளிப்படையாகக் கூறத் தயங்கிய அவள், தலைவனை நோக்கி, “ ஐய ! மகிழ்ச்சிக்குரிய செய்தியொன்றைக் கூறுகிறேன் கேள் ; தாங்கள் பிரிந்திருந்தபோது, தங்களை நினைக்கும்போதெல்லாம் என்னைப் பற்றி வருத்திவந்த வாடைக்காற்று, இப்போது தாங்கள் என்னருகில் இருப்பதால், என்னிடம் வர அஞ்சி ஓடி, மறுபடியும், தாங்கள் எப்போது பிரிவீர்கள், என்னைப் பற்றி வருத்தலாம் என்ற எண்ணத் தோடு, எல்லோரும் உறங்கும் நடுயாமத்திலும், நம்வீட்டு முன்புறத்தில் உள்ள மரத்தடியிலேயே காத்திருக்கும் இக்காட்சியினைக் காண்பிராக ! இக்காட்சி நினைப்பெற்று மகிழ்வதிலும் மகிழ்ச்சியாய் உளது,” என்று கூறி,

“தாங்கள் பிரிந்தால்; இவ்வாடை வருத்தும்; ஆதலின் பிரியாது உறைதலை வேண்டுகின்றேன்,” என்று கூறின ளாகப் பாடிய புலவன் புலமையினை என்னென்பது !

நின்மார்பு அடைதலின் இனிதா கின்றே,
நும்இல் புலம்பின் நும் உன்னுதொறும் நலியும்
தண்வரல் அசைஇய பண்பில் வாடை
பதம்பெறு கல்லாது இடம்பார்த்து நீடி
மனைமாம் ஓசிய ஒற்றிப்
பலர்மடி கங்குல் நெடும்புற நிலையே.” (அகம் : ௫௮.)

எ. தங்கால் பொற்கொல்லன் வெண்ணுகனார்

ஊரும், தொழிலும், இயற்பெயரும் உணர நின்ற புலவர்களுள் இவரும் ஒருவராவர்; பாண்டிநாட்டில் பூநீவில்லிபுத்தூருக்கு அருகில் உள்ள திருத்தண்கால் என வழங்கப்பெறும் வைணவத் தலமே, பொற்கொல்லன் வெண்ணுகனார் பிறந்த தங்கால் ஆகும். இதனையே, “தடம்புனற் கழனித்தங்கால்” என இளங்கோவடிகள் பாராட்டினார் என்று கூறுவர். இவ்வூரைக் கல்வெட்டுக்கள், “இராச இராச பாண்டிநாட்டு மதுராந்தக வளநாட்டுக் கருநீலக்குடி நாட்டுத் திருத்தங்கால்” என அழைப்பதோடு, இவ்வூர் மடமொன்றில், மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் I காலத்தில், பாரதமும், இராமாயணமும் படிக்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது என்றும் கூறுகின்றன. (A. R. No. 564, 545 of 1922) இவர் பொன்வணிகர் அல்லர்; பொன்னால் தொழில்செய்து பிழைப்பவராதலின் இவர் பொற்கொல்லர் என அழைக்கப்பெற்றார். இவர் பெயர் தங்கால்பூட் கொல்லனார் எனச் சில ஏடுகளில் காணப்படுகிறது; பூட்கொல்லன் என்பது பொருள் சிறவாமையுணர்ந்து அதைப் பூட்கொற்றன் என்றும், முட்க்கொற்றன் எனத் திருத்திய ஏடுகளும் உள. அதைப் பூண்கொல்லன் என்று ஆக்கி, அணிகலன் செய்யும் கொல்லன் என்பாரும் உளர். தங்கால், புலவர் பலரைக்கொண்ட பெருமையுடையது; ஆத்திரேயன் செங்கண்ணனார் என்ற புலவரும் இவ் வூரினராவர். இவர் பாடிய பாக்கள், அகம், புறம், நற்றிணை, குறுந்தொகை ஆகிய நான்கு நூலிலும் இடம் பெற்றுள்ளன.

மறக்குடி வந்த ஆடவர்க்கே யன்றி, அக் குடியில் வந்த பெண்டிர்க்கும் மறம் உண்டு என்பதை உணர்த்தப் பாடிய பாட்டில், மறக்குடி மனைக்கிழத்தி யொருத்தி, வேட்டுவச் சிறுவர்கள் நெடுந்தொலைவுசெல்லாமல், ஊர் அருகேயுள்ள மடுக்கரையில் பிடித்துக்கொணர்ந்த உடும்பின் தசையினைத் தயிரோடு சேர்த்துச் சமைத்த உணவை,

வேறு நல்ல புதிய உணவுகளோடும் சேர்த்து, பாணர்க்கும், அப் பாணரோடு வந்த பிறர்க்கும் அளித்து மகிழும் மாண்புடையள்; அவள் கணவனும், போர்க்களம் புகுந்து, கடும் போரிட்டு, அப் போரில் எதிர்நின்று பொரும் ஆற்றல்நிறை யானைகளை அடித்துக் கொண்டு, அவற்றின் தலையில் அணிசெய்து விளங்கும் பொன்னாலாய பட்டம் முதலாம் அணிகளைக் கொணர்ந்து பாணர்க்குரிய பரிசில் அளித்து வாழ்வன் எனப் போற்றிக் கூறியுள்ளார் :

“மனைவியும்,

வேட்டச் சிறுஅர் சேட்புலம் படராது

படுமடைக் கொண்ட குறுந்தாள் உடும்பின்

விழுக்கு நிணம்பெய்த தயிர்க்கண் மிதவை

யாணர் நல்லவை பாணரோடு ஓராங்கு

வருவிருந்து அயரும் விருப்பினன்; கிழவனும்

அருஞ்சமம் ததையத் தாக்கிப் பெருஞ்சமத்து

அண்ணல் யானை அணிந்த

பொன்செய் ஓடைப் பெரும் பரிசிலனே.” (புறம்: ௩௨௬)

இவ்வாறு மறக்குடியினரின் மாண்புரைக்கும் அச் செய்யுளிலேயே, இராக்காலத்தே, ஊரைச் சூழவுள்ள வேலியடியில் பதுங்கியிருந்து தாக்கும் காட்டுப் பூனையை அஞ்சிய பெட்டைக்கோழி, நடுக்கம் கொண்டும், பெரு மூச்சு விட்டும், தொண்டையைத் திறந்து கூனியும் அலறி நின்று, தாம் தொழிலாற்றுங்கால் தம்மீது படிந்த பஞ்சின் தூசுகளை உதறிப் போக்கிவிட்டு எழுந்துவரும் பருத்திப் பெண்டிரின் கையில் உள்ள விளக்கொளியால், தன் சேவற் கோழி தன் அருகிலேயே இருப்பது கண்டு அச்சம் ஒழிந்து வாழும் எனக் கூறிய அச் சிற்றூர் இயல்பு இன்பம் பயந்து நிற்கிறது :

“ஊர்முது வேலிப் பார்நடை வெருகின்

இருட்பகை வெரீஇய நாகிளம் பேடை,

உயிர் நடுக்குற்றுப் புலாவிட் டரற்றச்

சிறையும், செற்றையும் புடையுநள் எழுந்த

பருத்திப் பெண்டின் சிறுதீ விளக்கத்துக்

கவிர்ப்பூ நெற்றிச் சேவலின் தணியும்.” (புறம்: ௩௨௭)

தன் மகள், காதல்நோய் கொண்டு, வருந்திப் பாலுணவும் வெறுத்து உடல் தளர்ந்து மெலிவதைக்கண்ட தாய், அதற்குக் காரணம் காமம் என அறியாளாய், அது எதனால் வந்தது என்பதை அறிவான் வேண்டிப் பலரிடமும் கேட்டு நின்றாளாக, தாயின் இத்துயர்நிலை கண்ட தலைவியின் தோழி, தாய் தன்னை வினவியபோது “அன்னை! அவள் நோய்க்காம் காரணம் யாது என்பதை யானும் தெளிவாக உணரேன்; ஆனால், யாங்கள் ஒருநாள் வேங்கைப் பூவினைக் கொய்யவேண்டிப் ‘புலி புலி’ என்று கூவினோமாக, அவ் வொலியினை உண்மையில் புலிகண்டார் அஞ்சிக் கூவிய ஒலி யென உட்கொண்ட ஓர் ஆண்மகன், வில்லும் அம்பும் உடையனாய் எங்கள்முன் விரைந்து வந்து நின்று, ‘எங்கே அப்புலி?’ என்றுகேட்டு நின்றான்; அவன் அறியாமை கண்டு வியந்த நாங்கள், புதியனாய் அவன் முன்றிற்றலை நாணி, ஒருவர் முதுகில் ஒருவர் உடல் மறையுமாறு ஒடுங்கி நின்றோம்; எங்கள் செயல் கண்ட அவ்வாண்தகை, ‘பெண்காள் நீங்கள் பொய் கூறவும் வல்லிர் போலும்’ என்று கூறிக்கொண்டே மெல்லச் செல்லும் தன் தேரி னின்றே நின்மகளின் கண்களைப் பலகாலும் நோக்கிக் கொண்டே சென்று மறைந்தான்; அவன் சென்ற பின்ன ரும் அவன்சென்ற திசையையே நோக்கி நின்று, ‘தோழி! இவன் உண்மையில்ஓர் ஆண்டகையே’ என்று கூறினாள்; ஆராய்ந்து நோக்கினால், இவள் நோய்க்கு, அன்றைய நிகழ்ச்சி காரணமாயிருக்குமோ என எண்ணுகின்றேன்,” என்று கூறிப் பெண்ணினத்திற்கே உரிய பெருமிதச் சொற்களால் தலைவியின் துயர்க்காம் காரணம் இது, அது போக்க நீ செய்ய வேண்டுவது, இவளை அவனுக்கு மணம் செய்துகொடுத்தல்; இதை விடுத்துப் பலரோடும் வினாவி கிற்றல் வீண். எனக்கூறிய தோழியின் சொற்கள் நிறைந்த சொல்லால் அழகு கொண்ட அரிய ஓர் செய்யுளை யாத் துள்ளார் நம் புலவர்.

“அன்னாய்! வாழி! வேண்டு; அன்னை! நின்மகள்
பாலும் உண்ணாள் பழங்கண் கொண்டு
கனிபசந்தனள் எனவினவுதி; அதன்திறம்

யானும் தெற்றென உணரேன் ; மேனாள்
மலிபூஞ்சாரல் என் தோழி மாரோடு
ஒலிசினவேங்கை கொய்குவம் சென்றுழிப்
“புலி ! புலி !” என்னும் பூசல் தோன்ற

.....

வரிபுனை வில்லன் ஒருகணை தெரிந்துகொண்டு
யாதோ மற்று அம் மாதிரம் படர் ? என
வினவி நின்றந் தோனே ; அவற்கண்டு
எம்முள் எம்முள் மெய்ம்மறைபு ஒடுங்கி
நாணி நின்ற நெமாகப், பேணி
ஐவகை வகுத்த கூந்தல், ஆய்நுதல்,
மையீர் ஒதி, மடலீர் ! நும்வாய்ப்
பொய்யும் உளவோ என்றனன் ; பையெனப்
பரிமுடுகு தவிர்த்த தேரன், எதிர்மறுத்து
நின்மகள் உண்கண் பன்மாண் நோக்கிச்
சென்றோன் மன்ற அக்குன்று கிழவோனே ;
பகல்மாய் அந்திப் படுசுடர் அமையத்து
அவன்மறை தேஎம் நோக்கி, மற்றிவன்
மகனே ! தோழி ! என்றனன் ;
அதனளவு உண்டுகொல் ! மதிவல் லோர்க்கே.”

(அகம் : சஅ.)

“ திணையைக் காத்து வருவீராக என்று அனுப்பின்
கன்று ; ஆனால், திணைகொய்துவிட்டமையால் அது இயலாது ;
இரவில் வருவது எனிலோ, நீ வரும்வழி ஏதம் கண்டு அஞ்ச
கின்றேன் ; ஆதலின் என்செய்ய என்று கூறி நின்றேனாக,
என்சொல் கேட்டு செய்வதறியாது நெடிது நின்ற தலை
மகன், பின்னர் ஒரு முடிவிற்கு வந்து, அதை எவ்வாறு
உரைப்பது எனத் தயங்கி இருந்தானாக, அவன் கொண்ட
முடிவு, நின்னைத் தன்னூர்கொண்டு மணப்பதே என்பதை
உணர்ந்த நான், ஐய ! நீ கொண்டமுடிபே அறிவுடைமை
யானது ; ஆனால், அதனால் சிறிது பழியுமுண்டாம் என்று
கூறி வந்தேன் ; என்னே இக்காதலின் தன்மை ; எத்துணை
துட்பமாயது அது,” என்று, தலைவன் கொண்டுதலைக்
கழிதற்கு இசைந்து வந்ததனைத் தலைவிபால் கூறி, அவளை

யும் உடன்படுத்தும் தோழியின் மற்றோர் அறிவுடைமை தோன்றப் பாடிய பாட்டில் காமத்தின் இயல்பை நன்கு எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

“ தினைகிளி கடிதலின் பகலும் ஒல்லும் ;
 இரவுநீ வருதலின் ஊறும் அஞ்சுவல் ;
 யாங்குச் செய்வாம் எம்இடும்பை நோய்க்கென
 ஆங்குயான் கூறிய அனைத்திற்குப் பிறிதுசெத்து
 ஒங்குமலை நாடன் உயிர்த்தோன் மன்ற ;
 ஐதேய் கம்ம ! யானே
 கழிமுதுக் குறைமையும், பழியும் என்றிசினே.”

(குறந் : உகஎ)

தாம் பாடிய மற்றோர் செய்யுளில், வேங்கைமலர் அணிந்த கூந்தல் “பொன்செய் கம்மியன் கைவினை கடுப்பத் தகைவனப் புற்ற”து எனத் தானறிந்த உவமை கூறியுள்ளார்.

அ. மதுரைப் பொன்செய் கொல்லன்

மதுரை, பொன்செய்கொல்லர் பலரைப் பெற்றிருந்தது; மதுரை ஒரு பேரரசின் தலைநகர்; பலநாட்டு மக்கள் கூடிவாழும் இடம். ஆதலின், அது நாகரிகத்தில் சிறந்து விளங்கியிருந்தது; நாகரிகம் பெற்ற நாட்டில், மகளிரும் பிறரும், புதிது புதிதான அணிகளைச் செய்து அணிய விரும்புவர்; தமிழர்கள், பொன், ஆடகம் முதலாகப் பலவகைப்படும் என்பதை அக்காலத்திலேயே அறிந்திருந்தனர்; ஒன்பது வகைக் கற்களும் அவர்களுக்குத் தெரியும்; முத்தையும் அவர்கள் அறிந்திருந்தார்கள்: பொன்னும், பவளமும், முத்தும், மணியும் கொண்டு அணிகலன்களைச் செய்ய அறிந்திருந்தனர் தமிழர் என்பதை,

“பொன்னும், துகிரும், முத்தும், மன்னிய
மாமலை பயந்த காமரு மணியும்
இடைபடச் சேய ஆயினும், தொடைபுணர்ந்து
அருவிலை நன்கலம் அமைக்கும்.”

எனப் புலவர் கூறுவதால் அறிக. இதனால், மதுரைமாநகரில் பொன்செய் கொல்லர் பலர் வாழ்ந்திருந்தனர். அவர்களுள், இவர் சிறந்தவராவர். இவர் தான் பாடிய பாட்டில், காற்று அடிக்க உதிர்ந்த நெல்லிக்கனிகள், பொன்னாற் செய்த காசுகள் போல் காட்சிதரும் எனத் தாம் அறிந்த, தம் தொழிலால் தோன்றும் ஒரு பொருளை உவமை கூறியுள்ளார்:

“புல்லிலை நெல்லிப் புகரில் பசங்காய்,
கல்லதர் மருங்கில் கடுவளி உதிர்ப்பப்
பொலஞ் செய்காசில் பொற்பத் தாஅம்.” (அகம்: ௩௬௩)

ஞாயிறு, ஏழ்பரித்தேர் ஊர்ந்து வருவன் என்ற கொள்கையினராவர்.

“நிரைசெலல் இவுளிலிரைவுடன் கடைஇ,
அகலிரு விசம்பிற் பகல்செலச் சென்று,
மழுகுசுடர் மண்டிலம் மாமலை மறைய” (அகம்: ௩௬௩).

கக. மதுரைக் கொல்லன் வெண்ணுகனார்

தங்கால் பொற்கொல்லன் வெண்ணுகனாரே, மதுரையில் வந்து வாழ்ந்திருந்தமையால், மதுரைக் கொல்லன் வெண்ணுகனார் என அழைக்கப் பெற்றார் ஆதலின், இவ்விரு பெயர்களாலும் குறிக்கப் பெறுபவர் இருவரல்லர்; ஒருவரே என்பர் சிலர்; தங்கால் வெண்ணுகனார் பொற்கொல்லர் ஆவர்; மதுரை வெண்ணுகனார் கொல்லர் ஆவர்; இரும்புத் தொழில் செய்வாரைக் கொல்லர் என்றே அழைப்பதும், பொன்தொழில் செய்வாரைப் பொற்கொல்லர் என விதந்துகிற அழைப்பதும் அக்கால வழக்கமாம்; ஆதலின், இப்பெயர்களால் குறிக்கப் பெறுவோர் ஒருவரல்லர்; இருவரே எனக்கொள்க. மேலும், இருவரும் வேறு வேறு என்பதை அறிவிப்பதற்கென்றே, மதுரை வெண்ணுகனார் என்றும், தங்கால் வெண்ணுகனார் என்றும் வேறு பிரித்துக் கூறப்பட்டுள்ளது?

இவருடைய பாட்டில், கானவன், தன் கொடிய வில்லை வளைத்து, வலிய அம்பை முட்பன்றியின் நெஞ்சிலே பாடி மாறு ஏவிக்கொன்று, கொண்டுவந்த மகிழ்ச்சியோடு, தன் வீட்டில் வாழும் தன் நாய் தன் பக்கத்தே நின்று வால் குழைத்து ஆடக் காட்டின் நடுவே, கால்நட்டுக் கட்டிய குடிசைக்குச் செல்வன் என்று காட்டிய காட்டுவாழ்க்கை நன்கு சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது :

“உரவுக்கணை, வன்கைக் கானவன், வெஞ்சிலை வணக்கி,
உளமிசைத் தவிர்த்த முளவுமான் ஏற்றையொடு
மனைவாய் ஞமலி ஒருங்குபுடை ஆட
வேட்டுவலம் படுத்த உவகையன்; காட்ட
நடுகாற் குரம்பைத் தன்குடிவயிற் பெயரும்”

(நற்: ௨௮௫)

க௦. மதுரைக் கொல்லன் புல்லன்

புல்லன் என்ற பெயருடைய புலவர் சிலர் வாழ்ந்திருக்கக் காண்கிறோம்; கருவூர்க் கண்ணன் புல்லன்; கள்ளிக்குடி பூதம்புல்லன். புல்லன் என்ற பெயர்க் காரணம் யாது என்பது புலனாகவில்லை. புலவன் என்ற பெயருடையார் சிலரும் உள்ளனர்: உழுந்தினைப் புலவன்! கொற்றன் புலவன்! காஞ்சிப் புலவன். புலவன் என்ற பெயரே புல்லன் எனத்திரிந்து வழங்குகிறது போலும் என்றும் சிலர் எண்ணுகின்றனர். மதுரையில் வாழ்ந்த கொல்லர்களுள் பெரும்பாலோர், புலமையுற்று வாழ்ந்தனர் என்பது, மதுரைக் கொல்லன் வெண்ணாகனார், மதுரைப் பெருங்கொல்லன் என்ற புலவர்கள் வாழ்வதால் அறியலாம்.

இவர், குறிஞ்சி நிலத்தின் இயல்பினையும், அந்நிலத்து வாழ் மகளிரின் மாறாத அன்புடைமையினையும் நன்கு எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். பலாமரம் ஒன்று நிறையப் பழுத்து நிற்கிறது; அப்பழத்தின் மணமும், அதன் மலரின் மணமும், ஆங்கே கூடி வாழும், கருங்குரங்குகளுக்கு விருந்திட்டு அழைப்பதுபோல் தோன்றின; அக்குரங்குகளில், நீண்ட மயிரையும் கூரிய பற்களையுமுடைய ஓர் ஆண் குரங்கு, அப்பலாமிது ஏறி, பழங்களை அறுத்து உடைக்கத் தொடங்கிற்று; உடைந்த பழத்தின் மணம், காந்தட் பூவின் மணத்தால் கவினுற்ற, குறவர் சிறுகுடியில் சென்று மணக்கும் என்று அந்நிலத்தின் வளத்தினை வரைந்து காட்டிய புலவர், அச்சிறுகுடியில் வந்தபெண் ஒருத்தி, தான், ஒரு ஆண்மகனோடு அன்புகொண்டிருப்பதைப் பொறாத அவ்வூரில் வாழும் சிலர், பழிச்சொல் கூறுவதை அறிந்து, அவ்வாறு அவர் கூறுவதே தொழிலாகக் கொண்ட அவர்களின் பழிச்சொல் கேட்டு யான் அஞ்சேன்; அவர்கள் கூறும் பழியுரைகளால், யான் அவன் மாட்டுக் கொண்டிருக்கும் அன்பு குறைந்து விடாது; உலகமே தலைமீழாக மாறினும், நீர், தன்னுடைய குளிர்

மாறி, வெம்மைக் குணம் பெறினும், தீ. வெப்பம் ஒழிந்து குளிரத் தொடங்கினும், அடியும் எல்லையும் காணுதற்கில்லாக் கடல்நீரெல்லாம் வற்றி நிலம்தோன்றித் தெரியினும், நான் அவனிடத்தில் கொண்டுள்ள அன்புறவு கெடாது என்றால், இப்பெண்கள், அலர் கூறுவதே தொழிலாகக் கொண்ட பழிநிறைந்த இப் பெண்கள் கூறும் சொற்களால் அழிந்துவிடாது; அவர்கள் பழிகூறுவது கண்டு அஞ்சேன்” என்று கூறினாள் என அந்நாட்டு மகளிரின் மாண்பினையும் உணர்த்தியுள்ளார்.

“நிலம்புடை பெயரினும், நீர், தீ பிறழினும்,
இலங்குதிரைப் பெருங்கடற்கு எல்லை தோன்றினும்,
வெவ்வாய்ப் பெண்டிர் கௌவை அஞ்சிக்
கேடுஎவன் உடைத்தோ? தோழி! நீடுமயிர்க்
கடும்பல் ஊகக் கறைவிரல் ஏற்றை
புடைத் தாடுபு டைய பூநாறு பலவுக்கனி
காந்தளம் சிறுகுடிக் கமழும்
ஒங்குமலை நாடனாடு அமைந்தநம் தொடர்பே”

(குறுந்: ௩ எ௩)

கக. மதுரைப் பெருங்கொல்லன்

மதுரையில் இரும்புத்தொழில் மேற்கொண்டு வாழ்ந்தவர்களுள், இவர் மிகப்பெரிய தொழிற்சாலையினை வைத்திருந்தவராதலின், மதுரைப் பெருங்கொல்லன் என்று அழைக்கப் பெற்றார். மதுரையில் வாழ்ந்த பிறகொல்லர், மதுரைக் கொல்லன் வெண்ணுகரை எனவும், மதுரைக் கொல்லன் புல்லன் எனவும் பெயரிட்டு அழைக்கப் பெறவும், இவர், பெயரிடப் பெறுமையோடு, பெருமைக்குரிய அடைகொடுக்கப் பெற்றும் அழைக்கப் பெறுவது, இவர் பெருமையினைக் குறிக்கும்.

யானையால் தாக்குண்டு வருந்திய புலி, செந்நாயின் வருகையினை எதிர்பார்த்து நிற்கும் கொடிய காட்டு வழியில் வரும் தலைமகனை, இனி அவ்வாறு வாரற்க எனவும், விளைந்து முற்றிய தினைக்கதிரை உண்ணும் கதிர்களை ஒட்டிக் காப்பிராக என்று தாய் கூறியுள்ளாள் எனவும் தலைமகனிடத்தில் கூறினால், நினக்கு வரும் குறையாதோ? என்று தொழியிடம் கூறுவாள்போல், தலைமகன் கேட்கக்கூறி, இனி இரவில் வாரற்க; பகலில் நாங்கள் காக்கும் தினைப்புனத்திற்கு வருக என்று கூறிய தலைமகள் கூற்று அடங்கிய, குறிஞ்சித்திணை தழுவிய ஒருபாட்டே, இவர் பாடிய பாட்டாக நமக்குக் கிடைத்துள்ளது.

“வளைவாய்ச் சிறுகுளி விளைதினை கடிஇயர்
செல்கென் றோளே அன்னை எனநீ

.....

குறுங்கை இரும்புலிக் கொலைவல் ஏற்றை
பைங்கண் செந்நாய் படுபதம் பார்க்கும்

ஆரிருள் நடுநாள் வருதி

சாரல் நாட வாரலோ எனவே.”

(குறுந்: கசக)

கஉ. கச்சிப்பேட்டு இளந்தச்சனார்

தொண்டை நாட்டில், சிறப்புற்றோங்கிய காஞ்சிமாநகரை அடுத்துக் கச்சிப்பேடு என்றோர் ஊர் உண்டு; ஆங்குத் தச்சத் தொழில் மேற்கொண்டோர் பலர் வாழ்ந்திருந்தனர்; அவர்களுள் ஆண்டால் இளையராய இவர், அறிவான் பெரியராய்ப் புலமையுற்று விளங்கினாராதலின் கச்சிப்பேட்டு இளந்தச்சனார் என்று அழைக்கப் பெற்றார்; இனி, இளம் பொன் வணிகனார் என்புழி, இளமை, அவர் ஆண்டின் இளமையைக் குறிக்க வாராது, அவர் தொழிலின் இயல்பு குறிக்க வந்ததே போல், ஈண்டும், தச்சத் தொழில் இளந்தச்ச, பெருந்தச்ச என இரண்டாக, அவற்றுள் இவர், இளந்தச்ச மேற்கொண்டிருந்தமையால், இளந்தச்சனார் எனப்பட்டார் என, இளமை, அவர் தொழிலின் இயல்புணர் வந்ததே எனக் கூறுவாருமுளர்.

தொண்டைநாடு சான்றோருடைத்து என்பது; தொண்டை நாட்டினராய் இவர் பாட்டில் அச்சான்றாண்மைக்குணம் பொருந்த வந்துளது. பொருள் கருதிப் பிரிந்து செல்லும் தலைவன், பிரியுங்கால், தன் மனைவிபால் தன் பிரிவாலாய துயர் சிறிது காணினும், அவன் சென்ற வினையை இனிது முடித்தலாகா மனக்கலக்கமுறுவன்; அதனால், அவன் வினையேயன்றி அவன் இற்பெருங்கிழத்தியின் இல்லறவாழ்வும் இனிது நடைபெறுது; ஆதலின், அவன் பிரிந்து செல்லுங்கால், ஒரு சிறிதும் வருத்தம் இல்லாள் போலவும், மாறாக அவன் பிரிதலைத் தானும் வரவேற்பாள் போலவும், அவள் அவனறியக் காட்டின், அவன், அவள் துயர்கண்டு கலங்கும் மனக்கலக்கமின்றித் தெளிந்த அறிவினனாய்ச் சென்ற வினையைச் செவ்விதின் முடித்து மீள்வன்; ஆதலின், இல்லிருந்து நல்லறமார்த்தம் நற்குடி மகளிரின், அவ்வில்லறத்திற்குப் பொருள் இன்றியமையாதது என்று உணர்ந்து, அப்பொருள் கருதிப் பிரியும் தலைவனுக்குப் போக விடை தந்து, அவனைப் பிரிந்து வாழ்வதால் உண்டாம் துயர்

பொறுத்து வாழ்வதே தங்கள் கடமையாம் என்று
கொள்வர்.

இவ்வயரிய இல்லறப் பண்புணர்ந்தாளாய ஒரு பெண்,
பொருள் கருதிப் பிரிந்து செல்லும் தலைமகன் முன்னின்று,
இவ்வகன்ற பெரிய ஊர்நடுவே அமைந்துள்ள நம்
வீட்டிலேயே இருக்கின்றோம்; அதுவே எங்கள் விருப்பத்
திற்கு ஏற்றதாகவுளது என்று கூறியதோடு அமையா
ளாய்த்தலைவர் பிரிந்தாராயின், அவர் பிரிவு இல்லறத்திற்குத்
துணைபுரியும் என்ற எண்ணமுடையராய் ஆற்றியிருப்ப
தற்கு மாறாக, அழுது வாடுவது பெருங்குடி மகளிர்க்குப்
பெருமைதரும் செயலாகாது என்றும் எடுத்துக்கூறி,
அறனறிந்து மூத்த அறிவுடைமை தோன்ற நின்றாள்.

பண்பட்ட பெருங்குணமுடையளாய இப்பெண்ணின்
வரலாற்றினைப் பாடி, பழந்தமிழ் மகளிரின் ஒழுக்கத்தை
உணர்த்திய புலவர் கச்சிப்பேட்டு இளந்தச்சனார், இக்கால
மகளிர்க்கும் வழி காட்டியுள்ளார் :

“கொல்லைக் கோவலர் குறம்புனம் சேர்ந்த
குறுங்கால் குரவின் குவியணர் வான்பூ
ஆடுடை இடைமகன் சூடப் பூக்கும்
அகலுள் ஆங்கண் சிறுரேமே;
அதுவே சாலுவ காமம்; அன்றியும்,
எம்விட்டு அகநிர் ஆயின், கொன்னென்று
கூறுவல்; வாழியர்; ஐய! வேறுபட்டு
இரீஇய காலை இரியின்,
பெரிய அல்லவோ பெரியவர் நிலையே.” (நற்: உசக.)

கந. கச்சிப்பேட்டுப் பெருந்தச்சனார்

கச்சிப்பேட்டுப் பெருந்தச்சனார், தொண்டை நாட்டுத் தலைநகராம் காஞ்சியை அடுத்துள்ள கச்சிப்பேடு என்ற ஊரினர் ; தச்சுத் தொழிலைத் தம் பிழைப்பிற்குரிய தொழிலாக மேற்கொண்டு வாழ்ந்தவர் ; முற்கூறிய இளந்தச்சனாரின் முன் பிறந்தவர் ; வழிவழித் தமிழ் வளர்த்த குடியில் வந்தவர் ; இவ்வளவே இவர் வரலாறுக நாம் அறியத்தக்கது. இவர் உணர்த்தும் குறிஞ்சிநில ஒழுக்கம் சுவைபயந்து நிற்கிறது.

தலைவியை, அவள் தோழியும் அறியா நிலையில், இயற்கை வயத்தால் எதிர்ப்பட்டு, அவள் உறவு பெற்று மகிழ்ந்த தலைமகன், மறுநாளும் அவளைக் காணவந்து, அன்று அவள் தன் உயிர்த்தோழியோடு உடனிருப்பது கண்டு, இனி, இத்தோழியின் துணைபெற்றாலன்றி இவளைப் பெறுதல் இயலாதென உணர்ந்து, தலைவியைப் பண்டே பார்த்துப் பழகியவன் தான் என்பதை, அத்தோழிக்குக் குறிப்பால் உணர்த்தி, அவள் எண்ணமும், அத்தலைவியின் எண்ணமும், தன் எண்ணமும் ஒன்று படுதலை விரும்பும் செயலைச் செய்யுளாகப் பாடிக் காட்டியுள்ளார்.

தலைவியும், தோழியும் தங்கள் திணைப்புனத்துப் பாண் மேல் நின்றிருந்தாராக, அவர் அணித்தே வந்து நின்ற தலைமகன், அவர்களை நோக்கி, “அதோ, அருவிகள் ஒலிக்கின்ற பெரிய மலைஅடிவாரத்தே, அமைந்து, அப் பெருமலைகளையே அரணுகக்கொண்டு, இளங்கன்றுகள் காட்டினுள் ஒடிவிடாவண்ணம், அவற்றின் கால்களில் பூட்டப்பெற்ற கயிறுகள் கட்டப் பெற்றனவும், தம் வேரில் பழுத்த பழங்களைத்தின்று, அருகே மூங்கில் வளர்ந்து செழித்திருக்கும் மலையில் உள்ள சுனையின் தெளிந்த நீர் குடித்த, அக்கன்றுகளின் தாய்ப்பசுக்கள், இனிது தங்கித் துயில் கொள்ளுமாறு தழைத்து நிற்பனவுமாய் பலாமரங் களைத் தம் வீடுகளின் முன்னே வளர்த்திருக்கும் அச்சிறு

குடிதான் உங்கள் ஊரோ? என்ற என் கேள்விக்கு விடையளியாது பேரயினும், பெருமழை பெய்ததனால் நன்கு ஊர்ந்து, சுகந்த நீரம் பொருந்த முற்றிய கதீர்களை யுடைய இத்திணைப்புனம் உங்களுடையது தானோ? இதற்குக் காவலாய் அமைந்ததும் நீங்கள் தானோ? என்பதற்காவது விடையளியுங்கள்” என்று கூறி நின்றான்.

இவ்வாறு கூறுவதால், இவன் நம் ஊரையும், நம் புனத்தையும், காவலாய் அமைந்த நம்மையும் உணர்ந்து எான் ஆதலின் இவன் தலைவியைத் தெரிந்து பழகியுள்ளான் என்பதையும், திணைவளர்ந்து விட்டது; ஆதலின் இற்செறிக்கப்படுவீர்; அவ்வாறு இற்செறிக்கப்பெற்றால், ஆண்டுவந்து இரவுக்குறிவேண்டி அவ்விடத்தின் இயல் பெல்லாம் உணர்ந்துளேன் என்ற கருத்துடையனாய் நிற்கின்றான் என்பதையும் உணர்ந்த தோழி, இவனுக்கு நம்மாலாம் துணைபுரிதல் வேண்டும் என்ற கொள்கையினையாவள்.

இக்கருத்தமையவந்த இப்பாட்டில், குறிஞ்சிநில வளந் தோன்றப் பாடியுள்ள பெருமையினையும் நோக்குதல் நன்றும்.

“அருவி ஆர்க்கும் பெருவரை நண்ணிக்
கன்றுகால் யாத்த மன்றப் பலவின்
வேர்க்கொண்டு தூங்கும் கொழுஞ்சுளைப் பெரும்பழம்
குழவிச் சேநா மாந்தி, அயலது
வேய்பயில் இறம்பின் ஆம் அறல் பருகும்
பெருங்கல் வேலிச் சிறுகுடி யாதெனச்
சொல்லவும் சொல்லீ ராயின், கல்லெனக்
கருவி மாமழை வீழ்ந்தென எழுந்த
செக்கேழ் ஆடிய செழுஞ்ஞாள் சிறுதினைக்
கொய்புனம் காவலும் துமதோ?” (நற்: உகஉ.)

கசு. வடம வண்ணக்கன்

தமிழ்நாட்டில், மிகப் பழையகாலத்திலேயே, பண்டமாற்றுமுறை மாறிப் பொன்னிற்கும் வெள்ளிக்கும் பொருள்களை விற்பதும் வாங்குவதுமாய் முறை இடம் பெற்றுவிட்டது; தமிழர்கள், பிறநாடுகளோடு வாணிபம் மேற்கொண்டதால், இம்முறையினை மேற்கொள்ளவேண்டியவராயினர். வெளிநாட்டுக்குப்பல்கள், தமிழ்நாட்டிற்குப் பொன்னெடுவந்து கறியொடு பெயரும் என்று நூல்கள் கூறுகின்றன. பொருள்களைப் பொன்னுக்கு மாற்றும் முறை இடம்பெற்று விட்டமையால், சிறிதும், பெரிதுமாய் நாணயங்களை அன்றைய ஆட்சியாளர் நாட்டில் நடமாட விட்டிருந்தனர். பொன், மாற்றுமிருதி, குறைவிற்கேற்ப, ஆடகம், கிளிச்சிறை, சாம்பூரதம், சாதாரணம் எனப் பல்வேறு வகைகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. அதனால், நாணயங்கள் எந்தப் பொன்னால் ஆக்கப்பட்டுள்ளன என்பதை ஆராய்ந்து பார்க்கவேண்டியது இன்றியமையாததாகி விட்டது; அதனால், அத்தகைய நாணய ஆய்வாளர்கள் நாட்டில் ஊர்தோறும் ஒருவரோ, பலரோ வாழலாயினர்; அத்தகைய நாணய ஆய்வாளர்கள், வண்ணக்கர் என அழைக்கப்படலாயினர். அவ் வண்ணக்கரில் பெரும்பாலோர், வடநாட்டினின்றும் போந்த வடம வகுப்பினராவர். ஆதலின், அதைக்குறிப்பிடும் வடம என்ற சொல்லையும் அவர் பெயர்முன் இணைத்து வழங்கலாயினர். வடநாட்டிலிருந்து வந்து நாணய ஆய்வுத்தொழில் மேற்கொண்டு வாழ்ந்த அவர்கள், வந்துவாழும் நாட்டின் மொழியாகிய தமிழ்மொழியினைக் கற்றுக் களிப்பாடும் ஆற்றலுடையராயினர். எட்டுத்தொகை நூல்களைப் பாடிய புலவர்களுள் எழுவர், இவ் வண்ணக்கர் மரபினராவர். அவ் வண்ணக்கர் எழுவருள், நால்வர் வடநாட்டினின்றும் வந்தவராகவும், ஏனைய மூவர் தமிழ்நாட்டில் பிறந்து, அவ் வடமர் வழியாக அத்தொழில் அறிந்தவராகவும் காணப்படுகின்றனர். அவ் வாறு வந்த வடம வண்ணக்கர்களுள், இயற்பெயர் குறிக்கப்

பெறாமல், வடம வண்ணக்கன் எனச் சிறப்புவகையால் அழைக்கப் பெறுபவர் நம் புலவராவர். இவர் பாடிய, குறிஞ்சித்திணைப் பொருள்கொண்ட செய்யுளொன்று குறுந்தொகைக்கண் இடம் பெற்றுள்ளது.

நெய்தல் நிலத்துக் கடலையும், அக் கடலின் கரைக்கண் விளங்கும் கானலையும் ஒருசேரச் சிறப்பித்துக்கூற வந்த புலவர், அக் கடலும், கானலும், நிலவும், இருளும்போல் தோன்றும் என்று கூறிய உவமை மிகவும் சிறந்து விளங்குகின்றது. ஆழம் மிகுதியால் கருமைநிறம் பெற்ற கடல் இருள்போலவும், கடலைச் சார்ந்த கானலில் பரந்துகிடக்கும் மணல் தூய்மையால் வெண்ணிறம்பெற்று நிலவு போலவும் தோன்றும் என்றாவது, அலைமடங்கி வெண்ணிறம் பெறும் கடல் நிலவுபோலவும், மரம் செறிந்து விளங்கும் கானற் சோலைகள் கருநிறம் பெறுவதால் அது இருள் போலவும் தோன்றும் என்றாவது பொருள்தரும் நிலையில் பாடிய அவர் புலமையினைக் காணுங்கள் :

‘நிலவும், இருளும் போலப் புலவுத்திரைக்
கடலும், கானலும் தோன்றும்.’

(குறுந்: அக)

கரு. வடம வண்ணக்கன் தாமோதரனார்

தாமோதரனார் என்ற இயற்பெயரினராய் இவர், வட நாட்டினராய் வடமர் வகுப்பில் பிறந்து நாணய ஆய்வாளராகப் பணிபுரிந்து பெருமையுற்றவராவார். “திருவாசகத்திற் குருகாதார் ஒருவாசகத்திற்கு முருகார்” என்ற சிறப்பமைந்த மணிவாசகப் பெருந்தகையாராலும், சுந்தரர் போற்றும் புலவராகிய சேரமான் பெருமாள் நாயனாராலும் போற்றப்பெறும் பெரும் புலமைவாய்ந்தவராவார். இவர், குதிரைமலைக் குரியவனும், சேரர் படைத்தலைவனும், சிறந்த கொடையாளனுமாய் பிட்டங்கொற்றனைப் பாடிப் பாராட்டியுள்ளார்.

பிட்டங்கொற்றன், பாணரும், பொருநருமாய் இரவலர்களைப் புரப்பதற்காகவே பிறந்தவன்; அவன் தன் கடமையில் என்றும் தவறான்; அவன் ஒருவேளை தவறுவனாயின், தனக்குப் படைத் துணைவரும் பிட்டங்கொற்றன் தளர்ச்சியினைப் போக்குவது தன் கடனாகும் என்று எண்ணும் பண்பினனாகிய அவன் அரசனாகிய சேரன், தான் முன்வந்து, பிட்டங்கொற்றனால் புரக்கப்பட வேண்டியவர்களைப் புரப்பன். ஆதலின் இரவலர்கள் தங்கள் வாழ்க்கையினை நன்கு நடத்துவது எவ்வாறு என்று எண்ணி ஏங்குதல் வேண்டாம் என்று கூற வந்த புலவர் தாமோதரனார், இக்கருத்தை வெளிப்படையாகக் கூறாமல், பிட்டங் கொற்றனுடைய நாட்டில், தினை காப்போர், காவலுக்குத் துணையாக ஏற்றிய தீ அனிர்து கெட்டுவிடுமானால், ஆங்கு மலிந்துகிடக்கும் மாணிக்கக் கற்கள், தாம்விடும் ஒளியால் துணைசெய்யும் என்று கூறிக் குறிப்பால் விளங்கவைத்த புலமைநலம் போற்றத் தக்கதாம்.

இரவலர்கள், வள்ளல் தன்மையில் வாட்டம் காட்டாப் பிட்டங்கொற்றனையும், அவன் தளர்ந்தவழி முன்னின்று துணைபுரியும் சேரனையும் பெற்றுள்ளமையால், அவர்கள் கவலை சிறிதும் கொள்ளாது, உலையேற்றிச் சோறுக்கி

உண்டும், கள்ளைக் குடித்தும், மலரும், மாலையும் குடி
மகிழ்ந்தும் வாழ்வாராக; அவர்கள் செய்ய வேண்டுவ
தெல்லாம், பிட்டங்கொற்றன் வாழ்க! அவன் தலைவன்
மாக்கோதை வாழ்க! அவர்கள் கொற்றம் வாழ்க!
அவர்கள் இரவலர்க்குக் குறையாமல் வழங்குதற்காம்
பெரும்பொருளை இறையாகத் தரும், அவர்கள் பகை
மன்னர் பெருவளம் பெற்று வாழ்வாராக! என்று
வாழ்த்துவது ஒன்றே, என்று பாடிய புலவர் பெருமை
யினைப் பாராட்டுவோமாக.

“ ஏற்றக உலையே! ஆக்குக சோறே!
கள்ளும் குறைபடல் ஒம்புக! ஒள்ளிழைப்
பாடுவல் விறலியர், கோதையும் புனைக!
அன்னவை பிறவும் செய்க! என்னதூஉம்
பரியல் வேண்டா, வருபதம் நாடி;
ஐவனம் காவலர் பெய்தீ நந்தின்,
ஒளிதிகழ் திருந்துமணி, நளியிருள் அகற்றும்
வன்புல நாடன், வயமான் பிட்டன்,
ஆரமர் கடக்கும் வேலும், அவன் இறை
மாவன் ஈகைக் கோதையும்,
மாறுகொள் மன்னரும் வாழியர் நெடிதே!”

(புறம் : களம்)

ஒரு தலைவன் பரத்தையர் ஒழுக்கம் மேற்கொண்டு
தவறினான். தன் தவற்றினைப் போக்கித் தன்னை வர
வேற்றுக்கொள்ளுமாறு தன் மனைவியிடம் கூறி வருமாறு
பாணன் ஒருவனைத் தூது அனுப்பினான். பாணன் தலைமக
னின் தோழிபால் சென்று, “ தலைவன் தவறிலன், அவன்
தலைவிபால் இன்றும் பேரன்பே கொண்டுளான்; எவர்க்கும்
இனியளும் பண்பிலும் குறைந்திலன் ” என்று கூறினான்.
அது கேட்ட தோழி, “ பாண! தலைவன், யாரினும்
இனியன், பேரன்பினன் என்று நீ கூறுகின்றனை; ஆனால்
அவன்பால் அத்துணைப் பெருங்குணம் சிறிதும் இல்லை;
குணம் இல்லை என்பது மட்டுமன்று; தீயொழுக்கம்
உடையனுமாவன்; அவன், இல்லிருந்து நல்லறமாற்றுதற்கு

உரிமை உடையளாய தலைவி இருப்பவும் அவளை மறந்து அன்பும், கற்பும் அறியாப் பரத்தையரைக் காதலித்து வாழும் வழக்கிய வாழ்க்கையினன் ” என்று தலைவனின் தவறிய ஒழுக்கத்தினை எடுத்துக்காட்டி இடித்துரைத்தாள்.

தோழி, தலைவனை, அவன் பாணன் முன் இத்துணை வெளிப்படையாகப் பழிகூறுதல், பழங்கால மகளிர் பண்பன்று. ஆதலின், தோழி தலைவனைப் பழித்துக் கூறுங்கால், தலைவன், ஊருள் வாழும் ஆண் குருவியொன்று, கருவுற்றிருக்கும் தன் பெண்குருவி, முட்டை யிடுதற்கு ஏற்ற இடத்தைத் தேடிச் சென்று, தேனடை கட்டித் தொங்கும் இனிய கரும்பு விளைந்திருக்கும் கழனிக்குச் சென்று, அத் தேனடையினைக் காணாது, மணம் நாறுதல் இல்லா அக் கரும்பின் வெண்ணிறப் பூவைக் கோதிக்கொண்டுவரும் வளம்பிக்க ஊரினன் ஆவன் என்று வெளிப்படக் கூறி, அவன் நாட்டுவளத்தைப் புகழ்வாள்போல், ஆண் குருவி, கழனியில் தேனடையும் தீங்கரும்பும் உளவாகவும், மணமோ, கண்கவர்நிறமோ இல்லாத கரும்பின் பூவினைக் கொழுதுவதேபோல், உங்கள் தலைவனும் அன்பும், கற்பும் நிறைந்த தலைமகள் ஈண்டிருப்பவும், அப் பண்பு இல்லாப் பரத்தையரை நாடிச் செல்வன் எனப் பழிகூறினாள் எனப் பாடிய புலவன் புலமையினை மகிழ்ந்து பாராட்டாதார் யார் ?

“யாரினும் இனியன் ; பேரன் பினனே ;
உள்ளூர்க் குரீஇத் துள்ளுகடைச் சேவல்
குல்முதிர் பேடைக்கு ஈன்இல் இழைஇயர்,
தேம்பொதிக் கொண்ட தீங்கழைக் கரும்பின்,
நாறு வெண்பூக் கொழுதும்
யாணர் ஊரன் பாணன் வாயே.”

(குறந் : அடு)

இச் செப்புளில், வரும், “உள்ளூர்க் குரீஇ...யாணர் ஊரன் ” என்ற தொடரில் அமைந்திருக்கும், சொல்லழகும் பொருளழகும், உள்ளுறைச் சிறப்பும் கண்டு வியந்த மணிவாசகப் பெருந்தகையாரும், சேரமான் பெருமானும்,

தாம் பாடிய திருக்கோவையாரினும், திருவாரூர் மும்
மணிக்கோவையினும், இத்தொடரின் சொல்லும், பொரு
ளும் தோன்ற மேற்கொண்டுள்ளனர்.

“சூல்முதிர் துள்ளு நடைபெடைக் கிற்றிணைச் சேவல் செய்வான்
தேன்முதிர் வேழத்தின் வெண்பூக்குதர் செம்மலூரன்”

(திருக்கோவையார்: ௩௬௯)

“மனையுறை குருவி வளைவாய்ச் சேவல்
சினைமுதிர் பேடைச் செவ்வி நோக்கி
சனில் இழைக்க வேண்டி யானு
அன்புபொறை கூட மேன்மேன் முயங்கிக்
கண்ணுடைக் கரும்பின் துண் தோடு கவரும்
பெருவளம் தழீஇய பீடுசால் கிடக்கை
வருபுனல் ஊரன்.”

(திருவாரூர் மும்மணிக்கோவை: ௧௧)

ககா. வடம வண்ணக்கன் பெருஞ்சாத்தன்

பிட்டங் கொற்றனைப் பாடிய தாமோதரனாரைப் போன்றே இவரும், வடநாட்டினின்றும், தமிழகத்தில் வந்து வாழ்ந்து, நாணய ஆய்வாளர் தொழில் மேற்கொண்டிருந்த புலவராவர். இவர் மலையமான் திருமுடிக்காரியின் கொற்றமும் கொடையும் ஒருங்கே தோன்ற ஒரு செய்யுள் பாடியுள்ளார்.

தமிழகத்தைச் சேர சோழ பாண்டியர்களாகிய மூவேந்தர் வழிவந்தோர் ஆண்டிருந்த அக்காலத்திலேயே, அவர்களுக்கு அடங்கியும் அடங்காமலும், அதியர், ஆவியர், மலையர், வேளிர் போன்ற வேறு இன அரசர்களும் ஆண்டு வந்துள்ளனர். மூவேந்தர்கள், குறிப்பிட்ட எல்லைக்குட்பட்ட நாட்டை ஆண்டு வந்தது போன்றே, இக்குறுநில மன்னர்களும், தங்கள் ஆட்சிக்குரிய நிலமாக, ஒரு எல்லைக்குட்பட்ட நாட்டினைப் பெற்று ஆண்டிருந்தனர். அத்தகைய அரச இனங்களுள் ஒருவராகிய மலையர் அல்லது மலையமான்கள் என்பவர், தென்ஆர்க்காடு மாவட்டத்தில் உள்ளதும், திருக்கோவலூரைத் தலைநகராகக் கொண்டதுமான நாட்டை ஆண்டு வந்தனர். மலாடு, மலையமானாடு என்ற பெயர் பெற்றிருந்த அந்நாடு, காடும் மலைகளும் சூழ நடு நாட்டில் இருப்பதால், கடலாலோ, பகைவர்களாலோ அழிவுறும் என்ற அச்சம் அற்றிருந்தது; அந்நாட்டிடையே, முள்ளூர் என்ற அழகிய பயன் மிக்க மலை யொன்றும் இருந்தது. அந்நாடாண்ட மலைய மன்னர்களுள், திருமுடிக்காரி சிறந்தவனாவன்; வள்ளல் எழுவருள் ஒருவன் என்ற புகழிற்குரியவன்; தன்னைப் பாடிவரும் பாணர், கூத்தர், புலவர் முதலிய இரவலர்க்குக்களிறும், தேரும் கொடுத்துச் சிறப்புச் செய்தவன்; பேராற்றல் மிக்கவன்; தன் முள்ளூர் மலையினைக் கைப்பற்றப் பெரும்படைபுடன் வந்த ஆரிய அரசர்களை அலறத்தாக்கித் துரத்தினவன்; கொல்லி மலையாண்ட, வில்லாண்மை மிக்க வல்லி வ் ஒரியைக் கொன்று, அக்கொல்லி

யைத் தன் நண்பன் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறைக்கு அன்பளிப்பாக அளித்தவன் ; பகைவர் நாட்டுப் பசுநிறை களைக் கவர்ந்து வருவதில், தன்னை ஒப்பாரும், மிக்காரும் இல்லாதவன்; பேரரசர் மூவர்க்கும் படைத்துணை போகும் பெரும்படை வலியுடையவன். சேரமான் மாந்தரஞ் சேரல் இரும்பொறையும், சோழன் இராசசூயம் வேட்டபெருநற் கின்ளியும் பொருதவழிச் சோழர் படைக்குத் துணைபோய் வெற்றிபெறச் செய்தவன்.

தேர்வண் மலையன் என அழைக்கப்பெறும், மலைய மான் திருமுடிக்காரியின் வெற்றிச் செயல்களுள், சிறந்ததாகிய சோழற்குத் துணைபோய் வென்ற நிகழ்ச்சியினைப் புலவர், பெருஞ்சாத்தனார் பாராட்டியுள்ளார். போர்க்களத்தில் களிறு பல கொன்று வெற்றிபெற்றோனாகிய சோழன் இராசசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளி, “வென்றோன் யான் அன்று; தேர்வண் மலையன்” என்று இவனையே வெற்றிக்குரியோன் எனக் கூறிப் பாராட்டுகின்றான்; தோற்ற சேரமான் மாந்தரஞ் சேரல் இரும்பொறை, “வீரக்கழல் ஒலிக்கக் களம் புருந்து, விரைந்து வந்து, எதிர்த்தாரைத் தடுத்து நிறுத்தி வெற்றி கொண்ட, தேர்வண் மலையன், சோழனுக்குத் துணை வாராதிருந்தால், அச் சோழனை எளிதில் வெற்றிபெற்றிருத்தல் கூடும்; நம்மைத் தொலைத்தோன் சோழன் அல்லன்; தேர்வண் மலையனே;” என்று வெற்றிக்குரியன் இவனே என, மலையனைப் பாராட்டுகின்றான். இவ்வாறு இருவரும் பாராட்டப் புகழ்பெற்ற நிகழ்ச்சியினைப் புலவர் வடம வண்ணக்கன் பெருஞ்சாத்தனார், அவ்விருவரும் கூறுவன வற்றையே கூறிப் பாராட்டியுள்ளார்.

“குன்றத்தன்ன களிறு பெயரக்
கடந்து அட்டு வென்றோனும், நிற்குறும்மே
‘வெலீஇயோன்’ இவன் எனக் ;
‘சுழலணிப் பொலிந்த சேவடி நிலங்கவர்பு
விரைந்து வந்து சமந்தாங்கிய
வல்வேல் மலையன் அல்ல னாயின்,

நல்லமர் கடத்தல் எளிதுமன் நமக்கு' எனத்
தோற்றோன் தானும் நிற்கு றும்மே,
'தொலைஇயோன் இவன்' என
ஒருநீ ஆயின பெரும."

(புறம்: கஉரு).

“தெண்ணீர் அடுபுற்கை யாயினும் தாள்தந்தது
உண்ணலின் ஊங்கினியதில்” என்ப; பிறர் உழைக்கப்
பெற்ற செல்வத்தினும், தன் உழைப்பால் வந்த செல்வமே
சிறந்த செல்வமாம்; என்ற எண்ணம் உடையவன் மலையன்
என்பதையும், தன்பால் உள்ள பொருள் முழுவதையும்
இரவலர்க்கு ஈந்துவிட்டு எஞ்சியவற்றையே தான் உண்ணும்
கொடைக்குணம் உடையவன் மலையன் என்பதையும்,
உழுது பயன் விளைத்து. நெல் முதலாம் சிறந்த பகுதிகளை
மக்களுக்கு அளித்துவிட்டு வைக்கோலை மட்டும் உண்ணு
வதும், அதை உண்ணுங்கால், இது என் உழைப்பால்
வந்தது என்ற செருக்கோடு உண்ணுவதும் ஆய எருது
கள் வைக்கோல் உண்பதை இவனுக்கு உவமை கூறிய
பாராட்டிய பெரும்புலவர் நம் பெருஞ்சாத்தனார். “உழுத
நோன் பகடு அழி தின்றாங்கு நல்லமிழ்தாக நீ நயந்துண்
ணும் நறவே.”—புறம்: கஉரு.

கௌ. வடம வண்ணக்கன் பேரி சாத்தன்

வடம வண்ணக்கன் பேரி சாத்தனார் பாடிய பாக்கள், அகநானூறு, புறநானூறு ஆகிய இரு நூல்களிலும் இடம் பெற்றுள்ளன; புறத்தில் அவர் பாண்டியன் இலவந்திகைப் பள்ளித்துஞ்சிய நன்மாறனைப் பாடியுள்ளார். இலவந்திகையாவது, வேண்டுமளவு நீரை நிறைக்கவும், போக்கவும் வல்ல பொறிகள் அமைந்த வாவினையெழு உள்ள வயந்தச்சோலை; அரசனும், அவன் மனைவியும் இருந்து மகிழ்தற்காம் காவல் நிறைந்தது. “பன்மலர் அடுக்கிய நன் மரப்பந்தர் இலவந்திகை” என்றும், “நிறைக்குறின் நிறைத்துப் போக்குறின் போக்கும், பொறிப்படையமைந்த பொங்கில வந்திகை” என்றும் புலவர்களால் புகழப்பெறுவது. இத்தகைய சோலையில் உயர்விட்டமையால் நன்மாறன், இலவந்திகைப் பள்ளித்துஞ்சிய நன்மாறன் எனப் பெற்றான்.

இலவந்திகைப் பள்ளித்துஞ்சிய நன்மாறன், மக்கள் பலரும் மனைவியும் உடன்வாழ வாழ்ந்தோனாவன்; நிறைந்த செல்வமும் நீடிய வாழ்நாளும் பெற்றவன்; ஆயினும், தன்பால் வந்து பாராட்டிய புலவர்க்கு, அவர்கள் வேண்டும் போதே அளிக்கும் அருட்குணம் அமையப் பெறுதலாவன்; அவன்பால் காணப்பெறும் இக்குறை கண்டு இடித்துரைத்த புலவர் பலருள், வடம வண்ணக்கன் பேரி சாத்தனாரும் ஒருவராவர். நன்மாறன் மனைவியார், தெய்வக் கற்புடையார் என அவன் மனைவியையும், அவன் மக்கள், பவழம் போன்று சிவந்த வாயினையும், கிண்கிணி அணிந்த காலினையும் உடைய அழகர்; தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்த பேரரசர், குறுநில மன்னர் அனைவரையும் வென்று அவர்பால் கைக்கொண்ட பெரும்பொருள் கொண்டு வந்து சேர்க்கும் கொற்றம் உடையவர் என அவன் மக்களையும் பாராட்டிய புலவர். அவன், தன்னைப் பாடிவரும் புலவர்க்குப் பரிசில் அளிக்காது வாழ்வதை வெறுத்து வெகுண்டு, அவன் மக்களும் அவனைப்போல் பரிசில்

கொடாப் பழியினராதல் கூடாது என்ற விருப்பினராய், “அரசே! ஆற்றலில் நின்னையொத்த நின்மக்கள், அருளுடைமையில், பெரும் பொருள் சேர்த்து, வருவார்க்கு வழங்கும் இயல்பினராய நின் முன்னோரை ஸப்பாராக!” என்று வாழ்த்தினார்; பாடியோர்க்குப் பரிசில் அளியாப் பெருங்குற்றத்தால் அவன் கேடுறாது வாழ்தல் வேண்டும் என்ற நல் எண்ணமுடையவராய், நின் நாளும், ஆண்டும், கடல் நீரினும், அக்கடல்கொழிக்கும். மணலினும், அக்கடல் நீர்குடித்த மேகம்பெய்யும் மழைத்துளியினும் மிகுதியாகப் பல்க, நெடிது வாழ்வாயாக! என்றும் இம்மக்களே அன்றி, இம்மக்கள் பெறும் மக்களும் மாவீரராய் மாண்புற்று வாழ்வதைக் கண்டு வாழ்வாயாக! என்றும் வாழ்த்தினார். நன்மாறன் அருள்பெறுது வறிதே மீளும் தனக்கு, அவன் பால் எத்துணைப் பேரன்பு உண்டு என்பதை, “நன்மாற! நின்பால் கொண்டிருந்த அன்பின் மிகுதியால், நின்னை நனவிலேயே யன்றிக் கனவிலும் பாராட்டினேன்,” என்றும், “நின்பால் அளிபெறுது மீண்டு, மிகச்சேய நாட்டிற்குச் சென்று, வாழ்வேனாயினும், மழைநீர் பெற வேண்டி, அம்மழையைப் பாடிக்கொண்டே பறக்கும் வானம்பாடியே போல், நின்பால் பெறும் அருளை விரும்பி, நின்னையே பாடி வாழ்வேன்,” என்றும் பாடிக்காட்டினார். இறுதியாக, “இத்துணைக் கொடியதைல் அறிந்தும், நின்னை விட்டுப் பிரியாது நின் நிழலேபோல் நின் அடிகிழற்கண் இருந்து வாழ விரும்பும் எனக்குப் பொருள் அளித்துப் போற்றாது போயினும், என்னை மறவாதிருக்க வாவது வேண்டுகின்றேன்” என்றும் கூறி, தன் அன்புடைமையினையும், அவன் அருளின்மையினையும் ஒருங்கே வெளிப்படுத்திச் சென்றார்.

“கடவுள் சான்ற கற்பின் ஸ்சயழை

மடவோன் பயந்த மணிமருள் அவ்வாய்க்

கிண்கிணிப் புதல்வர்.”

(புறம்: ககஅ)

“காதல்பெருமையின் கனவினும் அரற்றும்என்

காமர் நெஞ்சம்.”

(புறம்: „)

“தண்டமிழ் வரைப்பகம் கொண்டியாகப்
பணித்துக் கூட்டுண்ணும் தணிப்பருங் கடுத்திறல்
நின்றோ ரன்ன நின்புதல்வர், என்றும்
ஒன்றர் வாட அருங்கலம் தந்துதும்
பொன்னுடை நெடுநகர் நிறைய வைத்தநின்
முன்னோர் போர்கிவர் பெருங்கண் ணோட்டம்!
யாண்டும், நானும் பெருகி, நண்டுதிரைப்
பெருங்கடல் நீரினும், அக்கடல் மணலினும்
நீண்டயர் வானத்து உறையினும் நன்றும்
இவர்பெறும் புதல்வர்க் காண்டொறும், நீயும்
புகன்ற செல்வமொடு புகழ் இனிது விளங்கி,
நீடு வாழிய நெடுந்தகை! யானும்
கேளில் சேளய் நாட்டின் எந்நாளும்
துளிகைப் புள்ளின் நின் அளி நசைக்கு இரங்கினின்
அடிநிழற் பழகிய அடியுறை
கடுமான் மாற! மறவா தீமே.” (புறம்: ௧௧௮.)

அகநானூற்றுப் பாட்டொன்றில், தலைமகன் உற
வினைப் பெறுதற்கு நின் உறுதுணை வேண்டும் என்று
வேண்டிக் கொண்ட தலைமகள் வேண்டுகோட்டு உடன்
பட்ட தோழி, தலைமகளிடம் அவள் குறையினை எடுத்துக்
கூறியக்கால், அதை ஏற்றுக் கொள்ளாதாள் போலவும்,
அவ்வாறு கூறும் தன்னைச் சினந்து கொள்வாள் போல
வும் நடந்துகொண்ட தலைவியிடம் உனம் நொந்து கூறிய
துறை விளங்கப் பாடியுள்ளார்.

“நம் தலைவனுடைய அன்பு குறைவற்றது; அத்தகைய
அன்புடையானோடு கொள்ளும் காதல் நமக்குண்டாதல்
நன்று என்று நான் கூறினால், அதை நீ ஏற்றுக்கொள்ள
மறுக்கின்றனை; நீயும் யானும் உயிரொத்தவராதலின்,
நான் செய்யும் முடிவினை நீ மறுக்கமாட்டாய் என்ற துணி
வினால், நான் தலைவனுக்கு இசைவினைத் தந்து வந்தேன்;
ஆனால் நீயோ, அதை ஏற்றுக்கொள்ளாது, அவனோடு
உறவுகொள்ள நானுவாள்போல் தோன்றுகின்றனை;
“யான் செய்த செயல் எத்தகைத்து? என்ன செயல்

செய்துவிட்டேன் நான்?" என்று செய்துவிட்டு வருந்தும் அறிவிலாதவள் அல்லள் நான்; எற்றென்று இரங்குவதென்றே என்றும், அவ்வாறாகவும், இன்று உயிரிற் சிறந்த நாணையும், உயிர் ஒத்த நட்பையும் இழந்தவர் உலகத்தில் என்னலது இவர்." என்று தோழி கூறினாள் எனப் பாடியுள்ளார் :

“அறியாய்; வாழி! தோழி.....

.....
மாமலை நாடெனோடு மறுவின்றாகிய
காமம் கலந்த காதல் உண்டெனின்
நன்றுமன்; அதுநீ நாடாய் கூறுதி;
நானும் நட்பும் இல்லோர்த் தேரின்
யானலது இல்லை இவ்வுலகத் தானே;
இன்னுயிர் அன்ன நின்றோடும் சூழாது

.....
செய்துபின் இரங்கா வினையொடு

மெய்யல பெரும்பழி எய்தினேனே.” (அகம் : 268)

தலைவன் உறவு நன்று என்று கூறுவதை ஏலாது தலைமகள் நாணியதனால், தோழி, “இவ்வுலகில் யானே நாணில்லாதவள் என்றும், கெழுதகைமையால் கேளாது செய்ததற்கு இசைந்து மகிழாது, மறுத்துரைத்தமையின், யானே நட்பில்லாதவள்,” என்றும் கூறினாள்; தான் செய்வன எதையும் பலகாலும் எண்ணியே செய்வதால், தன் செயல் பழியுடையதாகாது என்ற உறுதியுடையமையால், தன்னைப்பற்றிக் கூறும் பழிச்சொல், பெரிதேயாயினும் அது உண்மையல்லாப் பொய்ப்பழியாம் என்றும் கூறினாள். இத்துணை அறிவுடையளாய ஒருபெண்ணைப் படைத்தளித்த பெருமை புலவர் பேரி சாத்தனார்க்கே உரித்து.

கஅ. வண்ணக்கன் சொரு மருங்குமரனார்

நாணய ஆய்வாளராக இருந்துகொண்டே தமிழறிவு பெற்றிருந்த புலவர் நால்வரைக் குறிப்பிடுங்கால், அவர்கள் வடநாட்டினின்றும் வந்து குடியேறிய வடம வகுப்பினர் என்பதை அறிவிக்கும் வடம என்ற சொல்லை, அவர்கள் பெயரோடு இணைத்து வழங்கியதைப்போல், இவர் பெயரோடு இணைத்து வழங்காமையால், இவர், அவ்வாய்வாளர் தொழில் மேற்கொண்டவரேயாயினும், அவர்களைப்போல் வடநாட்டினின்றும் வந்தவரல்லர்; தமிழகத்தவரே என்பது உறுதியாம். தமிழ்நாட்டில் பிறந்தார் சிலரும், அந்நாணய ஆய்வாளர் தொழில் மேற்கொண்டிருந்தனர் என்பதற்கு, கம்பூரில் பிறந்து, கிழார் எனும் பட்டம்பெற்று, புதுக்கயம் என்ற ஊரிலே இருந்து அத்தொழில் மேற்கொண்டிருந்த, புதுக்கயத்து வண்ணக்கன் கம்பூர் கிழானும், விற்றுற்றில் வாழ்ந்து அத்தொழில் மேற்கொண்டிருந்த, தத்தனாரும் சான்று பகர்ந்து நின்றல் காண்க.

இவ்வண்ணக்கர் பெயராக வழங்கும் சொருமருங்கனார் என்பது எக்காரணம்பற்றி வந்தது என்பது புலனாகவில்லை. களவொழுக்கம் மேற்கொண்ட தலைமகன், கடுமாவழங்கும் காட்டுவழியில் வருவதற்கு அஞ்சி, அவ்வாறு வருதல் நன்றன்று, வரைந்துகொண்டு உடனிருந்து வாழ்க என வரைவு கடாவும் துறையமைந்த ஒரு செய்யுள் நற்றிணையில் வந்துள்ளது. இவர் வரலாறுக நாம் அறியத்தக்கன இவ்வளவே. (நற்: ௨௭௫.)

கக. விற்புற்று வண்ணக்கன் தத்தனார்

தத்தனார் என்ற இயற்பெயர் கொண்ட இப் புலவர் பிறந்த ஊர் எங்குளது என்பதை அறிந்துகொள்வதற்கில்லை; இவர் வடகாட்டினரல்லர்; தமிழ் நாட்டவரே என்பது உறுதி. இவர் தன்னுடைய பாட்டில், பாண்டியர் தலைநகர் மதுரையைக் குறித்துள்ளாராதலின், மதுரையைக் கண்டு அறிந்தவர் என்பது புலனாம்.

தலைவன் ஒருவன், இல்லறம் இனிது இயங்குதற்கு இன்றியமையாப் பெருமையுடையது பொருள் எனத் தெரிந்து, அப்பொருள் தேடவேண்டி, கடத்தற்கரிய வழி பல கடந்து சென்றுகொண்டிருக்கிறான்; இடைவழியில், தலைவியைப் பற்றிய எண்ணம் அவன் உள்ளத்தே எழுந்து மேற்செல்லவொட்டாமல் தடைசெய்து விட்டது; அவனோ, தொடங்கிய எவ்வினையையும் இடையே தளர்ந்து கைவிடும் இயல்புடையவன்ல்லன்; ஆதலின், தன் தலைவியை நினைந்துருகும் தன் நெஞ்சை நோக்கி, “நெஞ்சே! அரிய சுரம் கடந்து சென்று ஈட்டும் பொருளின் சிறப்பை ஒருபால் நினைந்தும், கரும்பு எழுதப்பெற்றுக் கவினுறவிளங்கும் தலைவியைப் பிரிந்து செல்லும் வருத்தத்தை ஒருபால் நினைந்தும் போவதா? அல்லது மீள்வதா? என்பதறியாது தயங்குகின்றனை; ஆனால் ஒன்று கூறுகின்றேன், பிரியுந் கால், நின் தலைமகள் தோழி, பொருளின் சிறப்பையும், செல்லும் வழியின் அருமையினையும், பிரிந்தால் தலைவிக் குண்டாம் துயரின்ையும் எடுத்துக்காட்டி, இறுதியில் சென்று பொருள்பெற்று வருவதே ஆடவர்க்கு அழகு எனக் காரணம் பல காட்டிக் கூறிய அரிய உண்மையினைக் கேட்டுப் பிரிந்து வந்த நீ, இத்துணைத் தொலைவு வந்த பின்னர்த் தலைவியை நினைந்து வருந்துவது தகுமோ?” என்று கூறியதாகப் பாடி, அக்காலத் தமிழ்க்குடி வந்த ஓர் ஆண்மகன், காதல், கடமை இவற்றுள் எது உயர்ந்தது என்பதை அறியமாட்டாமல் இரண்டையும் ஒன்றாகவே எண்ணி மதித்து, இரண்டிலும் பிறழாப் பெருவாழ்வு

மேற்கொள்ளத் துடிக்கின்றான் என்பதை உலகறியக் காட்டிய புலவர் தத்தனார்க்கு நம் போற்றுதல்! மேலும், பொருள்தேடச் செல்லும் தமிழன், வழியில்வரும் புதியவர்களை அடித்து அவர் பொருள் கவரும் வாழ்வினராய ஆறலைகள்வரின், பறையொலிகேட்டு, அவர் அடித்துப் போடும் பிணந்தின்று பிழைக்கும் ஆண்பருந்துகளும் அஞ்சும் கொடிய வழியில் சென்று பொருள் ஈட்டி வருகின்றான் என்று கூறி, தமிழர் பொருளின் சிறப்பினை எத்துணை மிகுதியாக அறிந்திருந்தனர் என்பதையும் அறிவித்துள்ளார்.

“வம்ப மாக்கள் வருதிறம் நோக்கிச்
செங்குணை தொடுத்த செயிர்நோக்கு ஆடவர்
மடிவாய்த் தண்ணுமைத் தழங்குகூரல் கேட்ட
எருவைச் சேவல் கிளவயிற் பெயரும்
அருஞ்சூக் கவலை அஞ்சவரு நனந்தலைப்
பெரும்பல் குன்றம் உள்ளியும், மற்றிவள்
கரும்புடைப் பணைத்தோள் நோக்கியும், ஒருதிறம்
பற்றாய் வாழிஎம் நெஞ்சே! நற்றூர்ப்
பொற்றேர்ச் செழியன் கூடல் ஆங்கண்
ஒருமை செப்பிய அருமை வான்முகை
இரும்போது கமழும் கூந்தல்
பெருமலை தழீஇயுநோக் கியையுமோ மற்றே.”

(நற்: 2௧௮)

உ௦. உறையூர் மருத்துவன் தாமோதரனார்

நோய் யாது என ஆராய்ந்தறிந்து, அந்நோய்க் காரணமும் கண்டு, அந்நோய் போக்கும் வழிவகைகளையும் அறிந்து, நோயுற்றான் உடல்நிலை, அந்நோயளவு, அக்காலத்தின் தட்பவெப்பநிலை ஆகிய இவற்றையும் மனதில் இருத்தி, மருந்தளித்து நோய்தீர்க்கும் மருத்துவ முறையினைத் தமிழ்மக்கள் பண்டே அறிந்திருந்தனர்; அத்தகைய மருத்துவர்கள், தமிழ்நாட்டுச் சிற்றூர்தோறும் இருந்து மக்கள் பிணிபோக்கிப் பணிபுரிந்திருந்தனர்; அத்தகைய மருத்துவர்களுள், உறையூரில் வாழ்ந்த தாமோதரனார் என்ற மருத்துவர், பிழைப்பிற்காகத் தாம் மேற்கொண்டிருந்த மருத்துவத் தொழிலோடு, அறிவு வளர்ச்சியிலும் ஆழ்ந்த கருத்துடையவராய்த் தமிழ்அறிவு நன்கு வாய்க் கப்பெற்று, பெரும்புலவராய்ப் புலவரும், புரவலரும் போற்ற வாழ்ந்திருந்தார்.

மருத்துவன் தாமோதரனார் பாடிய பைந்தமிழ்ப் பாடல்கள் ஐந்து; அவர், குராப்பள்ளித்துஞ்சிய பெருந்திருமாவளவனையும், பிட்டன் கொற்றனையும் பாராட்டியுள்ளார்.

குராப்பள்ளித் துஞ்சிய பெருந்திருமாவளவன், உறையூரிலமர்ந்து ஊராண்டவன்; குராப்பள்ளி என்னும் இடத்தே இருந்து உயிர் துறந்தவன்; தமிழரசர்கள் செய்யும் தலையாய தவறாகிய, தம்முள் ஒருவரோடொருவர் பகைத்துவாழ்தலை மறந்து, அவர்க்கு மாறாக, ஏனைய தமிழரசர்களோடு நட்புப்பூண்டு நல்லோர் போற்ற வாழ்ந்த பெருமைசால் பண்புடையவன்; இவன், தன் காலத்தே, பாண்டிப் பெருவேந்தனாய் விளங்கிய வெள்ளியம்பலத்துத் துஞ்சிய பெருவழுதியைப் பிரிவறியாப் பெருநண்பனாய்ப் பெற்றிருந்தான். இவன்மாட்டுக் காணலாம் இம் மாண்பினைக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார் கண்டுகளித்து, அவ்வொற்றுமை நின்று நிலவ வாழ்த்தியுள்ளார்.

பெருந் திருமாவளவன், புலவர் போற்ற வாழும் பெருமையுடையான் என்பதறிந்த, அவன் அரசில் தலைமை யூராம் உறையூர்வாழ் மருத்துவப் புலவர், அவன் நீடுவாழ விரும்பி வாழ்த்தியுள்ளார். நாட்டுமக்கள், பகைவராலும், பிறராலும் துன்புறாமல் வாழ நாடாள்வதே நல்லரசின் இயல்பாகும்; அம் மக்களுக்குப் போர் முதலாம் செயற்கை நிகழ்ச்சிகளாலோ, மழையின்மை முதலாம் இயற்கையின் விளைவுகளாலோ கேடு வந்துற்றவிடத்தும்; 'இக் கேடுகளை எவ்வாறு போக்கிக் காப்பேன்?' எனக் கலங்காது நின்று போக்கி ஆளுதல் வேண்டும்; இத்தகு பண்பு, தம் அரசன்பால் உண்டு என்பதை அழகிய ஓர் உவமையால் விளக்கிப் பாராட்டினார்.

கடலைச் சார்ந்த கழிநீர் கொண்டு உப்பை விளைவித்து, அவ் வுப்பைக் கல்நிறை நிலமாம் குறிஞ்சி முதலாம் உள் நாடுகளுக்குக் கொண்டுசென்று விற்கும் உமணர் என்ற உப்பு வணிகர், அவ் வுப்பினை நிறைய ஏற்றிய வண்டி, இடையில் பெருமணல் வெளியிலும், நிறைசேற்று நிலத்திலும் சிக்கியவிடத்து, அதைப் பொருட்படுத்தாது, மண்டியிட்டு இழுத்து, அவ் வண்டியை உரிய இடத்திற்குக் கொண்டு சேர்க்கும் வலிய எருதுகளை அறிந்த அவர் தன் நாட்டு மக்கள் துயர்துடைத்து ஆள்வதில், அவ் வெருதுகளை ஒத்தவன் எம் அரசன் என்று உவமை கூறி, அவனை யும் பாராட்டி, அரசன் கடமையினையும் காட்டினார்.

தங்கள் அரசன் இவ்வாறு நல்லனாதல் அறிந்த இவர், அவன் நெடிது வாழ விரும்பினார். வேந்தர்கள் வெண் கொற்றக் குடை பிடித்தல், தம்மீது விழும் ஞாயிற்று வெயிலை மறைத்தற்காக அன்று; தம் நாட்டுக் குடிகளுக்கு வரும் கொடுமையாம் வெப்பத்தைப் போக்கி வாழ வைப்பேன் என்ற கருத்தோடே யாகும்; ஆதலின், அரசன் குடிகள், அவன் குடையினை வாழ்த்துதல் வழக்கம். பெருந்திருமாவளவனை வாழ்த்த விரும்பிய இவர் அவன் குடையினைக் கண்டவழியே யல்லாமல், அவன் குடை

போல் தோன்றும் பொருள்களைக் கண்டவழியும், அவன் குடையினைக் கண்டதேபோல் வாழ்த்துகின்றார்.

ஒருநாள் முழுநிலா ஒளிவிடும் இரவில் வான வெளியினைப் பார்த்தார் புலவர். ஆங்குத் திங்கள் வெண்ணொளி பரப்பி வழங்குவதைக் கண்டார்; அக் காட்சி அவருக்குப் பெருந்திருமாவளவன் வெண்கொற்றக் குடையினை நினைப்பூட்டிற்று; வெண்திங்களை, அவன் வெண்கொற்றக் குடையென்றே கொண்டார்; உடனே, “வாழ்க வளவன்; வாழ்க அவன் குடை!” என்று வாழ்த்தினார்.

வாழ்த்திநிற்கும் அவர் கண்முன், வெண்திங்களோடு, பேரொளிவிட்டு விளங்கும் செவ்வாய்மீனும் நின்று காட்சி அளித்தது; இருண்ட நீலவானில் செவ்வொளி பரக்க விளங்கும் அச் செவ்வாய்மீன், நீலக்கடலிடையே மீன் பிடிக்க இரவிற செல்வோர் தாம் ஏறிச்செல்லும் படகுகளில் ஏற்றிச்செல்லும் விளக்கின் காட்சியைக் கண்முன் நிறுத்தி அவர்க்குக் களிப்பூட்டிற்று.

இத்தகைய காட்சிகளும், கருத்துக்களும் ஒருங்கே விளங்கும் ஓர் அழகிய பாட்டால் பெருந்திருமாவளவனைப் போற்றி வாழ்த்தினார்.

“முந்நீர் நாப்பண் திமில்குடர் போலச்
செம்மீன் இமைக்கும் மாக விசம்பின்
உச்சி நின்ற உவவுமதி கண்டு,
கட்சி மஞ்ஞையின், சுரமுதல் சேர்ந்த
சில்வளை விறலியும், யானும் வல்விரைந்து
தொழுதன மல்லமோ! பலவே? கானல்
கழியுப்பு முகந்து கல்நாடு மடுக்கும்
ஆரைச் சாகாட்டு ஆழ்ச்சி போக்கும்
உரனுடை நோன் பகட்டன்ன; எங்கோன்
வலனிரங்கு முரசின் வாய்வான் வளவன்
வெயில்மறைக் கொண்ட உருகெழு சிறப்பின்
மாலை வெண்குடை யொக்குமால் எனவே.” (புறம்: ௬௦)

குதிரை மலைக்குரியவனும், சேரர் படைத் தலைவனுமாய் பிட்டங்கொற்றன், அருந் திறனும், பெருந் கொடையுமுடையனாய் விளங்கினான். அவன் பெருமையறிந்து பாராட்ட எண்ணிய புலவர் தாமோதரனுக்கு ஓர் அரிய நல்வாய்ப்புக் கிடைத்தது : பிட்டங்கொற்றன் ஆண்மை அறியாச் சிலர், அவன்மீது பகைகொண்டு போர்தொடுக்க எண்ணினார் ; அஃதறிந்த புலவர், அவர்முன் சென்று, அவன்மீது போர் தொடுக்கா வண்ணம் வேண்ட விரும்பினார் ; அவர்கள் முன் சென்றார் ; “ பகையரசர்களே ! பிட்டங்கொற்றனைப் பகைத்துள்ள நீங்கள் அவன் பால் கண்ட தவறு என்னையோ ? அவனால் பிழைக்கும் பாணர் குடும்பம் எத்தனை என்பதை அறிவீர்களா ? அவனை அழித்தால், அவனைச் சுற்றி வாழும் அப் பாணர் என்னவர் என்பதை எண்ணிப் பார்த்ததுண்டா ? போரொழுந்து புறப்படுவதற்கு முன் அவன், முதிர்ந்த ஆண் யானைகளை அடித்துக் கொன்று, அவற்றின் கொம்புகளிலே விளைந்துதிரும் முத்துக்களை மாலையாக்கி விறலியர், கழுத்திலிட்டு மகிழ்வன் ; எவரும் விரும்பி யுண்ணும் தேனை, நாரால் நன்கு வடித்தெடுத்து வழங்கிப் பாணர்களைப் புரப்பன் ; இத்தகையானோடு போர் செய்ய முன்வந்த உங்கள் நெஞ்சென்ன கல்லா ? போர் விட்டு ஒழியுங்கள் ; ஒழியீராயின், நீங்கள் ஒழிவது திண்ணம். பிட்டங்கொற்றன், பாணரோடு பழகும் காலத்தில்தான் இவ்வளவு அன்பும், இரக்கமும் உடையனே யன்றி, போர்க்களம் புகுந்துவிட்டால், அவன்போல் கொடியனைக் காணவும் இயலாது ; கொல்லன் உலைக்களத்தில், காயச்சிய இரும் பினைக் கூடம் கொண்டு அடிக்கும் அடிகளை யெல்லாம் தாங்கிக் கொண்டு சிறிதும் நிலைகலங்காது நிற்கும் பட்டடைக்கல்போல், நீங்கள் எவ்வளவு பெரும்படை கொண்டு தாக்கினும், அப் படைகள் எல்லாம் அவனைத் தாக்கித் தாமே யழியுமே யன்றி, அவற்றால் அவன், சிறிதும் அழிவுறான். இவனோடு போர்தொடுத்தல் பேதைமையினும் பேதைமையாமன்றோ ? எவ்வழி நோக்கினும் இவனோடு போரிடல் பண்பன்று ; ஆதலின், வீரர்கள் ! இவனை நெருங்

காது அகல்வீராக!" என்று அவர்க்கு அறிவுரை கூறுவார் போல், அவன் அன்பும் ஆற்றலும் அறியப் பாராட்டினார்.

“மலகெழுநாடன் கூர் வேற்பிட்டன்
குறுகல் ஓம்புமின் தெவ்வீர்! அவனே,
சிறுகண்யானை வெண்கோடு பயந்த
ஒளிதிகழ் முத்தம் விறலியர்க்கு ஈத்து,
நார்பிழிக் கொண்ட வெங்கள் தேறல்
பண்ணமை நல்யாழ்ப் பாண்கடும்பு அருத்தி,
நசைவர்க்கு மென்மை யல்லது, பகைவர்க்கு
இரும்பு பயன்படுக்கும் கருங்கைக் கொல்லன்
விசைத்தெறி கூடமொடு பொருஉம்
உலைக்கல் லன்ன வல்லா என்னே.” (புறம் : ௧௭௦)

தாம் பாடிய அகநானூற்றுச் செய்யுள் ஒன்றில், தன்னூரில் மணம் முடித்துக்கொள்வான் வேண்டி, தலைவியை உடன் கொண்டு செல்லும் தலைமகன், இடைவழியில் செல்லும் பாலை நிலத்தின் கொடுமை அவனுக்குத் தோன்றாதிருத்தற் பொருட்டு, “அடர்ந்து வளர்ந்த நின் தலைமயிரை அழகாக வாரி முடித்து, அதில், மணம் நாரும் வெண்கடம்பு மலர்களைச் சூடிக் கொண்டு, அம் மலர்களில் உள்ள தேனை உண்ண வேண்டி வரும் வண்டிகளை ஓட்டாமல், வளை ஒலிக்கும் நின் முன்கைகளைப் பருத்த தோளசையு மாறு வீசி நடந்து என்பின் வரும் நின் அழகே அழகு!” என்று பாராட்டி அழைத்துச் செல்லுகின்றான் என்று பாடினார்; அதில், தன் கூந்தலில் உள்ள மலர்த் தேனை உண்ண வேண்டி வரும் வண்டிகளால் தனக்குத் துயர் நேரும்; ஆகையால் அவற்றை ஓட்டவேண்டும் என்ற அறிவு தானும் இல்லாதவள் என அவள் இளமையினையும், வண்டிகள் தேன் உண்ண வருகின்றன; அவற்றை நமக்குண்டாம் துயர் போக்குவான் வேண்டி விரட்டினால், அவற்றின் வேட்கை கெடுமே என்ற எண்ணத்தால் அவற்றை ஓட்டாது செல்கிறாள் என, அவள் அருட்குணத்தையும் பாராட்டினான்; ஆனால், அவளோ, தன்னைத் தன் முன் பிறர் பாராட்டுவதை விரும்பாளாதல் அறிந்தவனா

தலின், இவ்வாறு மறைத்து மொழி கிளவியால் இகழ்வான் போல் புகழ்ந்தான் என்னும் பொருள் தோன்றப் பாடிய புலவரின் புலமையினைப் போற்றிப் புகழ்வேமாக!

“ அரியார் சிலம்பின் சீறடி சிவப்ப
எம்மொடு ஆறுபடஇயர், யாழநின்
பொம்மல் ஒதி பொதுள வாரி
அரும்பற மலர்ந்த வாய்பூ மராஅத்துச்
சுரும்புகூழ் அலரி தைஇ, வேய்ந்தநின்
தேம்பாய் கூந்தல் குறும்பல மொசிக்கும்
வண்டுகடிந்து ஒம்பல் தேற்றாய், அணிகொள
நுண்கோல் எல்வளை தெளிர்க்கும் முன்கை
மெல்லிறைப் பணைத்தோள் விளங்க வீசி
வல்லுலை மன்னால் நடையே.” (அகம் : உடுஎ.)

உக. உறையூர் முதுகூத்தனார்

உறையூர் முது கூத்தனார் எனவும், உறையூர் முது கூற்றனார் எனவும், உறையூர் முது கொற்றனார் எனவும் வழங்கப் பெறும் பெயர்கள் மூன்றும் ஒருவரையே குறிக்கும் எனவும், உறையூர் வாழ்வினராய இவர், ஆரியக் கூத்து, தமிழ்க் கூத்து என்ற கூத்துவகைகள் அனைத்தினும் சிறந்த பெரியாராக விளங்கினமையால், இவரை அவர்கால மக்கள், உறையூர் முது கூத்தனார் எனச் சிறப்புப் பெயரிட்டு அழைத்தனர் எனவும், கூத்தனார் என்ற அப்பெயர், பின்னர்க் கூற்றனார் எனவும், கொற்றனார் எனவும் மருவி வந்துற்றது எனவும் ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவர்.

இவர், தம் பாக்களில், வீரவேள்மான் வெளியன் தித்தன் என்பானையும், அவன் முரசினையும், பாண்டிய அரசன் ஒருவனையும், அப் பாண்டியர்க்குப் பெருமை தரும் முத்துக்கள் விளையும் கடற்செல்வத்தையும் எடுத்தோதியதல்லது வேறு வரலாற்றுக் குறிப்புகள் எதையும் அறிவித்திலர்:

“வீர வேள்மான் வெளியன் தித்தன்.” (நற்: ௫௮)

“தோளா முத்தின் தெண்கடல் பொருநன்,
திண்டேர்ச் செழியன்.” (அகம்: க௩௭)

சிறு செல்வம் படைத்த பெருவள்ளல் ஒருவனைப் பாராட்ட முன்வந்த புலவர், மக்கள் செல்வம் உற்ற காலத்திலும், அஃது அற்ற காலத்திலும் எவ்வாறு வாழ்தல் வேண்டும் என்பதை அரிய நயம் தோன்ற எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்: “ஒரு தலைவன்; அவன் வாழும் ஊர் அத்துணைவளம் நிறைந்ததன்று; ஆங்குத் தோண்டப் பெறும் கிணறுகள், கற்பாறைகளே நிறைந்து நீர்தருவ தில்லை; தரும் சிறிது நீரும் உப்பாய்ப் பயன்படாது போம்; இதனால் நிலம் உழுது வாழ வழிகாண அவனார் மக்கள் வேட்டையாடி வாழ்க்கை நடத்துவர்; அத்தகைய ஊரில்

வாழ்ந்த அவன்; வறுமைவந்துற்றவிடத்து, அவ்வறுமை கண்டு உளம்குன்றி அடங்கி விடாது, விரைந்து பணியாற்றி வேண்டுவனவற்றைத் தேடிச் சேர்க்கும் ஊக்க முடையவன்; அவ்வாறு சேர்த்த பொருள் சிறிதே இருப்பினும், தன்பால் உள்ளது சிறிது; ஆதலின், அதை எவர்க்கும் அளிக்காது யானே உண்பேன் என எண்ணான்; அதைத் தன்பால்வந்து நிற்போர் பலராதலின், இவர் அனைவர்க்கும் கொடுக்க இயலாது ஆகலின், சிலர்க்கு அளித்து, சிலர்க்கு மறுத்தலும் செய்யான்; உள்ளதை உள்ள அனைவர்க்கும் ஏற்றவகை பகிர்ந்தளித்து மகிழ்வித்து மகிழ்வன்; பெருஞ்செல்வம் வந்துற்றதாயின், அக்காலே அவன் வள்ளன்மையினை வாயால் உரைத்தலும் இயலாதாம்; நாடாளும் வேந்தர்கள் தங்கள் அரசவை நோக்கி வருவார்க்கு வாரிவாரி வழங்குவதேபோல், வாரிவாரி வழங்குவன்” என்று அவன் இயல்பு கூறுவார்போல் வாழ்வார்க்கு வழிகாட்டியுள்ளார்.

இவ்வாறு, அவ்வீரன் இயல்புரைக்க வந்த ஆசிரியர், அவன், இன்மைகண்டு வாடிவிடாது விரைந்து பணியாற்றிப் பயன் பெறுவதற்கு, மழைபெய்து பெருங்குளிர் எடுக்கத் தொடங்கியவுடனே, வெளியிடங்களில் வாழ் இடையறொருவன், அக்குளிர் கண்டு அஞ்சி அடங்கி விடாது, உடனே ஓடித் தீக்கடை கோலால் தீ மூட்டிக் குளிர் போக்கி வாழ்வதையும், அவ்வீரன் தன்பால் உள்ள சிறுபொருளைப் பெரும் விருந்தினர்க்கு வழங்குவதற்குக், கொண்டான் வளமறிந்து வாழும் வகையறிந்த நற்குடி மகளிர், விருந்தினர் பலர் வந்துற்ற வழி, அவ்விருந்து கண்டு, தன்பால் உளது மிகக்குறைவு; வந்தவரோ மிகப் பலர் என்று மனம் கலங்காது, அவர் அனைவரையும் அமர்த்தி, அவர் உளம் கோணுவாறு உள்ளவற்றைப் பகிர்ந்தளிக்கும் செயலையும் உவமை கூறியுள்ளார். ஒரு சிறு செய்யுளில் இத்துணைப் பெரும் பொருளெலாம் பொருந்தப் பாடிய புலவர் புலமையைப் போற்றுவோமாக :

“கல்லறத்து இயற்றிய வல்வர்க் கடவல்,
 வில்லேர் வாழ்க்கைச் சீறார் மதவலி,
 கணிகல் கூர்ந்தனன் ஆயினும், பனியிகப்
 புல்லென் மாலைச் சிறுதீ ஞெலியும்
 கல்லா இடையன் போலக் குறிப்பின்
 இல்லது படைக்கவும் வல்லன் ; உள்ளது
 தவச்சிறி தாயினும் மிகப்பலர் என்னை
 நீள்கெடும் பந்தர் ஊண்முறை யூட்டும்
 இல்பொலி மகடே உப் போலச், சிற்சில
 வரிசையின் அளிக்கவும் வல்லன் ; உரிதனரிற்
 காவல் மன்னர் கடைமுகத்து உருக்கும்
 போகுபலி வெண்சோறு போலத்
 தாவவும் வல்லன் தாவும் காலே.” (புறம் : ௩௩௧)

உறையூர் முதுகூத்தனார், ஊர்ப்பற்று மிக்க உயர்ந்
 தோராவார் ; அவர், தாம் பாடிய பாட்டொன்றில், “எங்
 கள் சோழ அரசர், பகைவர்களை வென்று, அவ்வெற்றி
 குறித்து முழக்கும் முரசினையும், அவ்வெற்றியாலாம்
 சிறப்பினையும் உடையராவார் ; எங்கள் உறையூர், எங்கள்
 அரசர்களின் அரசிருக்கையாம் உரிமை உடையது ; சுவைக்
 கினிய கள் நிறைந்தது ; எங்கள் கன்னிக் காவிரி, தன்
 கரைகளை அரித்தோடும் வெள்ளத்தால் வீறெய்தியவள் ;
 எங்கள் நாட்டு மக்கள், அவ்வாற்றுவளத்தால் செல்வம்
 செழிக்கப்பெற்று, தங்கள் உழவாம் பெருந்தொழில்
 கழிந்த பங்குனித் திங்களில், காவிரியாற்றில், அவ்வாறு
 கொண்டு கொழித்த தூய மணலாலும், மணம் நாளும் பல்
 வேறு மலர்களாலும் சிறப்புற்ற சோலைகளில், ஒன்று
 கூடிச் சோறுக்கி உண்டும், தின்றும், ஆடியும், பாடியும்
 வேனில் விழாக் கொண்டாடி மகிழ்வார்” என்று தங்கள்
 அரசனையும், தங்கள் நாட்டில் ஓடும் ஆற்றினையும், தாங்கள்
 உறையும் தங்கள் ஊர்ப் பெருவிழாவினையும் பாராட்டி
 புள்ளார் :

“வென்றெறி முரசின் வீற்ற போர்ச் சோழர்,
 இன்கடுங் கள்ளின் உறந்தை யாங்கண்,

வருபுனல் நெரிதரும் இருகரைப் பேரியாற்று
உருவ வெண்மணல், முருகுநாறு தண்பொழில்
பங்குனி முயக்கம்.”

(அகம் : கடவு)

உறையூர்ப் பங்குனி விழா, அக்கால மக்களிடையே பெரிதும் போற்றப்பட்டு வந்துளது என்பதையும், அப் பங்குனி விழாவின்போது, திருவரங்கத்துப் பெருமானை உறையூர்க்கு எழுந்தருளச் செய்து சிறப்புச் செய்வர் என்பதையும், “களவினுட்டவீர்ச்சி” என்னும் இறைய னார் அகப்பொருட் சூத்திரவுரையில், “இனி, ஊர் தஞ் சாமை என்பது, ஊர்கொண்ட பெருவிழா நாளாய்க் கண் பாடில்லையாமாகவும் இடையீடாம் என்பது; அவை, மதுரை ஆவணியவிட்டமே, உறையூர்ப்பங்குனி யுத்தரமே, கருவூர் உள்ளி விழாவே என இவையும் இவைபோல்வன பிறவும் எல்லாம் அப்பெற்றியானபொழுது இடையீடாம் என்பது” எனவரும் உரையும், ஸ்ரீரங்கத்துக் கோயில் கல் வெட்டுக்களும் (A. R. No. 16 of 1936-37) அறிவித்தவை உணர்க.

உறையூர் முதுகூத்தனர், செல்வர்கள், தங்கள் சிறுவர் மகிழும் விளையாட்டுப் பொருளாகச் சிறு பறையினை வாங்கித்தருவர் எனவும், அப்பறைமீது அழகிய குருவியின் ஒலியம் வரையப்பட்டிருக்கும் எனவும், சிறுவர்கள், அப்பறையினைத் தங்கள் தோள்களில் மாட்டிக்கொண்டு கையிற் கொண்ட சிறுகோலால் அடித்து முழக்கி, ஒலி எழல் கண்டும், தம் கைச் சிறுகோல்களால், பறைக்கண் எழுதிய சிறு பறவை அடியுறுவதை, உயிர்ப் பறவைகள் அடிபடுவதே போல் கருதியும் மகிழ்வர் எனவும், தம் காலச் செல்வச் சிறுர்களின் சிறுவிளையாடல் ஒன்றையும் குறித்துள்ளார் :

“பெறுமுது செல்வர் பொன்னுடைப் புதல்வர்
சிறுதோள் கோத்த செல்வரிப் பறையின்
கண்ணகத் தெழுதிய சூரீஇப் போலக்
கோல்கொண்டலைப்பப் படிஇயர்.”

(நற் : 10அ)

தலைமகளைப் பாலைப் பெருநிலத்தின் வழியே அழைத்துக்கொண்டு தன்னூர் செல்லும் தலைமகளை, இடைவழியில் உள்ள சிற்றூர் வாழ்மக்கள் சிலர் கண்டனர்; அவ்விருவரும் செல்லும் செலவினைக் கண்ட அவர்க்கு, அவ்விருவருள், அவள் அவ்வழியில் அதற்கு முன் வந்தறியாப் புதியவள். அவன், அவளுக்குத் துணையாகச் செல்லும் ஆண்டகை; இருவரும் நிறையன்பினர்; தன் ஊர் அடைதல் வேண்டும் என்ற வேட்கை மிகுதியால், வழியருமை மறந்து செல்கின்றனர் என்பன புலனாயின; இவர்க்கு இடைவழியில் ஏதம் ஏதும் உண்டாகாமல் காப்பது நமது கடன் என்று எண்ணினர்; பொழுதோ போய் விட்டது; இவ்வழி வந்த வணிகர் கூட்டத்தை வழிப்பறி செய்ய எண்ணிய கொள்ளைக்காரர்கள், அவ்வணிகர் குழுவினைத் தாக்குதற்காம் வாய்ப்புடையதோர் நல்லிடம் தேடிப் பின் தொடர்ந்து வந்து, அவ்வணிகர் இச்சிற்றூரில் தங்கிவிட்ட தறிந்து, அவர்களை மேலும் தொடர்தல் இயலாது என்று எண்ணித் தம்பறையினை முழக்கிக் கொண்டே மீண்டு செல்வாராயினர்; அவர்கள் செல்லுங்கால் எழுப்பும் பறையொலி, அவர்கள் அண்மையிலேயே இருக்கின்றனர் என்பதை அறிவிக்கிறது; இந்நிலையில், இவ்விருவரும் செல்லுதல் நன்றன்று எனத் துணிந்து, ஊராருள் முதியராய் சிலர், அவ்விளைஞனை அடுத்து, இவையெலாம் எடுத்துக் கூறி, தம் ஊரில் தங்கச் செய்தனர். இந்த நிகழ்ச்சிகளைச் சிறு செய்யுளொன்றால் விளங்கக் கூறி, அக்காலத்திய இளைஞர்களின் அச்சம் அறியா அன்பு வாழ்க்கையினையும், அவர் துயர் போக்கித் துணைபுரியும் மக்களின் அருள் நிரம்பிய உள்ளத்தினையும், இத்தகைய நல்லோர்களுக்கிடையே, வழிப்பறி செய்து வாழும் பொல்லாங்கு மேற்கொண்டார் வாழ்வதையும் வரைந்து காட்டியுள்ளார்.

“ எல்லாம் எல்லின்று ; பாடுங் கேளாய் !

செல்லா தீமோ சிறுபிடி துணையே !

வேற்றுமுனை வெம்மையிற் சாத்து வந்திறுத்தென

வளையணி நெடுவேல் எந்தி

மினாவந்து பெயரும் தண்ணுமைக் குரலே.”

(குறந்: ௩௬௦)

முல்லை நிலத்து இடையர், தம் ஆனிரையிடத்துக் கொண்ட பாலே, மருதநிலத்து ஊர்களிடையே கொண்டு சென்று விற்று, அப்பாலின் விலையாகத் தமக்கு வேண்டும் உணவுப் பொருள்களைப் பெற்று மீள்வர் என ஆயர் வாழ் வியலை நன்கு விளக்கியுள்ளார் :

“பாலொடுவந்து கூழொடு பெயரும்

ஆடுடை இடைமகன்.”

(குறந்: ௨௨௬)

நீண்டு வரிசையாகச் செல்லும் கறையான்கள் ஒன்றுகூடிக்கட்டிய பாம்புகள் வாழ்தற்கேற்றதாய புற்றில் உள்ள, அக்கறையான்கள் முழுதும் ஒருசேர ஒழிந்துபோகுமாறு, கூரிய பெரிய நகங்களினால் விரைந்து பறித்து, உள்ளிருப்பன அனைத்தினையும் உறிஞ்சி இழுக்கும்” என அந்நிலத்தின் பண்பினை விளங்கப் பாடியுள்ளார் :

கவிதலை என்கின் பருமயிர் ஏற்றை
இரைதேர் வேட்கையின் இரவிற்போகி
நீடுசெயல் சிதலைத் தோடு புனைந்து எடுத்த
அரவாழ் புற்றம் ஒழிய, ஒய்யென
முரவாய் வள்ளுகிர் இடப்ப வாங்கும்.”

(நற் : ௩௨௫)

உங். மதுரைக் கூத்தனார்

மதுரைக் காருலவியங் கூத்தன் என்றும், மதுரைத் தமிழ்க் கூத்தன் கடுவன் மள்ளனார் என்றும் சிறிது வரலாறு உணர உணர்த்தப்பட்டாரைப் போலன்றி, இவர் மதுரைக் கூத்தனார் என எத்தகைய வரலாற்றுக்குறிப்புக்களும் இன்றி உணர்த்தப்பட்டமையால், மதுரையில் வாழ்ந்த அம் மூன்று கூத்தர்களுள், இவர் சிறிது மிக்க சிறப்புடையராவர் என்பது புலப்படும். மதுரைக் கூத்தனார் என்று கூறிய அளவிலேயே உணரக் கூடிய அளவு, இவர் மக்களால் அறியப்பட்டிருந்தவராவர்.

இவர், கால் இறங்கிப் பெய்யும் மழை, யானையின் துதிக்கைபோல் தோன்றும் என்றும், “பெருங்களிற்றுத் தடக்கை புரையக் கால்வீழ்த்து”; மேகங்கள் ஒன்றுகூடி நிற்கும் காட்சி, பெண் யானைகள் பல கூடிக் கலந்திருக்கும் காட்சி போலும் என்றும், “இரும்பிடித் தொழுதியின் சண்டிவன குழீஇ”; மேகம் பெய்யும் பெரு மழைத்துளி யோடு கலந்து விழும் ஆலங்கட்டிகள், மகளிர்கள் மகிழ்ந்து ஆடும் கழங்காட்டத்தில் மேற்கொள்ளும் கழற்சிக் காப்பைப்போல் உள்ளன என்றும், “வணங்கிறை மகளிர், அயர்ந்தனர் ஆடும் கழங்குறழ் ஆலி”; தலைவன் தேரிற் பூட்டிய விரைந்து செல்லும் வெண் குதிரைகள், வானில் பறந்து செல்லும் வெள்ளை அன்னப் பறவைகளைப்போலும் என்றும், “வானின் வயங்குசிறை அன்னத்து நிரை பறை கடுப்ப, நால்குடன் பூண்ட கால் நவில் புரவி” (அகம்: ஈங்.ச.) கூறிய உவமைகள் நயம் சிறந்து விளங்கி, அவர் புலமைக்குப் பாராட்டளிக்கின்றன.

உசு. மதுரைத் தமிழ்க் கூத்தன் கடுவன் மள்ளனார்

அடியார்க்கு நல்லார் சிலப்பதிகார உரையில், கூத்துக் களின் வகைகளை விரித்து உரைக்குங்கால், ஆரியக் கூத்து, தமிழ்க் கூத்து என்ற வகைகளையும் குறித்துச் சென்று ளார். “ஆரியக் கூத்தாடினாலும் காரியத்தில் கண்ணு யிருக்க வேண்டும்” என்றொரு பழமொழியும் நிலவுகிறது. கோயில்களில் நடைபெறும் திருவிழாக்காலங்களில் தமிழ்க் கூத்து ஆடுவார்க்கு என நிலங்களைக் காணியாகக் கொடுக் கும் வழக்கம், சோழர் பேரரசின் காலத்தில் நிலவியிருந் தது எனக் கல்வெட்டுக்கள் கூறுகின்றன. இதனால், தமிழ்நாட்டில், ஆரியக் கூத்தும், தமிழ்க் கூத்தும் நீண்ட நாட்களாகவே நடைபெற்று வந்தன என்று அறிகிறோம். அக் கூத்து வகைகளுள், மதுரைக் கடுவன் மள்ளனார் தமிழ்க் கூத்து வல்லராய் விளங்கினமையான், இவர் மதுரைத் தமிழ்க் கூத்தன் கடுவன் மள்ளனார் என அழைக் கப் பெற்றுள்ளார்.

மதுரைத் தமிழ்க் கூத்தன் கடுவன் மள்ளனார், தம் கூத்தாடும் தொழிலால், நாடு முற்றும் சுற்றிவந்தவராத லின், அவர் நாட்டில் ஆங்காங்கே நடைபெற்ற நிகழ்ச்சி களை நேரிற் கண்டும், அறிந்தார் கூறக்கேட்டும் அறிந்து, தாமறிந்த அவற்றைத் தாம் பாடிய பாக்களில் வைத்து உலகத்தார் உணர வைக்கும் இயல்பினராவர் :

அரக்கர் கோமானாய் இராவணனை அழித்தற் பொருட்டு, அவன் வாழிடமாம் இலங்கை செல்ல விரும்பிய இராமன், ஆங்குச் செல்வதாயின் இடையில் உள்ள கடலைக் கடத்தல் வேண்டுமே, இதை எவ்வாறு கடப்பது என்ற எண்ணமுடையனாய், தனக்குத் துணையாய் வந்து நிற்பாரை யும் ஒருங்கு கூட்டி, கோடிக்கரைக்கண் இருந்த ஓர் ஆல மரத்தின் கீழ் இருந்து ஆலோசனை மேற்கொண்டிருந்த போது, அவ்வாலமரத்தில் வாழும் பறவைகள் செய்யும் பேரொலி, தங்கட்கு இடையூறுக இருத்தலறிந்து, அப்

பறவைகள் ஒலி அடங்கியிருக்குமாறு ஆணையிட்டான் ; அவையும் அவ்வாறே அடங்கி ஒய்ந்தன என்ற இச் செய்தியைத் தலைமகள், தலைவனோடு கொண்டிருந்த உறவினைக் களவுக் காலத்தே அலர்கூறித் தூற்றிய அவ்வூர்ப் பெண்கள், தலைவனும், தலைவியும் செய்து கொண்ட திருமணத் தால் வாயடங்கப் பெற்றனர் என்பதை அறிவிக்குங்கால் உணர்த்தியுள்ளார்.

“வெல்வேல் கவுரியர் தொன்முது கோடி
முழங்கிரும் பௌவம் இரங்கும் முன்துறை
வெல்போர் இராமன் அருமறைக்கு அவித்த
பல்வீழ் ஆலம் போல
ஒலி அவந்தன்று இவ் அமுங்கல் ஊரே.” (அகம் : ௭0)

தீவினையாளன் ஒருவன், ஓர் இளம் பெண்ணின் நலத்தை நுகர்ந்து, பின் அவளைக் கைவிட்டு விட்டான் ; அப் பெண், அவ் வூரில் உள்ள ஆன்றோர் அவைமுன் சென்று முறையிட்டாள் ; அவையினர், அவளை அழைத்துக் கேட்டபோது, “நான் இவளை அறியேன்” என்று குஞ்சுரைத்துக் கூறினாள் ; அவன் குஞ்சுரையினையும் ஏற்றுக் கொள்ளாமல், அவ் விருவருக்கும் உண்டாம் உறவினை அறிவாரைத் தேடி, அவர்கள், உறவு உண்டு என உரைப்பக் கேட்டு, அவர்கள் கூறுவதை ஏற்றுக்கொண்டனர் ; பெண்ணின் நலத்தை நுகர்ந்து கைவிட்டதோடு, பொய்ச் குறும் செய்த அத் தீவினையாளனை மரம் ஒன்றில் இறுகப் பிணித்து, அவன் தலையில் நீற்றினைக் கொட்டித் தண்டித்தனர். இந் நிகழ்ச்சியினையும் ஒரு பாட்டில் குறித்துள்ளார்.

“திருநதல் குறமகள் அணிகலம் வவ்விய
அறனி லாளன் அறியேன் என்ற
திறன் இல் வெஞ்சூள், அறிகரி கடாஅய்
முறியார் பெருங்கிளை செறியப் பற்றி
நீறுதலைப் பெய்த ஞான்றை
வீறுசால் அவையத்து ஆர்ப்பினும் பெரிதே.”

(அகம் : ௨௫௬)

“விழுப்புண் படாதநாள் எல்லாம் வழுக்கினுள் வைக்கும் தன்னாளை எடுத்து” என்பர் வள்ளுவர்; பழந் தமிழ் மக்கள், புலவர் பாராட்டைப் பெறுவதில் பெரு விருப்புடையராவர்; அவர்கள் புகழ்வேண்டும் என்பதற் காகவே அருஞ்செயல் பல ஆற்றுவர்; அவற்றுள் அவர்கள் புகழுமாறு, போர்க்களத்தே புண்பெறுவதைப் பெரிதும் விரும்பிச் செய்வர்; புலவர்களும், வீரனின் எந்தச் செய லினும், அவன் வீரப்புண் பெற்ற செய்கையினையே சிறக்கப் புகழ்வர். அதனால் அந்தப் புண்ணும், அந்தப் புண்பெற்ற வீரனும் சிறந்து பாராட்டப்பெறுவர். புலவர் கடுவன் மள்ளனார், வீரன் ஒருவன் பெற்ற புண்ணிற்கு வீரப்புண் என்று பெயர் தராத “புலவர் புகழ்தற்காம் புகழ்நிறைந்த ஒருவடு” என்று பெயரிட்டு, அக் குறி பெற்றானையும், அக் குறியினைப் புகழும் புலவர்களையும் ஒருங்கே பாராட்டி யுள்ளார்.

“புலவர்

புகழ்குறி கொண்ட பொலந்தார் அகலம்.”

(அகம்: கடுச)

புறப்பொருள் தழுவ இவர் பாடிய பாட்டு ஒன்றே கிடைத்துள்ளது; அவ்வொரு பாட்டும் ஒழுங்காக இல்லாமல், இடையிடையே சிதைந்து கிடக்கிறது; தமிழன், தன் மொழி வளர்க்கும் தகுதிப் பாட்டிற்கு அளிக்கும் பாராட்டு! உடைந்து உருக்குலைந்து போன அச் சின்னம் சிறு பாட்டும், குறுமுயல் ஒன்றைக் கூறுங்கால், அது தூய மயிருடையது; குறுகிய கால்களை உடையது; நீண்ட காதுகளை உடையது; “தூமயிர்க், குறுந்தாள், நெடுஞ் செவிக் குறுமுயல்” எனக் கூறும் அவர் புலமையினையும், குறுமுயல், மன்றத்தில் ஆடிமகிழும் இளஞ் சிறுவர்களின் ஆரவாரத்தைக் கேட்பினும் அஞ்சி ஒடி ஒளிந்துகொள்ளும் மென்மையுமுடையது. “குறுமுயல், புன்தலைச் சிறுஅர் மன்றத்து ஆர்ப்பின் படப்பு ஒடுங்கும்” என்ற குறு முயலின் இயல்பினையும், வீரன், மனைவி, தன் வீடுநோக்கி

வரும் விருந்தினர் ஆரவாரம் செய்து உண்ணுமாறு மகிழ்ந்து அளிக்கும் செயல் ஓயாள் ; வீரன், பகைவர் யானையின் ஓடைப்பொன் கொணர்ந்து அப் பரிசிலர்க்கு அளிக்கத் தவறான்,” மனையோள், பாணர் ஆர்த்தவும், பரிசிலர் ஒம்பவும் ஊனொலி அரவமொடு கைதூவாள் ; “ உயர்மருப்பு யானைப்புகர் முகத்தணிந்த பொலம்புனை ஓடை....பரிசில் பரிசிலர்க்கு ஈய உரவுவேற்காளையும் கைதூவான் ” என்ற வீரக்குடியின் வாழ்க்கையின் பண்பாட்டினையும் உணரத் துணைபுரிந்து நிற்கிறது. (புறம் : ௩௩௨.)

உரு. மதுரைத் தமிழ்க் கூத்தன் நாகன் தேவன்

நாகன்தேவன், கடுவன் மள்ளன் என்பன நாகன் மகன் தேவன், கடுவன் மகன் மள்ளன் என்றே பொருள் படும் என்று சிலர் கூறுவர். அவ்வாறு கொண்டால், இவர் மதுரையில் தமிழ்க் கூத்துவல்ல நாகனாரின் மகனாராவர். இவர், மதுரையில் வாழ்ந்த மற்றோர் தமிழ்க் கூத்தராகிய கடுவன் மள்ளன் என்பார்க்கு என்ன உறவினரோ அறியோம்; கடுவன் மள்ளன், நாகன்தேவன் இருவரும், மதுரைத் தமிழ்க் கூத்தனாரின் மக்களாவர் என்று கூறுகின்றார் டாக்டர் உ. வே. சாமிநாத ஐயரவர்கள்; ஆனால், அவ்வாறு கொள்வதற்கு எத்தகைய சான்றினையும் அவர் காட்டவில்லை.

நிலத்து ஈரம் இல்லையாம்படி ஞாயிறு காய்கிறது என்பதற்கு, ஞாயிறு, தன் கதிர்களாகிய கைகளினால், நிலத்து ஈரத்தைக் கவர்ந்துகொண்டது என்று கூறும் பொருள் நன்றாக அமைந்துள்ளது :

“கதிர் கையாக வாங்கி, ஞாயிறு

பைதறத் தெறுதலின் பயங்கரந்து மாறி

விடுவாய்ப் பட்ட வியன்கண் மாநிலம்.” (அகம் : ௧௬௪)

காட்டில் பெருமழை பெய்ததனால், அக்காடு வெண் முல்லையும், செங்காந்தளும் மலர்ந்து மணம் வீசுவதைக் கண்டு, அம்மலர்களின் மணம் அளவிற்குமீறி வீசுகிறது என்பதை அறிவிக்க, காடு மணவெறிகொண்டு மணக்கிறது என்று கூறுவது மகிழ்ச்சியூட்டுவதாக உளது :

“நறுவீ முல்லையொடு தோன்றி தோன்ற

வெறி என்றன்றே வீகமழ் காணம்,”

(அகம் : ௧௬௪)

௨௬. கணக்காயன் தத்தன்

தமிழ் எழுத்துக்களைக்கொண்ட தமிழரிச்சுவடிக்குத் தமிழ்க் கணக்கென்றும், தமிழ் நெடுங்கணக் கென்றும் பெயர். ஆயம் என்றசொல் கூட்டம் எனப் பொருள்படும்; இளஞ்சிறுர் பலரை ஒன்றுகூட்டி வைத்துக்கொண்டு, தமிழ் எழுத்துக்களைக் கற்றுத்தரும் ஆசிரியரைக் கணக்காயர் என அழைப்பது வழக்கம். கணக்காயன் எனவும், கணக்காயன் தத்தன் எனவும் அழைக்கப்பெறும் இவர், தமிழ் எழுத்துக்களைக் கற்பிக்கும் ஆசிரியத்தொழில் மேற்கொண்டு வாழ்ந்தமையால் இப்பெயர் பெற்றார் என்ப. ஆனால், கணக்கு என்பதற்குத் தமிழ் எழுத்துக்கள் என்ற பொருளும் உண்டு எனினும், அச்சொற்கு, அஃதொன்று மட்டுமே பொருளாகாது; வேறு பொருளும் உண்டு. தமிழ்நூல்களுள், எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு ஆகிய நூல்களைப் பதினெண் மேற்கணக்கு நூல்கள் என்றும், நாலடி, நான்மணி, நானூற்பது, நாலீந்திணை, முப்பால், கடுகம், கோவை, பழமொழி, மாமூலம், கைந்நிலை, காஞ்சி, ஏலாதி என்ற பதினெட்டு நூல்களையும் பதினெண்கீழ்க் கணக்கு என்றும் வழங்குவர் ஆதலின், கணக்கு என்பது நூல் எனப் பொருள்பட்டு, கணக்காயர் என்ற சொல், நூல் உணர்த்தும் ஆசிரியர் எனப் பொருள்படும் ஆதலாலும், மணிமேகலையில் வரும் சமயக் கணக்கர் என்றசொல், சமயநூல்வல்ல ஆசிரியர் எனப் பொருள்படும் ஆதலாலும், நிகண்டுகள், கணக்காயர் என்ற சொற்கு, ஒத்துரைப்போர், நூலுரைப்போர் எனப் பொருள் தருகின்றன ஆதலாலும், பிங்கலத்தில், “எழுத்தும் எண்ணும் கணக்கென்றாகும்” என வருதலின், இலக்கியமேயன்றி, இலக்கணமும் கணக்கெனப்படும் ஆதலாலும், கணக்காயர், எழுத்தோதக் கற்பிக்கும் ஆசிரியர் அன்று; தொல் கேள்வித்துறை போகிய நல்லாசிரியர் ஆவர் என்று கொள்க.

கணக்காயன் தத்தனார், “முத்துப்படு பரப்பின் கொற்கை முன்துறை” எனக் கொற்கைத் துறையின்

சிறப்பிணையும், கடல் உழந்துவாழும் பரதவர், விரைந்து செல்லும் மீன்படகில் சென்று, எறிந்த உயிர்களைத் தப்பாது கொல்லும் ஆற்றல்வாய்ந்த கூர்மை பொருந்திய எறியுளி பொருத்தப்பெற்ற உலர்ந்த பெரிய மூங்கிற் கழியை, செல்லும் வழியில் எதிர்ப்பட்ட சுறா மீன்மீது எறியக்கண்ட, கரையில் தங்கியிருந்த அன்னப்பறவைகளின் கூட்டம் அஞ்சி எழுந்து பறந்து செல்லும் என நெய்தல் நிலத்தார் வாழ்க்கையினையும் வகுத்துக் காட்டியுள்ளார் :

கொல்வினைப் பொலிந்த கூர்வாய் எறியுளி
முகம்பட மடுத்த முளிவெதிர் நோன்காழ்
தாங்கரும் நீர்ச்சுரத்து எறிந்து வாங்குவிசைத்
கொடுத்தியில் பரதவர் கோட்டுமீன் எறிய
நெடுங்கரை யிருந்த குறுங்கால் அன்னத்து
வெண்தோடு இரியும் வீததை கானல்.” (குறுந் : ௩௦௪)

உள. மதுரைக் கணக்காயனார்

சங்கம் வைத்து மொழி வளர்த்த புலவர் பெருமக்களுள், அத் தமிழ்ச்சங்கத்தின் தலைவராம் பெருமை கொண்ட நக்கீரனார்க்கு நல்லறிவு கொளுத்திய நல்லாசிரியரும், அவரைப் பெற்றெடுத்த பெருமையுடையாரும் நம் மதுரைக் கணக்காயனாரேயாவர்; “கணக்காயன் இல்லாத ஊர்” என்ற கழிபெரும் குறைபாட்டினைப் போக்கி மதுரைக்கு மாண்பு தந்தவர் நம் கணக்காயனார்; மதுரைக் கணக்காயனார்; தம்பால் கல்விகற்க விடப்பட்ட இளஞ்சிறார்க்குத் தமிழ் நெடுங்கணக்காம் எழுத்தினை அறிவித்தல் முதல், பதினெண் மேற்கணக்கு, பதினெண் கீழ்க்கணக்கு என வரிசை செய்யப்பெற்ற பெரு நூல்களை ஒதி அவரைப் பெரும் புலவராக்கும் வரை, ஆசிரியராம் தகுதிப் பாட்டினை நீங்காது கொண்ட நிறைந்த புகழுடையராவர்..

பாண்டியர் தலைநகரில் வாழ்ந்து, அவ்வரசர்களின் பண்புணர்ந்த கணக்காயனார், “பாண்டியர், காட்டரனை அழித்து, ஆங்குள்ள ஆநிரைகளைக் கவர்ந்துவரும் கள்வர்களாகிய வீரர்கட்குத் தலைவர்; ஏவிய வினையினை இமைப்பினில் முடித்து நிற்கும் இனைய வீரர்களுக்குத் தலைவர்; வேளிரும், வேந்தருமாய்த் தம்மோடு பகைத்து நிற்பாரின் அரிய அரண்களை அழித்து, அவர்களைப் பலகாலும் வெற்றி கொள்ளும் ஆற்றலுடையவர்; என்றும் குன்றுதல் இல்லாப் பெரும் புகழ் உடையவர்” என்றும்,

“அருப்புழை திறப்பின்

ஆகொள் மூதூர்க் கள்வர் பெருமகன்;

ஏவல் இனையர் தலைவன்; மேவார்

அருங்குறும்பு எறிந்த ஆற்றலொடு, பருந்துபடப்

பல்செருக் கடந்த செல்லுறழ் தடக்கைக்

கெடாஅ நல்லிசைத் தென்னன்.”

(அகம்: நடசஉ)

“வேங்கட மலையில் பிறந்து வளர்ந்த, யானைகளைக்கொண்ட பெரும் படையினையும், அப்படைத் துணைகொண்டு

போராற்றிப் பெற்ற வெற்றியினைபும் உடையவர்; அறவழி
நின்று ஆளும் அரசு உடையவர்; அவர் கொற்கைத் துறை
முத்து, பேரொளி வீசும் பெருமையுடையது” என்றும்
பாண்டியர் பெருமையினைப் பாராட்டியுள்ளார்.

“வேங்கடம் பயந்த வெண்கோட்டு யானை
மறப்போர்ப் பாண்டியர் அறத்திற் காக்கும்
கொற்கையம் பெருந்துறை முத்து.”

(அகம்: ௨௭)

தாம் வாழும் நாட்டின் வேந்தராம் பாண்டியரைப்
பாராட்டும் இவர், தமிழ்நாட்டின் ஏனைய இரு பேரரசர்
களாம் சேர, சோழர்பால் வெறுப்புடையவரல்லர்;
தமிழகத்து மூவேந்தர்களையும், அவர் ஒரு நிலையிலேயே
வைத்துப் போற்றியுள்ளார்; இவர் மகனாராய நக்கீரனார்,
ஆரங்கண்ணி அடுபோர்ச் சோழர்’ எனச் சோழரையும்,
“அரண்பல கடந்த முரண் கொள்தானை, வாடாவேம்பின்
வழுதி’ எனப் பாண்டியரையும், ‘ஆள்கோட் பிழையா
அஞ்சவரு தடக்கைக் கடும் பகட்டு யானை நெடுந்தேர்க்
கோதை’ எனச் சேரரையும் ஒரு பாட்டில் வைத்துப்
பாராட்டியதைப் போன்றே கணக்காயனாரும், “பாண்டியர்,
மலைகள் நிறைந்து உயர்ந்த இவ்வுலகில் நாடு என்று சிறப்
பித்துக் கூறப்பெறும் நாட்டினை உடையவர்; நாட்டில்
வாழும் அரசர்களுள், அறவழியே ஆட்சி மேற்கொண்ட
நல்லாட்சி யுடையவர்; பகைவரது தறுகண்மையினை
அழித்த வெற்றி நிறைந்த தோளால் புகழ்பெற்றவர்;
பலரும் போற்றிப் புகழ்தற்கான பெருஞ்செல்வம் படைத்
தவர்,” எனப் பாண்டியரையும்,

“குன்றோங்கு வைப்பின் நாடுமீக்கறும்
மறங்கெழு தானை அரசருள்ளும்
அறங்கடைப் பிடித்த செங்கோலுடன், அமர்
மறம்சாய்த் தெழுந்த வலனுயர் திணிதோள்
பலர்புகழ் திருவின் பசும்பூட் பாண்டியன்”

(அகம்: ௩௩௮)

“பகைவர் தேயம் பாழாகுமாறு அழிக்கும், பகைவர் அணுகற்கு அஞ்சும் ஆற்றலையும், வெற்றிதரும் வேலினையும் உடைய சேரன்” எனச் சேரரையும்,

“ஒன்றர் தேளம் பாழ்பட தூறும்
தன்னரும் துப்பின் வென்வேல் பொறையன்”

(அகம்: ௩௩௮)

“பகைவர் இறந்து விண்ணுலகடையுமாறு உருவிப்பிடித்த வாளினையும், பகைவர் நாட்டினுட் புகுந்து, கன்று ஈன்ற பசுக்களைக் கவர்ந்து கொணரும் வெட்சி வீரர்களையும் உடைய, போர் பல வெல்லும் சோழன்” எனச் சோழரையும் ஒரு பாட்டில் வைத்துப் பாராட்டியுள்ளார்.

“பொருஅர்,

வின்பொரக் கழித்த திண்பிடி ஒள்வான்

புனிற்று ஆன் தரவின் இளையர் பெருமகன்,

தொகு போர்ச் சோழன்.”

(அகம்: ௩௩௮)

மூவேந்தர் பெருமையினை முறையே பாராட்டிய கணக்காயனார், அவ்வேந்தர் படைக்குத் தலைமை தாங்கிச் செல்லும் வீரன் ஒருவனின் கொற்றமும், கொடையும் தோன்றப் பாராட்டியுள்ளார்;

படைத்தலைவன் ஒருவன் சிற்றூர் ஒன்றில் வாழ்கின்றான்; அவன் வாழும் ஊர் வளத்தால் குறைவுற்றது; அவ்வூர் அரசனுக்கு முறையாகத் தரவேண்டிய வரியினைக் கொடுக்கும் வன்மையும் இல்லாதது; ஆனால் அவனே, வழிவழியாக வந்த வள்ளன்மைக் குணம் உடையவன்; ஆதலின் அவன் தன்பால் வருவார்க்கு வாரி வாரி வழங்கும் இயல்பினனாயினன்; அவன் அவ்வாறு வழங்கிய காலத்தும், அவன் செல்வம், கொளக்கொளக் குறையாக் கடலேபோல் குறையாது விளங்குவதாயிற்று; இதனால் அவன், கொடுப்பார்க்குக் கடலைப் போன்றவனாயினன். கொடைத் தொழிலில்தான் அவன் கடலை யொத்துளான் என்பது அல்ல; போர்க்களத்திலும் கடலுக்கு ஆழி போன்றவனாக விளங்குவன்; களத்தில் முன்நின்ற படை

தோற்றுப் பின்னிமொயின், இவன், வேறு ஒரு படை யினையோ, அல்லது தன்னையொத்த வேறு ஒரு படைத் தலைவனையோ துணையாக உடன்கொண்டு செல்லாது, தன் வாள் ஒன்றையே துணையாகக் கொண்டு சென்று, கடல் நீர், நாட்டுள் புகாவண்ணம் நின்று காக்கும் கரையே போல், பகைவர் படை தன்னைத் தாண்டித் தன் வேந்தன் படையுட் புகுந்து அழிக்கா வண்ணம் தடுத்து நிறுத்திப் போர் புரிந்து வெற்றி பெறுவன் என்று அப்படைத் தலைவனின் ஆண்மையினையும், அருளையும் ஒருங்கே புகழ்ந் துள்ளமை அறிக :

“வேந்துடைத் தானே முனைகெட நெரிதர
ஏந்துவாள் வலத்தன் ஒருவனாகித்
தன்னிறந்து வாராமை விலக்கலின், பெருங்கடற்கு
ஆழி அனையன் மாதோ! என்றும்
பாடிச் சென்றோர்க்கு அன்றியும், வாரிப்
புரவிற் காற்றாச் சீறார்த்
தொன்மை சுட்டிய வண்மை யோனே.” (புறம்: ௩௩௦)

உஅ. கணியன் பூங்குன்றன்

கணியன் பூங்குன்றன் என்ற இப்பெயர் இவர்க்குத் தொழிலாலும், ஊராலும் வந்ததாம்; கணியன் என்பான், சோதிடம் சொல்வோனாவன்; இவர் அத்தொழில் மேற்கொண்டிருந்தமையால் இப்பெயர் பெற்றார்; இவர், இராமநாதபுர மாவட்டத்திலுள்ள மகிபாலன் பட்டியென இப்போது வழங்கும் ஊரினராவர்; மகிபாலன் பட்டிக்கு அருகிலுள்ள கோயிற் கல்வெட்டுக்கள், அவ்வூரைப் பூங்குன்ற நாட்டுப் பூங்குன்றம் எனக்குறிக்கின்றன. “புனல் செதம்பு நின்றலைக்கும் பூங்குன்ற நாடு” எனவும் “புனல் ஒழுகப் புள்ளிரியும் பூங்குன்றநாடு” எனவும், இந்நாடு புலவர்களால் போற்றப்பட்டுளது; சில ஏடுகளில் இவர் பெயர், கணிபுன் குன்றன் எனப் பிழைப்பட்டு வந்துளது. இவர் பாட்டாக நமக்குக் கிடைத்தன இரண்டே எனினும், அவ்விரண்டும், மக்கள் வாழ்க்கையை மாண்புடையதாக்குதற்காம் உயரிய கருத்துக்கள் பலவற்றை உட்கொண்டு விளங்குகின்றன.

மலைகளையும், மரங்களையும் அடித்து உருட்டிக் கொண்டோடிவரும் காட்டாற்று வெள்ளத்தில் மிதந்து செல்லும் ஒருபொருள், அவ்யாற்று நீர் ஓடிய வழியெல்லாம் ஓடுவதல்லது, தனக்கென ஒரு வழியினை மேற்கொள்ளமாட்டாமையே போல், “ஊழிற்பெருவலியாவுள? மற்றொன்று சூழினும் தான் முந்துறும்” என்பவாகலின், உயிரும், ஊழின் வழியே சென்று ஆகழ் உற்றவழி வாழ்வுற்றும், போகழ் உற்றவழித் தாழ்வுற்றும் வாழ்தலல்லது, தானே முயன்று பெறும் வாழ்விலதாம்; இவ்வுண்மையினை, ஆன்றோர் உரைத்துச் சென்ற அறநூல்களாலும், உலகின் அன்றாட நிகழ்ச்சிகளாலும் அறிந்த பெரியோரே, “செல்வம் என்பது சிந்தையின் நிறைவே; அல்கா நல் குரவு அவாவெனப்படுமே” என்பவாதலின், மக்களின் எந்நிலைக்கும், அவர் மனமே காரணமாம் எனவுணர்ந்து மனதை அடக்கியாளும் மாண்புடையராவர். அத்தகையார்,

எத்தகைய இடருற்ற காலத்திலும் தம் நிலைகலங்கித்
தளராது வாழ்வார்; அவ்வாறின்றி மனத்தை அடக்காத
வர்க்கே, இது தீது; இதுநன்று என்ற எண்ணம் உண்
டாம்; தீதும், நன்றும் மனம் தரும் மாற்றங்கள் என்ற
எண்ணமிலாதார்க்கே, அவை பிறரால் உண்டாகின்றன
என்ற எண்ணமும், அதைத் தொடர்ந்து, தீது செய்தார்
மாட்டுச் சினமும், நன்று செய்தார் மாட்டு அன்பும்
தோன்றுதலும் உண்டாம்; தீமையால் துன்புறுவது
போலவும், நன்மையால் அவை தணிதல்போலவும் எண்ணு
வோரும் அவரே; உள்ளத்தை ஒருவழி நிறுத்திய உரனு
டையார்க்கே, தோற்றமுண்டேல் மரணமுண்டு என்ற
எண்ணமும், இறப்பது இவ்வுலகின் இயற்கை; அதுகண்டு
அஞ்சுவது அறியாமை என்ற எண்ணமும் எழும்; அவரே,
வாழும் வசதிபலபெற்று வாழ்ந்தக்கால், அவ்வாழ்க்கை
யினை இனிது எனப் போற்றவேண்டும் என்ற எண்ணமோ,
அவ்வாழ்க்கையில் வளம் குறைந்தக்கால், இவ்வாழ்க்கை
நரகம் போன்றது; இத்துன்பத்தில் உழன்று வாழ்வதினும்
காடடைவதே நன்று என்ற துறவுள்ளமோ கொள்ளார்;
அத்தகையாரே, வளம் பலபெற்று வாழ்ந்தாரின் வாழ்வின்
பெருமை கண்டு வாழ்த்துவதோ, பொருளின்றி வறுமை
யுற்றார் இழிநிலை கண்டு இகழ்வதோ செய்யார்; அவர்க்கு
எல்லாம் ஒன்றே; ஏழையும் ஒன்றே; செல்வரும் ஒன்றே;
இன்பமும் ஒன்றே; துன்பமும் ஒன்றே; நன்மையும்
ஒன்றே; தீமையும் ஒன்றே; இறப்பும் ஒன்றே; பிறப்பும்
ஒன்றே; வாழ்வும் ஒன்றே; தாழ்வும் ஒன்றே; அவரே,
எவ்வூரையும் தம்மூரே போலவும், எவரையும் தம்கேளிரே
போலவும் மதித்து மாண்புறுவர்.

“யாதும் ஊரே; யாவரும் கேளிர்;
தீதும், நன்றும் பிறர்தர வாரா;
நோதலும், தணிதலும் அவற்றோரன்ன;
சாதலும் புதுவதன்றோ; வாழ்தல்
இனிது, என மகிழ்ந்தன்றும் இலமே; முனிவின்
இன்னுது, என்றலும் இலமே; மின்னொடு

வானம் தண் துளி தலைஇ, ஆனது
 கல்பொருது இரங்கும் மல்லல் பேர்யாற்று
 நீர்வழிப் படுஉம் புணைபோல், ஆருயிர்
 முறைவழிப் படுஉம், என்பது, திறவேர்
 காட்சியில் தெளிந்தனம் ; ஆகலின், மாட்சியின்
 பெரியோரை வியத்தலும் இலமே ;
 சிறியோரை இகழ்தல் அதனினும் இலமே.”

(புறம் : ககஉ.)

கணியன் பூங்குன்றனர் காட்டும் இவ்வரிய உண்மை
 களை, இவ்வுலகம் உணர்ந்து உய்தி பெறுவது எந்நாளோ ?
 அவர் கணித நூல் கூறும் கருத்து யாதோ !

உலகத்தார் உய்தற்பொருட்டு உயரிய அறவுரைகளை
 வழங்குவதே பொருளாகக்கொண்ட பொருண்மொழிக்
 காஞ்சியாம் புறத்துறை தழுவிய புறநானூற்றுப் பாடலில்,
 பொருள் நிறைந்த அறவுரைகளை அளித்த, கணியன் பூங்
 குன்றனர், ஒருவனும் ஒருத்தியும் கூடிவாழும் அன்பு
 வாழ்க்கையினை உரைப்பதே பொருளாகக் கொண்டுவரும்
 அகத்துறைப் பாட்டிலும், உலகியலுரைக்கும் அறவுரை
 களை வழங்கியுள்ளார்.

தலைவன், நாளது சின்மையும், இளமையது அரு
 மையும் அறியானாய்ப் பொருளையே விரும்பிய உள்ளத்
 தனயத் தலைவியை விட்டுப் பிரிந்து சென்று விட்டான்;
 அவன் பிரிவுத்துயர் பொறுக்க மாட்டாது வருந்தும் தலை
 மகளைப் பொறுத்தல் நின்கடன் எனக்கூறி ஆற்றுவதற்கும்
 தோழியை நோக்கி, “தோழி! மருந்தாகிப் பயன்படும் ஒரு
 மரத்தை, அம்மரம் பட்டுப்போகுமாறு முழுவதையும்
 வெட்டிக்கொள்வதில்லை; அவ்வாறு கொண்டால், அம்மரத்
 தால் மீண்டும் பயன் பெறுதல் இயலாது; ஆகலின் அம்
 மரம் மேலும் வாழுமாறு சிறிது விட்டே வெட்டிக்
 கொள்வர்; உடலை வருத்தித் தவம் செய்வோர், தம் உட
 லுரன் முற்றும் குன்றுமளவு தவம்மேற் கொள்ளார்;

அவ்வாறு செய்தால், அத்தவத்தாலாம் பயன் பெறுதல் இலராவர்; ஆதலின், உடலில், உயிர் நிறற்ற்காம் அளவு உரன் நிற்கவே தவமாற்றுவர்; அரசர்கள், தம் நாட்டு மக்களின் வளமெலாம் குன்றுமாறு பெருவரி வாங்க எண்ணார்; அவ்வாறு வாங்கினால், அக்குடிகள் அழிவராதலின், அவரினின்றும் வரிவாங்கி வாழ்தல் இயலாது ஆதலின், அவர் மேலும் வாழ்ந்து வரிதருமாறு அளவே கொள்வர். இவ்வுண்மைகளை உணர்ந்தவராய் நம்தலைவர், பொருள் ஈட்டுவது இன்பநுகர்ச்சியின் பொருட்டு; இன்பநுகர்ச்சிக்கு இன்றியமையாதது நம் உயிர்; நம் உயிர் அழியின், ஈட்டும் பொருளால் பயன்பெறுதல் இயலாது; நாம், அவர் நம்மைவிட்டுப் பிரிபாது உடனுறைவதாலேயே உயிர் வாழ்கின்றோம்; அவர் பிரிந்தால் நம் உயிர் நிற்காது என்ற உண்மைகளை மட்டும் உணராதது பிரிந்து சென்றது ஏனோ? இதவே ஆடவர் இயல்பு என்றும் கூறுகின்றனர் அறிஞர்கள்; என்னே இவ்வுலகத்தின் இயல்பு!” என்று கூறி வருந்தினான்.

இவ்வாறு வருந்தியதோடமையாது, “மருந்துகொள்வோர், பின்னும் பெறல்வேண்டி அம்மரத்தைப் பாதுகாப்பர்; ஆனால் நம் தலைவர் என் நலனையெலாம் உண்டு, யான் இறந்து போமாறு என்னைக் கைவிட்டுப் பிரிந்து சென்றுளார்; இவர் கொடுமையினை என்னென் பேன்? மாந்தர் தம் உடல் உரன் முழுதும் கெடுமாறு தவம் செய்யார்; ஆனால் யானோ, என் உள்ளம் வருந்தி ஒழியுமாறு, என் உள்ளத்தினும், அவரின்பமே பெரிதென எண்ணி அதனால் இறக்கலானேன்; என்னே என் அறியாமை! குடிஒம்பிக் கொள்ளாக் கொடுங்கோலன் போல், அவன் என் உயிரையும் கொண்டுசென்று விட்டான்; யான், அக்கொடுங்கோல் மன்னனால் அலைப்புண்ட அவன்குடிகளேபோல், அவன் அன்பைப் பெற வின்றிப் பெரிதும் உழந்து வாழ்கின்றேன் என்னே இந்நிலை!” எனத் தலைவன் கொடுமைகளையும், அவன் கொடுமைசெய்யவும், அவனை எண்ணி வருந்தும் தன்

அன்புடைமையினையும் எடுத்துக் கூறித் தலைவன் செயலை மறைத்துமொழி கிளவியால் இடித்தும் கூறினான்.

“மரஞ்சாம் மருந்தும் கொள்ளார் மாந்தர்;
உரம்சாச் செய்யார் உயர்தவம்; வளங்கெடப்
பொன்னும் கொள்ளார் மன்னர்; நன்னுதல்
நாம்தம் உண்மையின் உளமே; அதனால்,
தாம்செய் பொருளளவு அறியார்; தாங்ககிந்து
என்றும் நிறுப்ப நீளிகை ஒழியச்
சென்றோர் மன்றநம் காதலர்; என்றும்
இன்ன நிலைமைத்து என்ப;
என்னோரும் அறிப இவ்வுலகத் தானே.”

(நற்: ௨௨௬)

இவ்வாறு உலகியல் கூறி, உயரிய கருத்துச் செல்வங்
களை வாரி வழங்கிய புலவர் கணியன் பூங்குன்றனார்,
அரசன், ஆண்டி முதலாய உலகத்தில் வாழ் மக்களுக்காம்
அறங்கள் பலவற்றையும் அள்ளித்தந்துளார்; அறம்,
பொருள், இன்பம் ஆகிய இவற்றின் உண்மை இயல்பு
களையும், அவை ஒவ்வொன்றும் கொண்டுள்ள தொடர்
பினையும் தெளியவைத்து வழி காட்டியுள்ளார்.

